

எங்கள் நினைவுகளில் கைலாசபதி

தொகுப்பாசிரியர்: டொமினிக் ஜீவா

எங்கள் நினைவுகளில் கைலாசபதி

தொகுப்பு :
டொமினிக் ஜீவா
ஆசிரியர் : 'மல்லிகை'

மல்லிகைப் பந்தல்

234-B, காங்கேசன்துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

திருத்திய பதிப்பு : 1996

உரிமை பதிவு.

விலை ரூ. 30-00

இந்தியாவில் கிடைக்குமிடம் :

குமரன் பப்ளிஷர்ஸ்

79 முதல் தெரு,

குமரன் காலனி

வடபழனி

சென்னை-600 026.

அச்சிட்டோர் :

சித்ரா பிரிண்டோ கிராபி,

24, பொன்னுசாமி தெரு, சென்னை-600 014.

சென்னை-600 014.

புதிய பதிப்புக்கான முன்னுரை

பேராசிரியர் கைலாசபதி மறைந்துவிட்ட ஓராண்டு ஞாபகார்த்தமாக மல்லிகை ஒரு சிறப்பிதழை வெளியிட்டிருந்தது. அந்தச் சிறப்பிதழை வெளிக் கொணர உழைத்த சமயம் பேராசிரியருடன் நேரடியான இலக்கியத் தொடர்புள்ள அனைவருடனும் தொடர்பு கொள்ள இயலாமல் போய்விட்டது. எனவே அந்தச் சமயத்தில் கைவசம் கிடைக்கப் பெற்ற கட்டுரைகளை ஒருங்கு சேர்த்து அந்த நினைவுச் சிறப்பிதழை வெளியிட்டு வைத்தேன்.

அதன் பின்னர் அந்தச் சிறப்பிதழில் வெளிவந்த கட்டுரைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து 'எங்கள் நினைவுகளில் கைலாசபதி' என்ற தலைப்பில் சென்னை என். எரி. பி. ஏச். நிறுவனத்தினூடாகக் கையடக்கமான நூலொன்றையும் வெளியிட்டு வைத்தேன்.

உண்மையைச் சொல்லுகின்றேன். அந்தக் கையடக்க நூலில் எனக்கு ஆத்ம திருப்தி ஒன்றும் ஏற்பட்டு விடவில்லை. மனசில் இந்தத் தவிப்பு இருந்து கொண்டேயிருந்தது.

நாங்கள் நினைப்பதை விடவும் மிக மிகப் பிரமாண்டமான இலக்கியப் பேராசான் அவர்.

அவர் காலத்தில் நாம் வாழ்ந்தோம் என்பதே நமக் கெல்லாம் தனிப் பெருமை. அவருடன் சம காலத்தில் இலக்கிய சர்ச்சை செய்து களித்திருந்தோம் என்பது சொல்லில் வடிக்க முடியாத தனிப் பெரும் பேறு அது...

எனவே அந்த ஞாபகார்த்தச் சிறு நூலை விரிவுபடுத்தி இன்னும் சேர்த்து அவரைப் பற்றிய நட்புக் கலந்த பன்முகப் பார்வையுடன் புத்தகமொன்றை வெளியிட வேண்டுமென நான் பெரிதும் ஆசைப்பட்டேன்.

தெளிவாக இந்த இடத்தில் ஒன்றைச் சுட்டிக் காட்டிச் சொல்ல விரும்புகின்றேன். பேராசியரைப் பற்றிய விளிவான நூலோ அல்லது அன்னாரைப் பற்றிய ஆய்வு நூலோ அல்ல இந்தப் புத்தகம்.

நண்பர்களாகிய எங்களது மனசுகளில் அவரைப் பற்றிய இனிய நினைவுச் சிதறல்களே இங்கு கட்டுரைகளாக வடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் அவருடன் உரையாடி, கலந்து பேசி, சந்தோஷித்து, கருத்துப் பரிமாறிய சம்பவத் தாக்கங்களின் தனி மனித உணர்ச்சி வெளிப்பாடுகளே இங்கு கட்டுரைகளாக வடிக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

வருங்காலத்து நுண்ணிய ஆய்வுக் கட்டுரைகள் மூலம் தான் அவரது இலக்கியப் பிரமாண்டத்தின் உள், வெளித் தோற்றங்களைக் கொண்டுவர இயலும் என மெய்யாகவே இந்தக் கட்டத்தில் ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன்.

அந்தக் கால கட்டத்திற்காக என்னைப் போன்றவர்கள் பொறுத்திருக்க முடியாது. காரணம் நானொரு ஆய்வாளன்ல்ல; இலக்கிய விமர்சகனுமல்ல. மாறாக நானொரு படைப்பாளி; சிற்றிலக்கிய ஏடான மல்லிகையின் ஆசிரியர் என்கின்ற முறையில் பேராசிரியரைப் பற்றிய சில இலக்கியப் பதிவுகளை எதிர்கால ஆய்வாளர்களுக்காக ஆவணப்படுத்த முயல்கின்றேன்.

கைலாசபதி அவர்கள் 'தினகரன்' ஆசிரிய பீடத்தை அலங்கரித்த காலத்தை, கைலாசபதி காலகட்டம் என இன்றும் இலக்கியவாதிகள் அழைப்பார்கள். அவர் ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பங்குப் பணி ஆற்றிய காலகட்டத்தை படைப்பாளிகள் இன்றும் வியந்து பாராட்டி நினைவு கூர்வார்கள். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம் வளாகமாக விளங்கிய காலகட்டத்தில் அதன் முதல் தலைவராகப் பங்கேற்று; அந்த வளாகத்தில் தான் தலைவராக

இருந்த காலகட்டம் முழுவதும் பல்கலைக் கழகத்துக்கு வெளியே இருந்த படைப்பாளிகளை, கலைஞர்களை அரவணைத்து, புத்தி சொல்லி, குறை நிறைகளை எடுத்துக் கூறி வழி நடத்திச் சென்றதை அவர் மறைந்துவிட்ட இந்த இடைப்பட்ட காலத்தில் வியந்து வியந்து கூறும் படைப்பாளிகளை யாழ்ப்பாணப் பொது மேடைகளில் இன்றும் காணலாம். அத்தனை ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய பேராசிரியர் அவர்களுக்கு ஞாபகச் சின்னமாக அதே யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் இன்று நிமிர்ந்து நிற்கும் கலைக் கூடமாம் கைலாசபதி மண்டபம் நிரந்தர மண்டபமாக ஞாபகார்த்தத்தை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

அந்தளவிற்கு மல்லிகை பிரம்மாண்டமான ஞாபகார்த்த வடிவச் சின்னம் தயாரிக்கப்போகவில்லை. எழுத்தில் பதிய வைக்க இந்த நட்புச் சின்னத்தையே தன்னளவில் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டது.

அப்படி வெளிவந்த அந்தச் சிறு நூலை விரிவுபடுத்த வேண்டிய தேவையைப் பல இலக்கிய நண்பர்கள் ஞாபக மூட்டினார்கள்.

அந்த ஆலோசனை சரியானதுதான் என மனசுக்குப் பட்டது. அவருடன் சமகாலத்தில் ரொம்பப் பழகிய இன்னும் சில நண்பர்களின் கட்டுரைகளையும் இந்த நூலில் சேர்த்து இந்த நூலை விரிவுபடுத்தியுள்ளேன்.

பல்கலைக் கழக மாணவனாக கைலாசபதி அவர்கள் விளங்கிய காலத்தில் அவர் தனது இளவயசு நண்பர் ஒருவருடன் கடிதத் தொடர்பைத் தொடர்ந்து வைத்திருந்தார். இலக்கிய சம்பந்தமான பல்வேறு கருத்துக்களை அவர் மனந்திறந்து அந்த நண்பருக்கு எழுதியிருந்தார். தனது அபிப்பிராயங்களைத் தெளிவுபடக் கூறியிருந்தார். அந்தக் கடிதங்கள் இந்த நூலில் இடம் பெற்றுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

மற்றும் முன்னர் வந்த ஓராண்டு ஞாபகார்த்த நூலில் இடம் பெறாத கவிதைகள் சிலவும் கட்டுரைகள் பலவும் இந்த நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன,

காலம் போகப் போகத்தான் கைலாசபதி அவர்களின் இலக்கியப் பார்வையின் கனங் காத்திரம் விளங்கக் கூடித் தாகவுள்ளது. பல்வேறு விமர்சனப் பார்வைகள் அவரது கருத்துக்கள் மீது பாய்ச்சப்பட்ட வேளையில்தான் என்னைப் போன்றவர்கள் உயர்ந்து நிமிர்ந்து பார்க்கின்றோம்.

—‘அந்தக் கைலாசபதியுடன்தானா நாம் இத்தனை சுலபமாகப் பேசிப் பழகினோம்!’ என ஆச்சரியத்தால் உயர்ந்து போகின்றோம். பழகுவதில் அத்தனை எளிமையானவர் பேராசிரியர் கைலாசபதி.

இந்த நூல் இத்தனை சீக்கிரமாக வெளிவருவதற்கு உதவிய நண்பர் க. குமரன் அவர்களுக்கும் கைலாசபதி அவர்களுடைய தோழமை மாணவன் செ. யோகநாதன், ஓவியர் மருது அவர்களைக் கொண்டு முதல் ஓவியம் வரைந்து தந்ததற்காக—அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள் உரியது.

234-B, காங்கேசன்துறை வீதி, டொமினிக் ஜீவா
யாழ்ப்பாணம்

20-8-96

அணிந்துரை

நினைத்துப் பார்க்கவே ஆச்சரியமாக இருக்கின்றது. அதற்குள் ஓராண்டு ஓடிப்போய் மறைந்துவிட்டது.

நேற்றுப் போல இருக்கிறது. அதற்குள் பன்னிரண்டு மாதங்கள் உருண்டோடிப் போய்விட்டன.

பேராசிரியர் கைலாசபதி நம்மை விட்டுப் பிரிந்து சென்று விட்ட இந்த ஓராண்டில் நாட்டில் எத்தனையோ சம்பவங்கள் நடந்தேறி விட்டன.

துயரமான, சோகமான, வெட்ககரமான, அவமானகரமான எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகள் இந்த ஓராண்டிற்குள் இந்தத் தேசத்தில் நடந்து முடிந்துவிட்டன.

இந்த நெருக்கடியான காலகட்டத்திலும் நாம் அவரை நினைவு கூர்ந்து வந்துள்ளோம்.

அவரது இழப்பால் ஒரு குடும்பம் கஷ்டப்படவில்லை; ஒரு பல்கலைக் கழக நிறுவனம் நஷ்டப்படவில்லை; இந்த நாடே இன்று நஷ்டப்பட்டுத் தவிக்கின்றது. நவீன தமிழ் மொழியே விமரிசகத் தளமற்றுத் தயங்கித் திணறுகின்றது.

அவர் ஒரு கல்விமான் தான். அதற்காக மாத்திரம் நாம் அவரை மதித்துப் போற்றவில்லை. அவரொரு பல்கலைக் கழக நிறுவனத்தைச் சேர்ந்தவர்தான். அதற்காகவும்கூட நாம் அவரைப் போற்றிப் பாராட்டவில்லை. தனது மாணவப் பருவத்தில் இருந்தே இந்த நாட்டுப் படைப்பாளிகள் மீது தோழமைப் பாசம் கொண்டிருந்தவர்; நவீன தமிழ் வளர்ச்சியில் விஞ்ஞானப் பார்வை செலுத்தி அதைச் செழுமைப் படுத்தத் தன்னாலியன்ற அனைத்தையும் செய்து வந்தவர். ஈழத் தமிழ் இலக்கியமும், கலையும் சர்வதேசத் தரத்திற்கு

வளரவேண்டும்—வளர்க்கப்பட வேண்டும் என அயராது பாடுபட்டு உழைத்தவர்.

அதற்காகத்தான் நாம் அவரது ஞாபகத்திற்கு என்றென்றும் தலைதாழ்த்தி அஞ்சலியைச் செலுத்துகின்றோம்.

யார் என்ன சொன்னபோதிலும் இந்த நாட்டில் இரண்டு பெரும் இலக்கிய மேதைகள் தோன்றிச் சமகாலத்தில் நம் முடன் நாமாகக் கைகோர்த்து நின்று செயலாற்றினார்கள்.

நமது காலகட்டத்தையே தமது செயலாலும் சிந்தனையாலும் செழுமைப்படுத்தினார்கள்.

அவர்களில் ஒருவர் மறைந்துவிட்டார். அவர்தான் கைலாசபதி அவர்கள். மற்றவர் எமது மதிப்புக்கும் நெஞ்சார்ந்த மரியாதைக்குமுரிய சிவத்தம்பி அவர்கள்.

இந்த இருவரும் நமது நாட்டின் இலக்கியக் கண்களாகத் திகழ்ந்தவர்கள்.

அந்த இரு விழிகளில் ஒரு கண் திடீரெனக் குருடாகி விட்டது. கிழத் தமிழ்த் தாய் இன்று ஒரு கண்ணுடன்தான் காட்சி தருகின்றாள்.

இது வெறும் புகழ்ச்சியல்ல. நாளை வரலாறு இதைத் தான் பகிரங்கமாகச் சொல்லப் போகின்றது.

நண்பர் கைலாசபதியின் மரணச் சூழ்நிலையில் நாம் அவரது இழப்பை இழந்ததாகவே கருதவில்லை. காலஞ்செல்லச் செல்ல அந்த இழப்பை நினைக்கும்பொழுது அப்படியே விக்கித்துப்போய் விடுகின்றோம்— எவ்வளவு பெரிய இழப்பு?

நடக்கும் சம்பவங்களைக் கோர்வைப்படுத்திப் பார்க்கும் பொழுதும் இன்று அவர் உயிருடன் இல்லையே என்ற ஏக்கம் தான் மனதில் நிழலாடுகின்றது.

நாம் அவரை தேவதையாக்கவில்லை; வழிபாடும் செய்யவில்லை.

அதே சமயம் அந்த ஆளுமை மிக்க சிந்தனையாளனின் இழப்பை ஏதோ சர்வ சாதாரணமான ஒரு நிகழ்ச்சி என நாம் அலட்சியமாக இருக்கவும் தயாராகவில்லை.

தமிழ்மொழி இருக்கும்வரை, மனுக் குலம் ஆரோக்கியமாகச் சிந்திக்கும் நல்ல சிந்தனை இருக்கும்வரை பேராசிரியரின் நாமம் என்றென்றும் நிலைத்திருக்கும்.

அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் அவரது கருத்துகளுடன் முரண்பட்டவர்கள்கூட, இன்று அவரது பேரிழப்பை உணர்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். அவரது இலக்கிய ஆளுமையின் விமரிசனத் தாக்கத்தை மெய்யாகவே புரிந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

அவர் வெறும் தனி மனிதனாக இருக்கவில்லை; இயங்கவில்லை. இந்த விஞ்ஞான யுகத்தில் விஞ்ஞான ரீதியான தத்துவ தரிசன வழிகாட்டலின் வெளிச்சத்தில்தான் அவர் தன்னை உருவாக்கிக் கொண்டார். எனவேதான் மற்றவர்களைவிடத் தனித்துவமாகத் திகழ்கின்றார்—எதிர்காலத்தில் திகழப் போகின்றார்.

டொமினிக் ஜீவா.

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
1. தமிழியல் வரலாற்றிற் கைலாசபதியின் பங்களிப்பு	9
2. கைலாசபதி வாழ்வும் எழுத்தும்	19
3. பேராசிரியர் கைலாசபதியின் ஆய்வறிவுச் சிந்தனை உருவகம் (ஒரு கண்ணோட்டம்)	28
4. பேராசிரியர் கைலாசபதியும் இயங்கியல் விமர்சன நெறியும்	36
5. கைலாசபதி—ஓர் இலக்கியப் போராளி	42
6. நட்புணர்வை வளர்த்த நல்ல மனிதர்	51
7. அருமைக் கைலாஸ் நீ இறக்கவில்லை நிறைந்து நிலைத்து வாழ்கிறாய்	58
8. சிறிய இலக்கிய ஏடுகளின் வளர்ச்சிக்கு ஒரு பெரிய மனிதனின் பங்களிப்பு	65
9. நானறிந்த பேராசிரியர் கைலாசபதி	74
10. புது நெறி காட்டிய திறனாய்வாளன்	77
11. திறனாய்வுத்துறையில் ஒளிவிளக்கு	83
12. இது வீர வழிபாடல்ல ஒரு வேதனைப் பாடல்	90
13. இளைய தலைமுறையை ஈர்த்து அணைத்துச் சென்ற ஆய்வாளன்	94
14. ஆயுபோவன் சகோதரரே!	99
15. பேராசிரியர் கைலாசபதியுடன் ஒரு கருத்தரங்கில்	100
16. கைலாசபதியின் காத்திரமான பங்களிப்பு	106
17. விமர்சன ஆகாசமே!	113
18. கைலாஸ் கடிதங்கள்	116
19. நண்பனாய் நல்லாசிரியனாய்	143
20. கைலாசபதியின் தனித்துவம்	157

1. தமிழியல் வரலாற்றிற்கு கைலாசபதியின் பங்களிப்பு

பேராசிரியர் சு. விந்தியானந்தன்

பேராசிரியர் கைலாசபதியை எனது மாணவனாக, பத்திரிகை ஆசிரியனாக, பல்கலைக் கழக ஆசானாக, ஆராய்ச்சியாளனாக, இலக்கியவாதியாக, உடன் நிர்வாகியாகக் கடந்த முப்பது ஆண்டுகளாக நான் அறிந்திருக்கின்றேன். பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்திலே தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகப் பயின்ற காலத்து, எனது அபிமானத்துக்குரிய மாணவனாகத் திகழ்ந்தார். பேராசிரியர் கணபதிப் பிள்ளையினால் எழுதப்பட்டு என்னாற் தயாரிக்கப்பட்ட உடையார் மிடுக்கு, தவறான எண்ணம், சுந்தரம் எங்கே, துரோகிகள் என்னும் நான்கு நாடகங்களில் நடித்துக் கலையுலகிலே அறிமுகமானார். பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ச்சங்க இதழாகிய 'இளங்கதிரில்' பல கட்டுரைகள் எழுதி வந்தார். இவற்றுட் பாரதிக்குப் பின் வசன இலக்கியங்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மாணவனாக இருந்த காலத்திலேயே பாரதி பற்றிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டிருந்தார். எனவே பல்கலைக் கழகத்திற்கு கலைத்துறையிலும் எழுத்துத் துறையிலும் பெற்ற அனுபவம் அவரது பிற்காலக்கலை இலக்கியத் தொண்டிற்கு அடித்தளமாக அமைந்தது.

கைலாசபதி அவர்கள் கடந்த கால் நூற்றாண்டுத் தமிழியல் வரலாற்றிலே முக்கிய பங்கினை வகித்தார்.

அவரது பங்களிப்புகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு அவரது ஆளுமையை இருவகையாக நோக்கலாம். ஒன்று, தமிழாராய்ச்சித் துறையிலே அவர் வகித்த பாத்திரம். மற்றொன்று நல்ல தமிழிலக்கியத் துறையின் திசையறி கருவியாக அவர் பயன்பட்டமை. பல்கலைக் கழகத்திற் தமிழாசிரியன் என்ற வகையிலே இவ்விரு துறைகளின் சங்கமமாக அவர் திகழ்ந்தார். சில காலம் பத்திரிகை ஆசிரியனாக அவர் வகித்த பதவியின் அனுபவம். இவ்விருதுறை இணைப்புக்குத் துணை செய்ததெனலாம். அவர் பணியினைப் பற்றிய ஆய்வு எதிர் காலத்தில் நிகழக்கூடிய மதிப்பீட்டிற்குரிய கருத்துருவாக்கத்திற்குப் பயன்படும் எனக் கருதுகின்றோம்.

தமிழியல் ஆய்வாளர் என்ற வகையிலே கலாநிதி கைலாசபதி அவர்களின் பணிகளது முக்கியத்துவத்தை நாம் விளக்கிக் கொள்வதற்கு இருபதாண்டுக்கட்கு முற்பட்ட தமிழாராய்ச்சிச் சூழலைக் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும்.

தமிழாராய்ச்சி என்பது, இலக்கியங்களையும் இலக்கணங்களையும் பதிப்பிப்பது, கற்றுச் சுவைப்பது, மரபைப் பேணுவது என்ற அளவோடு அமையாமல் தமிழர் சமூகத்தின் பண்பாட்டு வரலாற்றை அறிவியல் பூர்வமாக அணுகியறிதல் என்ற நோக்கில் விரிவடையத் தொடங்கிய காலப் பகுதியது. இப்பணிக்குக் காய்தல், உலத்தல் அற்ற நடு நிலையான ஆராய்ச்சி நோக்கும் சமூகத்தையும் மொழி இலக்கியம் என்பவற்றையும் நுணுகி நோக்கிச் சர்வதேசத் தரத்தில் கருத்துக்களை வெளியிடத்தக்க ஆற்றலும் தேவைப்பட்டன. தமிழகத்திலே பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை இவ்வகை ஆராய்ச்சிக்கு வித்திட்டிருந்தார். ஈழத்திலே பேராசிரியர் க. கணபதிப் பிள்ளை இத்தகைய முயற்சிகளுக்குக் களம் அமைத்திருந்தார். தமிழகத்தைவிட ஈழத்திலேயே இத்தகைய ஆய்வுக்கு வாய்ப்பு அதிகமாகக் காணப்பட்டது. தமிழகத்திலே அரசியல் பண்பாட்டுக் காரணிகளாலே தமிழ் மரபு பேணுவதில் காணப்பட்ட தீவிரம்

ஆராய்ச்சித் துறைகளைப் பாதித்தன என்பதையும், ஈழத் திலே அத்தகைய பாதிப்புக்களற்ற சுதந்திரமான ஆராய்ச்சிக்கு வாய்ப்பு இருந்ததென்பதையும் நாம் உணரவேண்டும்.

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் வழிகாட்டலிலே தமிழாராய்ச்சியைச் சர்வதேச தரத்திற் பேணத்தக்க மாணவர் உருவாயினர். தமிழகத்திலே எஸ். வையாபுரியிள்ளை ஆராய்ச்சி பூர்வமாக முன்வைத்த கருத்துக்களை வளர்த்துச் செல்லும் வாய்ப்பு அன்றைய காலப்பகுதியில் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழாராய்ச்சியாளருக்கே கிடைத்தது. இந்த வாய்ப்பினை நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டதன் மூலம் கடந்த இருபது ஆண்டுகளின் தமிழாராய்ச்சி வரலாற்றிலே தமது ஆளுமையை நிறுவியவர்களில் ஒருவராகப் பேராசிரியர் கைலாசபதி திகழ்ந்தார்.

பேராசிரியர் கைலாசபதியின் இடைவிடாத முயற்சியாலே தமிழாராய்ச்சித் துறையிலே வளம்படுத்தப்பட்ட துறைகளை இருவகைப்படுத்தலாம். ஒன்று, ஒப்பியல் நோக்கு. மற்றது, சமூகவியற்பார்வை. தமிழ் மொழியினதும் இலக்கியத்தினதும் வரலாற்று வளர்ச்சியை ஆராய்வதற்குத் தமிழ்மொழியோடு தொடர்புடைய பிற மொழிகளினதும் தமிழ் போலப் பாரம்பரியமுள்ள அந்நிய மொழிகளினதும் வளர்ச்சி வரலாற்றை அறிந்து தொடர்புபடுத்தி நோக்குவது அவசியமாய் இருந்தது, இது ஒப்பியல் நோக்கின் பார்ப்பும். மொழி இலக்கியம் என்பவற்றுக்கும் அவற்றுக்குக் களமாக வுள்ள சமூகத்திற்குமுள்ள உறவை விளங்கிக் கொள்வதோடு அவற்றின் சமுதாயப் பயன்பாட்டு அம்சங்களைக் கண்டு கொள்வதும் சமூகவியற்படும். இவ்விரு வகைப் பார்வைகளின் பெறுபேறுகளாகவே கைலாசபதியவர்களது ஆராய்ச்சி வெளியீடுகள் அமைந்துள்ளன.

அவர்களின் ஆராய்ச்சிகள் யாவற்றிலும் கனதியுடையதாகவும் அனைத்துலக அறிஞர்களது கவனத்தைக் கவர்ந்துள்ளதாகவும் அமைவது என்ற தமிழ் வீர யுகப் பாடல்

களைப் பற்றிய ஆய்வு நூலாகும். அவரது கலாநிதிப் பட்ட ஆய்வேட்டின் நூல் வடிவமான இது தமிழ்ச் சங்கச் சான்றோர் செய்யுட்களைக் கிரேக்க காவியங்களுடன் ஒப்பிட்டு அணுகியது. பல ஆண்டுகளுக்கு ஜீ.யு. போப், எஸ். கிருஷ்ணஸ்கவாமி ஐயங்கார், என்.கே. சித்தாந்தா முதலியவர்கள் இத்தகைய ஒப்பீட்டுக்கான பொதுப் பண்புகள் இருப்பதாகக் கருதியிருந்தனர். பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை இத்தகைய ஒப்பீட்டின் அவசியத்தைத் தமது எழுத்துக்களில் வலியுறுத்தியிருந்தார். கைலாசபதி அதனைத் தமது சாதனையாக்கினார். இவரது இவ்வாய்வு தமிழியல் ஆராய்ச்சியிற் புதிய கருத் தோட்டங்களைத் தந்தது. செக்கோஸ்லாவிய தமிழறிஞர்களில் சுவலபில் தமது தமிழிலக்கிய வரலாற்று நூலிலே இந்நூலின் தரத்தினை விதந்து பாராட்டியுள்ளார்.

கலாநிதிப் பட்ட ஆய்வுக்கு முன்னரும் அது முடிந்து மீண்ட பின்னரும் கைலாசபதியவர்கள் பல ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளை எழுதினார். அனைத்துலக ஆராய்ச்சிக் கருத் தரங்குகளிற் கலந்துகொண்டார். இவ்வாறு எழுதப்பட்ட கட்டுரைகள் பல நூல் வடிவம் பெற்றுள்ளன.

“இரு மகாகவிகள், பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழி பாடும், தமிழ் நாவல் இலக்கியம், ஒப்பியல் இலக்கியம், அடியும் முடியும், இலக்கியமும் திறனாய்வும், பாரதி நூல் களும் பாடபேத ஆராய்ச்சியும், சமூகவியலும் இலக்கியமும் திறனாய்வுப் பிரச்சினைகள், நவீன இலக்கியத்தின் அடிப் படைகள்” ஆகிய தலைப்புக்களில் வெளிவந்த இந்நூல் களும், இ. முருகையனோடு இணைந்தெழுதிய ‘களிதைநயம்’ நூலும் அவரது சமூகவியற்பார்வை, ஒப்பியல் தோக்கு என்பவற்றின் அறுவடைகளாக எமக்கும் கிடைத்துள்ளன. தமிழர் பண்பாட்டு வரலாற்றின் பல்வேறு காலகட்டங்களும், பல்வேறு விடயப்பரப்புக்களும் இவரது ஆராய்ச்சிக்கு உட்பட்டமையை இந்நூல்கள் உணர்த்துகின்றன.

நாயன்மார் பற்றியும் சித்தர்கள் பற்றியும் புதிய கருத்துக்களை வெளியிட்டார். மகாகவி பாரதியாரை வங்கத்து ரவீந்திரநாத தாகூருடன் ஒப்பிட்டதோடு பாரதி பற்றிய ஆய்வுக்குப் பல சிந்தனைகளை முன்வைத்தார். சோழப் பெருமன்னர் காலத்துச் சமூகப் பொருளாதாரத்தில் சைவசித்தாந்த தத்துவத்தினைப் பொருத்தி நோக்கினார். நல்ல தமிழிலக்கியங்களின் வரலாற்றை அணுகுவதற்கான வழி வகைகளை உணர்த்தியதோடு மேல்நாட்டுத் திறனாய்வுக் கருத்துக்களைத் தமிழுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார். இக்கட்டுரை நூல்கள் அவருக்கு ஈழ நாட்டில் மட்டுமன்றித் தமிழகத்திலும் பிற நாடுகளிலும் பரந்த அறிமுகத்தினை ஏற்படுத்தின.

ஈழத்தின் ஆராய்ச்சியாளர் என்ற வகையிலே ஈழத்துத் தமிழர் பண்பாட்டிற் கைலாசபதி குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பைச் செய்தார். ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுக நாவலர், பாவலர் தெ. அ. துரையப்பா பிள்ளை, சபாபதி நாவலர், விபுலானந்த அடிகள் ஆகியவர்களின் பணிகளை மதிப்பிட்டார். ஈழத்தறிஞர்கள் நாவலரை ஈழத்துத் தேசியவாதத்தின் முன்னோடி என்று நிறுவுவதற்கு மேற்கொண்ட முயற்சியிற் கைலாசபதியின் பங்கு கணிசமானது. ஆறுமுக நாவலர் சபை தயாரித்த நூற்றாண்டு விழா மலரின் பதிப்பாசிரியராக கடமையாற்றினார்.

ஓர் ஆராய்ச்சியாளனுக்கு இருக்கவேண்டிய முக்கிய பண்பு தனக்குக் கிடைக்கும் வாய்ப்புக்கள் அனைத்தையும் தனது ஆராய்ச்சித் திறனை வெளிக் கொணருவதற்கும் பயன்படுத்தும் திறனாகும். இத்திறன் கைலாசபதியிடம் நிறைந்திருந்தது. தமிழியல் ஆய்விலே அவர் ஒரு முழு நேர ஊழியனாகப் பணி செய்தார். மாணவனாகவும், பின்பத்திரிகையாளனாகவும், அதன்மேற் பல்கலைக் கழகத் தமிழாசிரியராகவும் அவர் பணி செய்த காலங்களிலே திட்டமிட்டுத் தம் ஆய்வுத் திறனை வளர்த்துக் கொண்டார்.

முப்பதாண்டுகள் அவருடன் தொடர்பு கொண்டவன் என்ற ஞாபகமில்லும், அவரை உருவாக்கிய ஆசிரியன் என்ற வகையிலும் அவரது இந்த வளர்ச்சியை நான் அவதானித்துள்ளேன்.

ஆராய்ச்சியாளர் என்ற வகையில் ஆய்வரங்குகள் பலவற்றில் கலந்து உரைகள் நிகழ்த்தவும் தலைமை வகிக்கவும் அவருக்கு வாய்ப்புக்கள் கிட்டின. அவற்றை அவர் சிறப்புறப் பயன்படுத்திக் கொண்டார். 1970-ம் ஆண்டில் பாரிஸ் மாநகரில் நடைபெற்ற மூன்றாவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் என்னோடு இணைந்து ஈழத்தினைப் பிரதி நிதித்துவப்படுத்தினார். 1981-ல் மதுரையில் நடைபெற்ற ஐந்தாவது தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டிலே எம்மோடு ஈழத்தின் பிரதிநிதியாகக் கலந்து கொண்டதோடு, பொதுநிலை அரங்கு ஒன்றிற்குத் தலைமை தாங்கினார். அதே ஆண்டில் மதுரைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு சிறப்புரை நிகழ்த்த அழைக்கப்பட்டார். இவை அவரது ஆற்றலும் புகழும் பெருகத் துணை செய்தன.

அவர் நோய்வாய்ப்படுவதற்கு முற்பட்ட சில மாதங்களிலே தமிழியல் ஆய்வின் குறிப்பிடத்தக்க இரு முக்கிய துறைகளிலே கவனம் செலுத்தியிருந்தார். ஒன்று, ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சி தொடர்பானது. மற்றது மகாகவி பாரதி பற்றியது. குறிப்பாகப் பாரதி நூற்றாண்டையொட்டி பாரதி பற்றிய ஆழமான ஆய்விலே திட்டமிட்டு உழைத்தார். உடல் சுகமீனமுற்றுப் படுக்கையாக இருந்தபோதுகூடப் பாரதி பற்றிய நூலொன்றுக்கு முதலுரை வழங்கினார். மரணம் நெருங்கும் வரை தமிழாராய்ச்சியை முச்சாகக் கொண்டிருந்தமைக்கு இது சான்றாகும்.

பல்கலைக் கழக மட்டத்தில் ஆராய்ச்சியறிஞராகத் திகழ்ந்த பேராசிரியர் கைலாசபதி நல்ல இலக்கியக்காரர் மத்தியில் ஓர் இலக்கியவாதியாகத் திகழ்ந்தார். நவீன

இலக்கிய வளர்ச்சியை மதிப்பிடுபவராகவும் படைப்பாளிகளை ஊக்குவிப்பவராகவும் பணி செய்தார். திறனாய்வு தொடர்பான இப்பணி அவரது ஆராய்ச்சித் திறனுக்குரிய சிறப்புடையது.

தமிழில் நவீன இலக்கியம் என்ற சொற்றொடர் நாவல், சிறுகதை, கவிதை, நாடகம், திறனாய்வு ஆகியவற்றைச் சட்டி நிற்பது. கடந்த ஒரு நூற்றாண்டு காலப் பகுதியிலேயே தனி வளர்ச்சி பெற்ற இவை. முதல் அரை நூற்றாண்டுக் காலப் பகுதியிலேயே தமிழ் உயர் கல்வியாளரின் கவனத்தைக் கவரவில்லை. மரபுவழித் தமிழறிஞர் மத்தியில் இவை பற்றிய ஒரு 'தீண்டாமை' நிலவியது. இச்சூழ்நிலையை இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம் உடைத்தெறிந்தது. பத்தொன்பதாம் இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றை மாணவருக்கு கற்பிக்கும்போது பாரதிக்கு முன்னும் பின்னும் எழுந்த கவிதை இலக்கியம் பற்றியும் வசன இலக்கியம் பற்றியும் விரிவாகப் போதனைகள் நடத்தியது. இலக்கிய விமர்சனமும் பாடமாகக் கற்பிக்கப்பட்டது. இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம் காட்டிய வழியில் நடந்த கைலாசபதி நல்ல தமிழிலக்கிய வளர்ச்சியை நுணுகி நோக்குந்திறனைத் தன்னில் வளர்த்துக் கொண்டார். தமிழைச் சிறப்பாகக் கற்றபின் பொது சனத் தொடர்பு சாதனமான பத்திரிகையில் பணியாற்றுவதற்கு இங்கு கிடைத்த வாய்ப்பு இதற்குப் பெருந்துணையாக இருந்தது.

'தினகரன்' பத்திரிகை ஆசிரியராக அவர் இருந்த காலத்திலே தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் நவீன இலக்கிய காரராகத் திகழ்ந்த பலருடன் அவருக்கு நேரடித் தொடர்பு கொள்ளும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. சமகால இலக்கியப் போக்கின் நாடித் துடிப்பை உணர்ந்து செயற்பட இத் தொடர்பு துணை செய்தது. பத்திரிகைப் பணியைவிட்டு நீங்கிய பின்னரும் இத்தொடர்பும் அனுபவமும் தொடர்ந்

தன. கைலாசபதி என்னும் இலக்கியவாதியை உருவாக்கியதில் இவற்றிற்கு முக்கிய பங்குண்டு.

இலக்கியவாதி என்ற வகையிற் கைலாசபதியின் பணிகள் இரு வகையில் அமைந்தன. ஒன்று, நவீன இலக்கியங்களை வழி நடத்தியமை. மற்றொன்று, படைப்பாளிகளை வழி நடத்தியமை. இந்த இரண்டும் ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்கள் போலத் தொடர்புடையவை. திறனாய்வு செய்து மதிப்பிடும் பொழுதே வழிகாட்டுபவராகவும் அமைந்தார். திறனாய்வு தொடர்பான தனது அளவுக்கோல்களைத் துணிவுடன் முன் வைத்தார். தாம் சார்ந்து நின்ற பொதுவுடமைக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில், இலக்கியத் திறனாய்விலே சமூகவியல் நோக்கினை வலியுறுத்தினார். இலக்கியம் படித்து இரசிப்பதற்கு மட்டுமே உரியதென்ற 'கலை கலைக்காக' கோட்பாட்டை வன்மையாக மறுத்தார். உருவத்தைவிட உள்ளடக்கத்திற்கு முக்கியம் தரவேண்டுமென்பதனை வற்புறுத்தினார். இலக்கியத்திற்கு ஒரு சமூகப் பணி உண்டென்று அவர் திடமாக நம்பினார். இக்கருத்துக்கள் சமகாலத்திற் பெரும் வாதப் பிரதிவாதங்களை ஏற்படுத்தின. அவற்றை அவர் துணிவுடன் எதிர் கொண்டார்.

சமகால இலக்கியங்களை மதிப்பிட்டமை என்ற வகையில் இளங்கீரனின் 'நீதியே நீ கேள்', செ. கணேசலிங்கத்தின் 'செவ்வானம்' ஆகிய நாவல்களுக்கும், தமிழன்பனின் 'தோணி' கவிதைத் தொகுதிக்கும், 'நாடகம் நான்கு' என்ற நாடகத் தொகுதிக்கும் வழங்கிய முன்னுரைகள் குறிப்பிடத்தக்கன. மேலே கட்டிய தமிழ் நாவல் இலக்கியம் என்ற நூலில் அமைந்த கட்டுரைகளிற் சமகால நாவலாசிரியர்கள் பலரை அவர் மதிப்பிட்டுள்ளார்.

தமக்கென ஒரு கோட்பாட்டை வரித்துக்கொண்ட போதிலும் அதனோடு உடன்பாடற்றவரையும் இலக்கிய காரர் என்ற வகையில் அவர் நேசித்தார். தனது அணியைச் சாராதவர்களது படைப்புகளுக்கும் முன்னுரைகளும்

அணிந்துரைகளும் வழங்க அவர் பின்னிற்கவில்லை. இது அவர் அணியைச் சார்ந்தவரிடத்து கசப்பை ஏற்படுத்தியது முண்டு. ஒரு குழுவினருடன் மட்டும் கட்டுப்பட்டு நிற்காமல் எல்லாரையும் அணைத்துச் செல்லும் போக்கைக் கடைப்பிடித்தார்.

வழிகாட்டி என்ற வகையிலே ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கியத்தின் தலைமைச் சிந்தனையானதாக அவர் திகழ்ந்தார். அதனுடைய கடந்த முப்பதாண்டுக் கால வளர்ச்சியிலே தன்னுடைய இலக்கிய வாழ்க்கையைப் பிணைத்துக் கொண்டார். தனது ஆளுமையினால் அவ்வியக்கத்தைத் தன்னையே மையமாக வைத்து வளர வழிகாட்டினார். ஈழத்து முற்போக்கு எழுத்தாளர் மட்டுமன்றித் தமிழகத்து முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் கைலாசபதியின் ஆலோசனைகளை நாடி நின்றனர்.

வழிகாட்டியாகக் கைலாசபதி ஆற்றிய பணி ஈழத்துத் தமிழ்லக்கியத்தில் இருவகை வளர்ச்சிக்குத் தூண்டுகோலாயிற்று. ஒன்று, சமூகப் பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகட்கு எதிரான முற்போக்கு இலக்கிய வளர்ச்சி. மற்றது, ஈழத்தின் தேசியப் பண்புடனான தமிழ்லக்கிய வளர்ச்சி.

கைலாசபதியவர்கள் தினகரன் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய காலத்தில் ஈழத்துப் படைப்பாளிகளுக்கான பயில்களமாக அதனை விரிவுபடுத்தினார். இது ஏனைய தமிழ்ப் பத்திரிகைகளின் இலக்கியப் போக்குகளிற் குறிப்பிடத்தக்க தாக்கத்தை விளைவித்து, ஈழத்தில் நவீன தமிழ்லக்கிய சஞ்சிகைகள் தோன்றுவதற்கான சூழ்நிலையைத் தோற்றுவித்தது.

தொடர்ந்து கடந்த கால் நூற்றாண்டுக் காலப்பகுதியின் ஈழத்து இலக்கியப் போக்கின் உணர்வோட்டத்தினை அவதானித்து அவ்வப்போது பத்திரிகை, வானொலி, மேடைகள் என்பவற்றில் அவர் வெளியிட்ட கருத்துக்கள் ஈழத்தின் இக்

காலப் பகுதி இலக்கிய வரலாற்றை எழுத முயல்வோர்க்கு அருந்துணையாக அமையவல்லன. இவற்றுட் பல இன்னும் நூல் வடிவம் பெறவில்லை. அவை நூல்களாக வெளிவர வேண்டிய தவசியம்.

ஈழத்து நவீன இலக்கிய உலகம் அனைத்துலகக் கவனத்தைக் கவரத் தொடங்கிய நிலையில் ஏற்பட்ட இழப்பு பாரிய இழப்பாகும். கைலாசபதி விட்டுச் சென்ற வழியில் ஒரு புதிய தலைமுறை உருவாவதற்கு உழைப்பது எமது கடமை யாகும்.

கிறது. கைலாசின் வாழ்வையும் எழுத்தையும் தொடர்ந்து அவதானித்தவன் என்ற முறையிலே இதனை எழுத முற்படுகிறேன்.

2

1948, 1949, 1950ஆம் ஆண்டுகளையொட்டிய காலப் பகுதியில் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி விடுதிச் சாலையிலே தங்கியிருந்து கைலாசபதி கல்வி கற்று வந்தார். அதே காலத்தில் நானும் அதே கல்லூரி விடுதிச் சாலையிலே தங்கியிருந்து கற்று வந்தேன். நாம் இருவரும் ஒரே வகுப்பிலே படித்தோம். ஆனால் பிரிவுகள் வெவ்வேறு. அவர் கலை; நான் விஞ்ஞானம்.

அக்காலத்திலும் கைலாஸ் நகைச்சுவை உணர்வு மிக்க வராய் இருந்தார். ஆங்கில மொழிப் பரிச்சயமும் கணிசமான அளவு இருந்தது. தமிழார்வமும் நிறைய இருந்தது. தமது பிள்ளைப் பருவத்தை மலேசியாவிலே கழித்த ஒருவருக்கு அக்காலத்திலே தமிழார்வமோ, திறமையோ இருப்பது மிகவும் அபூர்வமாகும்.

இந்துக் கல்லூரியில் இருந்த காலத்திலே கைலாசபதி பல வகைத் தமிழ் நூல்களை வாசித்தார். அக்காலத்திலே திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தார் எழுதி வெளியிட்ட சிறு சிறு நூல்கள், பள்ளி மாணவர் மத்தியிலே பிரபலமாயிருந்தன. 'கம்பரசம்', 'ஆரிய மரைய', 'திபரவட்டும்', 'நாடும் ஏடும்', 'நிலையும் நினைப்பும்', 'பரமசிவனுக்குப் பகிரங்கக் கடிதம்', 'பரந்தாமனுக்குப் பகிரங்கக் கடிதம்' என்பனவற்றைக் கைலாசின் கைகளிலே கண்ட ஞாபகம் இப்பொழுதும் உள்ளது. திராவிட இயக்க எடுகளுடன், வேறும் பல நூல்களை அக்காலத்திலே வாசிக்கலானார். பாரதிதாசன், புதுமைப்பித்தன், ரகுநாதன், மு. வரதராசன், சுத்தானந்த பாரதி, ச. து. சு. யோகியார் முதலானோரின் படைப்புகளை

யும் படிப்பதுண்டு. அத்துடன் சேக்கிழார், கம்பர், திருமுலர், வள்ளுவர் முதலிய பண்டைத் தமிழாசிரியர்களின் படைப்புகளிலும் பயிற்சிஉடையவரானார்.

பாடசாலையிலே வித்துவான் க. கார்த்திகேசு, பண்டிதர் க. செல்லத்துரை என்போர் கைலாசின் தமிழார்வத்தை வளர்த்து ஊக்குவதிற் பெரிதும் உதவினர். கொம்யூனிஸ்ட் மு. கார்த்திகேசன், எ.எஸ். கனகரத்தினம், அற்புதரத்தினம் ஆகிய ஆசிரியர்கள் அவருடைய கருத்துகள் வளம் பெறுவதற்குத் துணை நிின்றனர்.

அப்பருவத்திலேயே கைலாசபதி கட்டுரைகள் சிலவற்றை எழுதி வெளியிட்டார். 'தமிழ்மணி' (தெல்லியூர் செ. நடராசாவை ஆசிரியராகக் கொண்டது) 'இந்து சாதனம்', 'சுரபி' போன்ற பத்திரிகைகளிலும், கல்லூரி இலக்கியமன்றப் பத்திரிகைகளிலும் அவை இடம் பெற்றன. சமயச் சார்பும் இலக்கியச் சார்பும் அக்கட்டுரைகளிற் காணப்பட்டன.

கைலாசைப் பொறுத்த வரையிலே, இந்துக் கல்லூரிக் கால கட்டம் எழுத்தார்வம் முளை கொண்ட பருவம் என வருணிப்பது பொருத்தமாகும்.

3

1956ஆம் ஆண்டில் கைலாசபதி ரோயல் கல்லூரி மாணவர் ஆகிறார். அங்கு இவருடைய தமிழார்வத்துக்கு ஆசிரியர் இருவர் துணை நிின்றனர். ஒருவர், நாவற்குழியூர் நடராசன் எனப்படும் க.செ. நடராசா. இவர் கவிஞர்; பிற்காலத்தில் இலங்கை வானொலி நிகழ்ச்சி அமைப்பாளராயிருந்தவர். மற்றையவர், கி.லக்ஷ்மண ஐயர். இவர் தத்துவஞானப் பயிற்சி உடையவர். பிற்காலத்திலே இலங்கைக் கல்வித் திணைக்களத்திற் கல்விப் பணிப்பாளராய் இருந்தவர்.

றோயல் கல்லூரிக் காலத்தில், கைலாசபதியின் வாசிப்புப் பழக்கம் மிகவும் பரந்து விரிந்தது. பல துறை நூல்களையும் அவர் பயின்றார். ஆங்கில இலக்கிய விமரிசகர்களின் ஆக்கங்களை ஊக்கமாகக் கற்றார். எலியற், எஃப். ஆர். லீவிஸ், சிசில் டேய் லூயி, ஸ்ற்றீஃபன் ஸ்பென்டர் முதலிய விமரிசகர்களும்; டி.எச். லோறன்ஸ், பேனாட் ஷோ, ஜேம்ஸ் ஜோய்ஸ், வேஜினியா வுல்ஃப், ஷேக்ஸ்பியர் முதலிய எழுத்தாளர்களும் கைலாசபதியினால் வாசிக்கப்பட்டனர். எனக்கு அவர் எழுதிய இலக்கியக் கடிதங்களின் வாயிலாகவும், நேரிலே சந்திக்கையில் நிகழ்ந்த உரையாடலின்போதும் அவருடைய வாசிப்புப் பின்னணி புலனாகும். இங்கு கூறப்படாத இன்னும் எத்தனையோ நூலாசிரியரின் படைப்புகளை அவர் வாசித்திருந்தார் என்பதைச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. என் நினைவுக்கு வந்த நூலாசிரியர் சிலரைக் கூறியுள்ளேன்; அவ்வளவுதான்!

இக்காலத்திலே கைலாசபதி ஒரு படைப்பாளியாகவும் தோற்றங் காட்டினார். கவிதைகள் சிலவற்றையும், சிறுகதைகள் சிலவற்றையும் அவர் ஆக்கினார். நாடகங்களும் எழுதினார். இவை வானொலியில் ஒலிபரப்பாயின. 30, 40 நாடகங்களை இவர் எழுதினார் என ஒரு சமயம் இவரே சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். ஷேக்ஸ்பியரின் 'ற்றெம் பெஸ்ற்' என்னும் நாடகத்தை வானொலிக்கதைத் தமிழாக்கி ஒரு தொடராக ஒலிபரப்பச் செய்துள்ளார். ஒரு நத்தார்ப் பெருநாளை யொட்டி, 'கல்லறைக்கு எதிரில்' என ஒரு நாடகம் ஆக்கினார். புதுமைப்பித்தனின் 'கபாடபுரம்' கைலாசின் கையிலே ஒரு வானொலி நாடகம் ஆயிற்று. 'குரல்கள்' என்னும் மகுடமிட்ட வேறொரு நாடகம் ஒரு விதத்திலே பரிசோதனை முயற்சியாய் அமைந்தது.

இவ்விதம் படைப்பு முயற்சியில் இடையிடையே ஈடுபட்டாலும், தமது துறை விமரிசனமே என்பது வெகு விரைவிலே கைலாசபதிக்குப் புலனாயிற்று. விமரிசனக் கட்டுரைகளையும் குறிப்புகளையும் அவர் அதிகமாக எழுதி வந்தார்.

இவ்வாறு அவர் விமரிசனத் துறையைத் தேர்ந்தெடுத்து அதில் மேம்பாடு பெறுவதற்கு, அவர் இலக்கியப் படைப்பாளியாகி நின்று பெற்ற அநுபவமும் பெரிதும் உதவிற்றெனவே எனக்குத் தோன்றுகிறது.

றோயல் கல்லூரிக் காலகட்டம், கைலாசபதியின் இலக்கிய விமரிசனப் புலமை செழுமை பெற்று விரிந்த காலம் எனக் கொள்வது பொருத்தமாகும்.

4

அடுத்தது, பல்கலைக் கழக மாணவராக இருந்த காலமாகும். பல்கலைக் கழக முதலாண்டுப் பரீட்சை முடிந்ததும் தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாக எடுத்து பட்டப் படிப்பை மேற்கொண்டார் கைலாசபதி. முதலாம் வருப்பிற் சித்தியடையும் அளவுக்கு அவருடைய கல்வி நிலை பிரகாசமாய் இருந்தது.

பல்கலைக் கழகத்தில், பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை, பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் என்போருடன் ஏற்பட்ட தொடர்பு, கைலாசபதியின் இலக்கிய நோக்குடன் மேலும் புதிய பரிமாணங்களைச் சேர்த்தது. மரபு பற்றிய கருத்துக்களும், மரபுகளை நன்குணர்ந்து விளங்கிக் கொள்வதன் அவசியப்பாடும் அவருக்கு மேலும் மேலும் தெளிவாயின.

பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்திற் படித்துக் கொண்டிருந்த வேளையிலேதான் இவரது உடன் மாணாக்கராகிய கா. சிவத்தம்பியுடன் நெருக்கமான நட்பும் தொடர்புகளும் வலிமை பெற்றன. 'தவறான எண்ணம்', 'சுந்தரம் எங்கே?' ஆகிய மேடை நாடகங்களிலே சிவத்தம்பியும், கைலாசபதியும் நடித்துள்ளனர். (இவை பேராசிரியர் க. கணபதிப்

பிள்ளையினால் இயற்றப்பட்டவை, சு. வித்தியானந்தனால் நெறியாளப் பட்டவை).

நாடகங்களில் மட்டுமன்றி, மாணவர் மன்றக் கூட்டங்கள், விழாக்கள், விவாதங்கள் ஆகிய பலவற்றிலும் கைலாசபதி பங்கு பற்றுவதுண்டு. இவற்றின் விளைவாக, ஆய்வறிவு நோக்கு விமரிசன மனப்பான்மையும் மேலும் மேலும் கூர்மை பெறலாயின.

பட்டப்படிப்பு முடிந்த பின்னர் சில காலம் 'தினகரன்' ஆசிரியராக அமர்ந்துவிட்டு, மீண்டும் பல்கலைக் கழகஞ் சென்று அங்கு விரிவுரையாளராய் நியமனம் பெற்றார். தமது எம். ஏ. பட்டத்தையும் பெற்றுக்கொண்டார்.

பத்திரிகை ஆசிரியராய் இருந்த காலத்திலும் அதற்குச் சற்று முன்னும் பின்னும் அவர் இலங்கையிலுள்ள எழுத்தாளர் பலருடனும் மிகவும் பயனுள்ள தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டார். இலங்கை எழுத்தாளர் மத்தியிலே புதியதோர் எழுச்சி உண்டாவதற்குத் துணை நின்றார். இதற்கு இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் இயக்கம் பெரிதும் உதவிற்று. பிரேம்ஜீ, சிவத்தம்பி, எச்.எம்.பி. மொகிதீன், இளங்கீரன், அ.ந.கந்தசாயி, சில்லையூர் செல்வராசன், செ.கணேசலிங்கன் என்போருடன் இணைந்து நின்று பலவிதத் திட்டங்களையும் ஆலோசனைகளையும் கொள்கைகளையும் முன்வைப்பதில் கைலாசபதி ஊக்கமாக உழைத்தார். இந்த வகையிலே சங்கத்தின் அச்சாணி போல அவர் செயற்பட்டார் என்றால் அது மிகை ஆகாது.

இலங்கைத் தமிழர்க்கெனத் தனியான தன்மைகளும் அக்கறைகளும் உள்ளன. பிரச்சினையிலும் பின்னணியிலும் தனி இயல்புகள் உண்டு. ஆகையால் தேசியச் சார்பு இலக்கியத்திலும் பிரதிபலிக்கும், சமூகப் பண்புகளையும், வரலாற்றையும் நிகழ்காலச் சூழலையும் ஒட்டியே உயிர்ப்புள்ள

இலக்கியங்கள் பிறப்பெடுக்கும். அவையே சிறப்பானவை; பாராட்டப் படவேண்டியவை—இவ்வாறான எண்ணங்களை மக்களிடையே விதைப்பதில் முற்போக்கெழுத்தாளர் சங்கம் முன்னின்றது. கைலாசபதி சங்க மூலவர்களிலே முக்கியமானவர். இந்த வகையிலே கைலாசபதி ஒரு சக்தியாகப் பரிணமித்தார். இங்குள்ள எழுத்தாளர் அனைவரும் தமது படைப்புக்கள் பற்றி கைலாசபதி என்ன நினைக்கிறார் என அறிவதிலே பெரும் ஆர்வங் கரட்டினர். இதன் விளைவாக, நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் இலங்கை எழுத்தாக்கங்களின் திசையை நிருணயிக்கும் பணியையும் கைலாசபதி மிகவும் நுணுக்கமாகச் செய்து வந்தார் எனல் பிழை ஆகாது.

5

எம். ஏ. பட்டம் நிறைவெய்தியபின் பேமிங்காம் பல்கலைக் கழகம் சென்று பி.எச்.டி. பட்டத்துக்கென 'வீரயுகத் தமிழ்க் கவிதை' பற்றி ஆராய்ந்தார். பட்டம் பெற்ற பின்னர் மீண்டும் இலங்கைக்கு வந்து தமிழ்த் துறையிலே சேர்ந்து தமது பல்கலைக் கழக நிலைப்பட்ட பணிகளைத் தொடர்ந்தார்.

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்துக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் வளாகமொன்று நிறுவப்படல் வேண்டுமென முடிவு செய்யப் பட்ட காலத்தில், கலாநிதி கைலாசபதியிடமே தலைமைப் பொறுப்பு ஒப்படைக்கப்பட்டது. அக்காலத்திற் பல இடையூறுகளுக்கு மத்தியிலும் இவர் அரும்பாடுபட்டு, யாழ்ப்பாணத்திலே பல்கலைக்கழக வளாகத்தினைத் தோற்றுவிப்பதிலே பெரும் பங்களிப்புச் செய்தார். இன்று அந்த நிறுவனம், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகமாக பரந்து விரிந்து கொண்டிருக்கிறது.

கைலாசபதி ஆற்றிய அறிவுப் பணிகள் பளிமுகப் பட்டவை. வானொலி, விரிவுரைகள், கருத்தரங்குகள், மாநாடுகள், கலந்துரையாடல்கள் என்பவை மூலம் பணியாற்றினார். அவ்வளவில் நில்லாது, எழுத்தாளர்களுக்கும் ஆய்வாளர்க்கும் ஆலோசனை கூறுதலும் அவரது முக்கிய பணிகளுள் ஒன்றாயிற்று.

இவை தவிர, கைலாசபதியின் நூலாக்கங்களும் வெளியீடுகளும் அவரது கலாசாரப் பங்களிப்பின் அழியாத பதிவுகளாக நிலைபெற்றுள்ளன.

இவருடைய நூல்களிற் சில வரலாற்றுத் தன்மை பெற்றவை. 'தமிழ் நாவல் இலக்கியம்', 'இரு மகாகவிகள்' ஆகியவை அப்படிப்பட்டவை.

சில நூல்கள் இலக்கிய வரலாற்றையும் சமூக வரலாற்றையும் இணைப்புடுத்திக் காட்டுவன. 'பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்', 'ஒப்பியல் இலக்கியம்' என்பன அவ்வாறமையும்.

'ஒப்பியல் இலக்கியத்திலும்', 'வீரயுகத் தமிழ்க் கவிதையிலும்' பிறநாட்டு, பிற மொழி இலக்கியங்களோடும் தமிழினை ஒப்பிட்டுக் காட்டும் இயல்பு உண்டு.

'அடியும் முடியும்' என்னும் நூலில், எண்ணக் கருக்கள் சிலவற்றின் தோற்றத்தையும் வளர்ச்சியையும் தேடிக்காணும் முயற்சி இடம் பெறுகிறது. கடவுள் வாழ்த்து, பெண்மை (கற்பு), சாதி போன்ற எண்ணக் கருக்கள் பல்வேறு இலக்கியப் படைப்புகளில் இடம் பெறும் பான்மையை இந்த நூல் காட்டுகிறது.

'கவிதை நயம்'; 'இலக்கியமும் திறனாய்வும்' என்னும் நூல்களில், இலக்கிய விமரிசனக் கோட்பாடுகளும் இலக்கியக் கொள்கைகளும் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன.

இன்னும், கைலாசபதி அவர்கள் பல்வேறு எழுத்தாளர் களுக்கு வழங்கிய நூல் முன்னுரைகளும் அவ்வப்போது எழுதிய கட்டுரைகளும் மனங் கொள்ளத்தக்கன. இவையெல்லாம் நூலுருப் பெற்றால், கைலாசபதியை முழுமையாகவும் முறையாகவும் மதிப்பிட வழி பிறக்கும்.

3. பேராசிரியர் கைலாசபதியின் ஆய்வறிவுச் சிந்தனை உருவகம்

ஒரு கண்ணோட்டம்

பட்டுக்கோட்டை வே. சிதம்பரம்

‘கலாவிமர்சனம்- படைப்பு, ரசனை ஆகியவற்றைவிட வித்தியாசமானது. ஏனெனில் விமர்சனம் சமுதாய ரீதியான உள்ளடக்கம் கொண்டது. பௌதீகம், மானிடவியல், வரலாறு, தத்துவம், உளவியல் போன்றவையும் சமுதாயத்தின் படைப்புகளே. எனவே விமர்சகனுக்கு ஆழமான சமூகவியல் அறிவு தேவை. அப்பொழுதுதான் விமர்சகன் அவ்வறிவினிலிருந்து அடிப்படைகளை அமைத்துக்கொண்டு சரியான விமர்சனம் செய்ய முடியும்’ என்ற கிறிஸ்டோபர் காடுவெல்லின் கூற்று கைலாசபதிக்கும் பொருந்தும். அதனை தனது ஒப்புதல் வாக்குமூலமாக ‘திறனாய்வுத் துறையில் முக்கிய கவனஞ் செலுத்தத் தொடங்கிய காலம் முதல் கலை; இலக்கியம் முதலியவற்றை அவற்றுக்குரிய வரலாற்றுப் பின்னணியிலும், சமுதாயச் சூழலிலும் வைத்தே ஆராய்ந்து வந்திருக்கிறேன். மார்க்சியத்தைத் தழுவிக்கொண்ட நாள் முதலாக அதன் முனைப்பான கூறுகளில் ஒன்றாகிய சமூகவியலை எனது பல்வேறு ஆய்வுகளுக்கும் உற்றுக்கோடாகக் கொண்டு வந்துள்ளேன். இவற்றின் பயனாக இலக்கியத்தை அறிவியல் அடிப்படையிலே அணுகக் கற்றுக்கொண்டேன்’ என்று கூறுவதன் மூலம் நிரூபிக்கிறார்.

கைலாசபதியின் ஆய்வறிவுச் சிந்தனை உருவாக்கத்தில் முக்கிய பங்கு வகித்த கருத்துக்களை கண்டுணர்வது அவரைப் புரிந்துகொள்வதற்கு வசதியாக இருக்கும். கைலாசபதி தலை சிறந்த ஆராய்ச்சியாளராகவும், விமர்சகராகவும் உருவாகியமைக்கு அடிப்படை அவரது மார்க்சியப் பயிற்சியே ஆகும். இந்த அடித்தளத்தின்மீது உருவான அவரது சமூகவியல் சிந்தனை உருவாக்கத்தில் பங்கு கொண்ட நூல்கள், நண்பர்கள், இவற்றைப் பற்றிய சிறு குறிப்புரையே இங்கு தரப்படுகிறது. அவரது முழுச் சிந்தனை உருவாக்கத்திற்கும் பின்னணியான சமூகக் காரணங்கள் அனைத்தும் இங்கு பேசப்படவில்லை. அவ்வாறு செய்வது தனி ஆய்வாக—விரிந்த ஆய்வாக அமையும்.

பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்களைப் பற்றி எண்ணும் போது சிறப்பிடம் பெறுவது அவர் ஒப்பியல் ஆய்வாளர் என்பதே. இந்த உண்மை அவரது முழு ஆக்கங்களையும் கூர்ந்து நோக்கினால் புலப்படும். அவரே கூறுகிறார்: 'மார்க்சியத்தின் ஒளியில் விஞ்ஞானபூர்வமான இலக்கிய விசாரம் நடக்கும் எவர்க்கும் ஒப்பியல் ஆய்வு முறை இன்றியமையாதது'. பொதுப்படையாகக் கூறிய அவர் சிறப்பாக அவருக்கும் அதனைப் பொருத்தி 'ஒரு வகையிற் பார்க்கும் போது நான் எழுதும் கட்டுரைகள் பலவற்றிலும் இவ்வொப்பியல் நோக்கு நிலை இழையோடுகிறதெனலாம்' என்று கூறுகிறார். கைலாசபதி ஒப்பியல் இலக்கியம் என்ற தலைப்பில் ஒரு நூல் எழுதியிருப்பினும் அவரது சிறந்த ஒப்பியல் ஆய்வு நூல் 'தமிழ் வீர யுகக் கவிதை' ஆகும். இத்தகைய ஒப்பியல் நோக்கு அவருக்கு இளம் வயதிலேயே அமைந்து விட்டதை அவரே ஒப்பியல் இலக்கிய முன்னுரையில் 'உலக ஞானியர் சிலரது நல்லுரைகளைக் குறட்பாக்கள் சிலவற்றோடு ஒப்பிட்டு வள்ளுவரின் மேம்பாட்டை எடுத்துக் காட்டியிருந்தேன். 'வள்ளுவர் விஞ்சி விட்டார்' என்ற தலைப்பில் பதினைந்து வயதுப் பருவத்திலே எழுதியது'. மேலும் ஒப்பியல் ஆய்வில் தன்னைப் பாதித்த நூலைக் குறிப்

பிடும் அவர் 'நான் கல்லூரி மாணவனாக இருந்த காலத்திலேயே வ.வே.சு. ஐயரது கம்பராமாயணம் பற்றிய ஆங்கிலத்திறனாய்வு நூல் வெளிவந்தது. ஏலவே ஒப்பு நோக்கில் ஈடுபட்டிருந்த எனக்கு அந்நூல் பேசுக்கழுட்டியது. தமிழில் ஒப்பியல் ஆய்வு செய்யும் பிறரும் என்னைப் போலவே ஐயருக்குக் கடமைப்பட்டவர்கள் என நினைக்கிறேன்.'

'இன்று ஐயரது ஒப்பியல் ஆய்வின் குறை நிறைகளைத் ஆராய முற்படும்பொழுது ஐயரது செல்வாக்கே செயற்படுகிறது எனல் வேண்டும்'. கைலாசபதி தன் கூற்றாலேயே ஒப்புக்கொள்ளும் இந்த உண்மைக்கு வேறு சான்று வேண்டும்தில்லை. ஆயினும் கைலாசபதி மற்றும் பல சூழலால், தொடர்புகளால் சிறந்த ஒப்பியல் ஆய்வாளராக உருவானார் என்பதை அவரது அறிவுலகத் தொடர்பினால் அறியலாம். 'இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்திலே எனக்குத் தமிழறிவித்த பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை தனது விசாலமான உள்ளத்தால் உலக இலக்கியங்களை ஆர்ந்தளந்தவர். எனது ஒப்பிலக்கிய வேட்கைக்கு உற்சாகந் தந்து உரமுட்டியவர் அவர். பரீயிஷ்டமும் பல்கலைக் கழகத்தில் எனது ஆராய்ச்சிக்கு மேற்பார்வையாளரான பேராசிரியர் தொம்சன் 'நடமாடும் கலைக்களஞ்சியம்' என்று வழங்கப்பட்டவர். ஒப்பியலின் தத்துவங்கள் அவரிடம் கற்றது மட்டுமின்றி அவற்றிற்கு உருவம் கொடுக்கவும் பழகிக்கொண்டேன்'. கைலாசபதி நேரடியாகக் கூறும் இவர்கள் சிறப்பான பங்கு வகிக்கும் அதேவேளையில் மில்மன் பரி என்பர் யுகோஸ் லாவிய வாய்மொழிப் பாடல்களையும் ஹோமர் காவியத்தையும் ஒப்பிட்டுச் செய்த ஆய்வும், சாட்விக் தம்பதிகளின் 'இலக்கிய வளர்ச்சி' என்ற ஆய்வும் சி.எம். பெளராவின 'விரப் பாடல்கள்' என்ற ஆய்வும், சிந்தாந்தாவின் 'இந்தியாவின் விரயுகம்' என்ற ஆய்வும், கைலாசபதியின் ஒப்பியல் ஆய்வு நெறியை உருவாக்குவதில் கனதியான பங்கு வகித்துள்ளன. சிறப்பாக தமிழ் வீரப்பாடல் உருவா

வதற்கு அடிப்படையாக மேற்குறிப்பிட்ட ஆய்வுகள் அமைந்தன.

தமிழ் ஆய்வாளரில் பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை கைலாசபதியின் ஒப்பியல் ஆய்வில் சிறப்பான இடத்தைப் பெறுகிறார். வையாபுரிப்பிள்ளை தனக்கு ஆதர்சமாக விளங்குவதை 'யாமறிந்த வரையில் வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்களைப் போல சமயம் வாய்க்கும்போதெல்லாம் ஒப்பியலை வற்புறுத்திய தமிழறிஞர் வேறு யாருமில்லை' என்று கூறுவதினாலும் அறியலாம். மேற்குறிப்பிட்ட அறிவுலகத் தொடர்பும் நூல்களுமே கைலாசபதியை சிறந்த ஒப்பியல் ஆய்வாளராக உருவாக்கின.

கைலாசபதி பழந் தமிழ் இலக்கியங்களை மார்க்சிய அணுகுமுறையில் ஆய்ந்த முன்னோடியாக விளங்குகிறார். மார்க்சியப் பயிற்சியோடு, தமிழிலக்கியத்தை புதிய நோக்கில் அறிய உதவியவர்களாக பேராசிரியர்கள் வையாபுரிப்பிள்ளை, கணபதிப்பிள்ளை இருவரையும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடலாம். பல கருத்துக்களில் வேறுபட்டாலும் கைலாசபதியின் அணுகுமுறை மீது வையாபுரிப்பிள்ளை அபரிமிதமான செல்வாக்குச் செலுத்தியதை அவரது நூல்களில் பரக்கக் காணலாம். மார்க்சிய நோக்கில் ஆய்வு செய்யக் காரணமாக அமைந்தவர்களில் ஜார்ஜ் தாம்சன் தலைசிறந்து விளங்குகிறார். அவரின் நூல்கள் கைலாசபதியின் சிந்தனை உருவாக்கத்தில் பெரும் பங்கு வகித்துள்ளன.

தமிழ் இலக்கியத்தை அறிவதற்கு அடிப்படையாக இந்திய சமூகத்தை விளங்கிக் கொள்ள கைலாசபதிக்கு அடிப்படையாக அமைந்த நூல்கள் பேராசிரியர் டி.டி. கோசாம்பியின் 'இந்திய வரலாற்றை ஆய்வதற்கு ஓர் அறிமுகம்' என்ற நூலும், மார்க்சிய தத்துவ அறிஞர் தேபி பிரசாத் சட்டோபாத்தியாயின் லோகாயதா நூலும் ஆகும். கோசாம்பியின் நூலை மிக அதிகமாக கைலாசபதி பயன்படுத்துகிறார்.

இந்திய வரலாறு பற்றிய கண்ணோட்டத்தை அவருக்கு உருவாக்கியது இந்நூல் என்றால் மிகையாகாது. நவீன கால இந்திய சமூகத்தை அறிவதில் ரஜினி பாமிதத்தின் 'இன்றைய இந்தியா' நூலும், ஏ.ஆர். தேசாயின் 'இந்திய தேசியத்தின் சமூகப் பின்னணி' என்ற நூலும் கைலாசபதியின் சிந்தனை உருவாக்கத்தில் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. மேற்குறிப்பிட்ட நூற் கருத்துக்களின் அடிப்படையிலே இந்திய சமூகத்தை விளக்கி வந்துள்ளார்.

நவீன இலக்கியம் என்று வரும்பொழுது நாவல் இலக்கியத்தையே கைலாசபதி பிரதானப்படுத்துகிறார். அவரது நாவல் இலக்கிய ஆராய்ச்சிச் சிந்தனை வளர்ச்சியில் அர்னாடு கெட்டிலின் 'ஆங்கில நாவலுக்கு ஓர் அறிமுகம்' என்ற நூல் சிறப்பான இடத்தைப் பெறுகிறது. மற்றும் அவரின் நவீனகலை இலக்கியம் பொதுமக்கள் தொடர்பு சாதன ஆய்வில் சிறப்பான பங்கு வகிப்பவர் ரெமாண்ட் வில்லியம்ஸ் ஆவார். இலக்கிய விமர்சனத் துறையில் கைலாசபதியின் தொடக்ககால சிந்தனையை உருவாக்கியதில் சிதம்பர ரகுநாதன் சிறப்பான பங்கு வகிக்கிறார். ரகுநாதனின் 'இலக்கிய விமர்சனம், நூல் 1948ல் வெளிவந்தது. அதனை முதன்முதலில் தனது பல்கலைக் கழக தொடக்க நாட்களில் படித்தபோது ஒரு புதிய சிந்தனைப் போக்கை முதன்முதலாக தரிசித்ததாகக் கைலாசபதி குறிப்பிடுகிறார். அந்நூல் தங்களைப் போன்றோருக்கு பெரும் உற்சாகத்தை அளித்ததாகவும் கூறுகிறார். அந்நூலை தமிழிலக்கிய விமர்சனத் துறையில் ஒரு திருப்புமுனையாக அவர் கருதுகிறார்.

நவீன தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய பெரும்பாலான கருத்துக்கள் அவரது நண்பர்கள் மூலம் உருவாகியவை. எனது இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு வாய்ப்பாக ஆசிரியரும் நண்பரும் அமைந்தனர். இது எனக்குக் கிடைத்த நற்பேறாகும். ஈழத்தில் எனது நெருங்கிய இலக்கிய நண்பர்களான முருகையன், சிவத்தம்பி, கந்தசாமி, செல்வராசன் முதலி

யோரும் தமிழகத்திலே ரகுநாதன், அழகிரிசாமி முதலியோரும், பிரபல கன்னட எழுத்தாளர் உடுப்பி ஆனந்தமூர்த்தியும், பிறரும் மேனாட்டிய இலக்கியங்களிற் பயிற்சியும் பாண்டித்தியமும் உடையவரே இத்தொடர்புகளினால் நானடைந்த பயனை வேறுபடுத்திப்பார்ப்பது இலகுவன்று. மேலும் ஜார்ஜ் தாம்சனுக்கும் பண்டைத் தமிழ் வாழ்வும் வழிபாடும் நூலை தந்த பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளைக்கும், ஒப்பியல் இலக்கியத்தை அ.ந. கந்தசாமிக்கும் சமர்ப்பணம் செய்ததிலிருந்து அவரது ஆசிரியர்களுக்கும் நண்பர்களுக்கும் அவர் எவ்வளவு கடமைப்பட்டுள்ளார் என்பது விளங்கும்.

நவீன தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய காத்திரமான சிந்தனை அவருக்கு உருவாக மற்றொரு சாதனமாக இருந்தது அவரது பத்திரிகை ஆசிரியர் தொழில். இந்த வாய்ப்பினால் அவர் மேலதிகமான பயனை அடைந்துள்ளார். இந்த தன்மை தான் அவரை மற்ற பல்கலைக் கழக பேராசிரியர்களிலிருந்து வேறுபடுத்தும் அம்சமாகும்.

மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் செல்வாக்கு கைலாசபதியின் சிந்தனை உருவாக்கத்தில் கணிசமான பங்கு வகித்துள்ளது. பாரதியின்மீது அளவுகடந்த ஈடுபாடுடையவராக அவர் விளங்கிவந்தார். தனி ஒருவர் பற்றி அவர் பழகியவற்றுள் பாரதி பற்றி எழுதியனவே அதிகமாகும். இலங்கையின் தேசிய எழுச்சிப் போராட்ட காலகட்டத்தில் கைலாசபதியின் அரசியல் கலை இலக்கியக் கரு உருவானததால் பாரதியின் கருத்துக்கள் அவர்மீது செல்வாக்குச் செலுத்துவது தர்க்கரீதியானது.

கைலாசபதியின் சிந்தனை உருவாக்கத்தில் நூல்களும் அவரது நண்பர்களும் சிறப்பான பங்கு வகித்த அதே வேளையில் அவரைப் பல்வேறு கோணங்களில் ஆழமாகச் சிந்திக்க வைத்த பெருமை அவரது எழுத்துக்கள் பற்றி செய்த கடுமையான விமர்சனத்தையே சாரும். இதுபற்றி அவர் கூறுவதாவது: 'எனது முந்திய நூல்களுக்குத் தமிழ்நாட்டிலும் ஈழத்

திலும் சிற்சிலர் எழுதிய சிற்றம் கொண்ட தாக்குதல்களே நான் இக்கட்டுரைகளை உற்சாகத்துடன் எழுதுவதற்குத் தூண்டுதலாய் அமைந்தன. உதாரணமாக தமிழ் நாவல் இலக்கியம் இரண்டாம் பதிப்பின் முன்னுரையில் 'நவீன இலக்கியத்தின் ஆதிக்கமும் விமர்சனமும் தமக்கே பிறப்புரிமை எனக் கருதும் நசிவிலக்கியக்காரர் சிலர் மறுபுறமும், இந்நூலின் சமூகவியல் அணுகுமுறையைக் கண்டித்தது மட்டுமின்றி, அவ்வாய்வு முறைக்கு ஆதாரமாயுள்ள மார்க்சியப் பார்வையின் மீதே போர் தொடுக்கலாயினர்.' அவர் குறிப்பிடுவது, அந்நூல் பற்றி வெங்கட்சாமிநாதன் எழுதிய 'மார்க்சின் கல்லறையிலிருந்து ஓர் குரல்' என்ற கட்டுரையை மனம்கொண்டே ஆகும்.

க.நா.சு. குழுவினரான வெங்கட்சாமிநாதனின் மேற்படி கட்டுரையே 'திறனாய்வுப் பிரச்சனைகள்' என்ற நூல் எழுத அடிப்படைக் காரணமாக அமைந்ததை நாம் ஊகிக்கலாம். நூல் முன்னுரையில் 'க.நா.சு.வை மையமாக வைத்துக்கொண்டு கட்டுரை எழுதப்பட்ட பொழுதிலும், நமது இலக்கிய உலகில் நிலவும் ஒரு திறனாய்வுப் போக்கைத் திறனாய்வு செய்வதே எனது நோக்கமாயிருந்தது' என்றும், தொடர்ந்து 'க.நா.சு. தற்சமயம் முழுமூச்சாய் போர்க்களத்தில் யுத்த சன்னத்தனாய் நிற்கவில்லையாயினும் அவரது சீடர்கள் ஆங்காங்கு குரல் எழுப்பிய வண்ணமுள்ளனர். வெ. சாமிநாதன் முதலியோர் க.நா.சு. வழியிலேயே மார்க்சியப் பார்வையீதும் முற்போக்கு இலக்கியங்கள் மீதும் 'தர்மயுத்தம்' தொடுத்து வருகின்றனர். (ஆத்திரம், ஆபாசம், அவலம், அங்கலாய்ப்பு, ஆற்றலின்மை முதலியனவே அவர்களின் எழுத்துக்களில் முதன்மை பெறுகின்றன.) இந்த வகைத் திறனாய்வுப் போக்கு பற்றிய கைலாசபதியின் கணிப்பும், அது கடுமையாக விமர்சிக்கப்பட வேண்டும் என்பதும் விளைவு—எதிர் விளைவுகளாலேயே ஏற்பட்டதே.

சமீப காலங்களில் அழகியல் பற்றிய விவாதங்களில் கைலாசபதி கடுமையாக விமர்சிக்கப்பட்டமையால் கூடுதலாக அப்பொருள் பற்றி அதிக அக்கறை காட்டத் தொடங்கியிருந்தார். மார்க்சிய அழகியல் பற்றிய நூலொன்றும் எழுத முயன்று வந்தார்.

கைலாசபதியின் சிந்தனை உருவாக்கத்தில் பங்கு கொண்ட நூல்கள், அவரது நண்பர்கள், எதிர்க்கருத்துக்கள் பற்றி சுருக்கமாக இவ்விடத்தில் குறிப்பிடப்பட்டது. இது பற்றி விரிவாக ஆய்வு செய்வதற்கு இது ஒரு தொடக்கமே.

4. பேராசிரியர் கைலாசபதியும் இயங்கியல் விமர்சன நெறியும்

சபா. ஜெயராசா

பேராசிரியர் கைலாசபதியைப் பற்றிய மதிப்பீடோ, அல்லது சிலர் குறிப்பிடுதல் போன்ற மறுமதிப்பீடோ எழுதப் படுவதற்கு முன்னோடியாக தமிழர் தம் சமூக வரலாற்றை உட்கொண்ட பூரணமான விமர்சன வரலாறு எழுதப்படல் வேண்டும். அத்தகைய விமர்சன வரலாறு அகக்காட்சி யின்றிப் பேராசிரியரைப் போற்றுவதோ, அல்லது தூற்று வதோ சத்தில்லாத வெறும் அதிர்வுகளாகவே அமைந்து விடும்.

விமர்சன இலக்கியம், நவீன இலக்கியப் பரப்பில் நிகழ்ந்த புத்தாக்கம் என்பதில் ஐயமில்லையாயினும், பண்டைய உரையாசிரியர்களது ஆக்கங்களில் விமர்சன இலக்கியங்களுக்குரிய சில ஆய்வு மூலகங்கள் காணப் பட்டாலும், அவை உதிரிப் பூக்களாகவேயிருந்தன.

நவீன வர்த்தக வளர்ச்சியும் விமர்சன இலக்கிய வளர்ச்சி யும் ஒன்றிணைந்தவை. நவீன வர்த்தக வளர்ச்சி தொடர் பாக பிரித்தானிய அரசின் தலையிடாமைக் கொள்கை பொருத்தமானதா என்று வர்த்தகவியலில் எழுப்பப்பட்ட விமர்சனங்களும், உற்பத்தி நிறுவனங்கள் சிக்கனமாக நட வடிக்கைகளை மேற்கொள்ளுகின்றனவா என்று செலவீடு

தொடர்பாக எழுப்பப்பட்ட விமர்சன முறைகளும், இலக்கிய விமர்சனக் கலை வளர்ச்சிக்கு உரமுட்டி வழிகாட்டியதென்று கொள்ள முடியும். சிக்கனமீட்டாத உற்பத்தி முறைகள் கைவிடப்படல் வேண்டும் என்ற பழமையை உதவியெறிந்த மனோபாவம், நவீன இலக்கிய விமர்சனக் கலைக்கு அடிப்படையாய் அமைந்ததென்று கொள்ள முடியும். உற்பத்தித் துறையிற் பழைமையை எதிர்த்தல், புதுமையைச் சூடுதல், அவற்றுடன் தொடர்புடைய ஆய்வறிமுறை மூன்று பெரும் பண்புகளும், நவீன விமர்சனக் கலைக்குரிய மூலக் கூறுகளாயிருத்தலையும் இணைத்து நோக்க முடியும்.

அத்தகைய பின்னணியிலே தோன்றிய மேலைத்தேய விமர்சனக் கலை, இந்நாட்டுப் பண்பாட்டிலே வேருன்றியமைக்கு அடிப்படையாக அரசியல், பொருளாதார நிகழ்வுகளுடன் ஒன்றிணைந்த சமய சீர்திருத்த நோக்குகள் அமைந்தமையை ஆய்வாளர் ஏற்கனவே சுட்டிக் காட்டியுள்ளனர். விமர்சனக் கலை தமிழிலே வேருன்றுவதற்குரிய விளைநிலமாக நவ இலக்கியப் பெருக்கங்கள் விளங்கின.

தமிழ் விமர்சனக் கலை வளர்ச்சியின் ஆரம்ப கால கட்டங்களிலே 'தெழிற் பிரிவு' அதிக அளவு வளர்ச்சி பெறவில்லையென்றே கொள்ள வேண்டும். மாதவையா, வ.வே.சு. ஐயர், பாரதி போன்றோர் படைப்பாளியாகவும் விமர்சகர்களாகவும் ஏக காலத்திலே தொழிற்பட்டார்கள். தொழிற் பிரிவின் வளர்ச்சியையும் சிறக்குமியல்பின் பண்புகளையும் விளங்கிக் கொள்ளாத நிலையில் இன்றும், விமர்சகர்கள் படைப்பாளிகளாயிருத்தல் வேண்டும் என்ற கருத்தைச் சிலர் எழுப்புதல் உண்டு.

தமிழில் விமர்சன இலக்கிய வளர்ச்சிப் போக்கைப் பகுப்பாய்வு செய்தவர்கள் முற்போக்கு இலக்கிய அணியைச் சார்ந்தவர்கள் என்பதையும் நினைவு கொள்ள வேண்டியுள்ளது. சமூக இயங்கியல் நோக்கில் நல்லதையும் பொல்லாததையும் இனம் பிரித்துக் காட்டுவதற்குப் பகுப்பாய்வு

உறுதுணையாக அமைந்ததென்றுங் கூறலாம். எண்ணக் கருக்களைக் கூராக்கிக் கொள்வதற்குத் தூண்டி வேறு பிரித்து அறிதல் என்றும் துணையாக இருந்து வந்துள்ளது. முரண்பாடுகளைக் கண்டறிவதும் சமூக நோக்கு விமர்சன அடிப்படையாகும்.

பகுப்பாய்வில் முதலாவது பிரிவாகக் கொள்ளத்தக்கது பழைமை நயப்பு விமர்சனப் போக்காகும். திருவள்ளுவர் கூறிய கருத்துக்கள் எக்காலத்துக்கும் பொருத்தமானவை என்று கூறுதலும், கம்பனது சொல்லின்பமே போதும், பிற வேண்டியதில்லை என இலயித்தலும் பழைமை நயப்புக்குச் சில எடுத்துக் காட்டுகளாகும். இரசிகமணி டி.கே.சி, அ.ச. ஞான சம்பந்தன் போன்றோர் கட்டி வளர்த்த விமர்சன நெறி இதுவாகும். இவற்றை ஒருவகைப்பட்டித் திறனாய்வு என்று பேராசிரியர் கைலாசபதி சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்— பழைமை இலயிப்பின் ஒரு தலைமோகம், நவீனத்துவத்தை முற்றிலும் புறக்கணித்துவிடுகின்றது. அதனாற் சமூக இயங்கியலை இவ்விமர்சன நெறி புரிந்து கொள்ளாததாகவே விளங்கியது.

இரண்டாவது வகையான விமர்சனப் பகுப்பு, குறுகிய அரசியல் இலக்குகளால் ஊட்டம் பெற்ற போக்காகும். 'ஆரிய காவியம்' என்று கம்ப இராமாயணத்துக்குப் பெயர் சூட்டி அதனைப் பொசுக்கிவிட வேண்டும் என்ற ஒதுக்கல் விமர்சனங்களும், வேற்று மொழி இலக்கியங்களாலே தமிழ் மொழியின் சீரினமைத் திறன் சிதைந்துவிடும் என்று கருதும் நலனாய்வுகளும் இப்பகுப்பில் அடக்கப்படும். பகுத்தறிவு இயக்கத்தினரின் அலைகளாக இவ்வாறான விமர்சனங்கள் எழுந்தன.

மூன்றாவது வகையான விமர்சன வளர்ச்சி உயர் கல்வி ஊட்டத்தினால் முகிழ்த்த சில அறிவியல் நோக்குத் தழுவிய விமர்சனமாக அமைந்தது. உணர்ச்சி வசப்படும் ஆய்வுகளுக்கு ஒருவகையில் ஆப்புவைக்கும் விமர்சனப் போக்காக

வும் இது அமைந்ததென்றுங் கொள்ள முடியும். விபுலாநந்த அடிகளார், பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை போன்றோரில் இத்தகைய போக்குக் காணப்பட்டதென்று கொள்ள முடியும். இந்த விமர்சனப் போக்கின் சில பண்புகளை ஜனப்பிரிய மாக்கப்பட்ட சோவின் சில கட்டுரைகளிலும் காண முடியும்.

நான்காவது வகையான விமர்சனப் பாடுபாடு வெறும் அழகியல் பற்றியதாக அமைகின்றது. சமூக இயங்கியலைத் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ளாது, தூய அழகியல் பற்றிய பிரலாபமும் ஆங்கில மொழியிலோ, பிரஞ்சு மொழியிலோ கூறப்பட்ட கருத்துக்கள் சிலவற்றை கண்முடித்தனமாகத் தமிழ் இலக்கிய விமர்சன ஒடு பாதையிலே திணித்துவிட வேண்டும் என்ற ஒருவகைச் சிக்கலும் இவ்வகை விமர்சகர்களிடத்துக் காணப்படுகின்றன. இவர்களைப் பற்றிப் பேராசிரியர் கைலாசபதியவர்கள் குறிப்பிடும்பொழுது, 'நவீனத்துவம் என்ற கோஷத்தின் பேரில் பல்வேறு வகைப்பட்ட மாய மான்களைப் பின்தொடர்வோராக இருக்கின்றனர்' என்றார் க.ந. சுப்பிரமணியன் முதல், தருமு சிவராமு வரை பலர் இப்பிரிவிலே அடக்கப்படக் கூடியவர்கள்.

இன்று இவர்களுடைய பிரதான பணி, சமூகவியல் அணுகு முறையைத் துண்டுபடுத்தி விளக்கி, அது வெறும் இயந்திரப்பாங்கானது என்ற வாய்ப்பாடுகளை மொழிந்து கொண்டிருத்தலாகும். மார்க்சிய அணுகுமுறைகளைக் கொச்சைப்படுத்துவதிலும் இவர்களே முன்னணி வகித்தார்கள். இப்பண்பு நின்றோர், சாதாரண தமிழ் வாசகராற் புரிந்துகொள்ள முடியாத வேற்று மொழிச் சொற்களைப் பயன்படுத்தி, வாசகரை மலைப்புக்குள்ளாக்கி, அந்த மலைப் பினூடாகத் தாம் கூறும் கருத்துக்குப் பலம் தேட முற்படுபவர்கள்.

மேற்கூறிய விமர்சன அணுகு முறைகளை நிதானத் துடன் அணுகுதலும், நல்லவற்றைத் தேர்ந்து தெளிதலும், இயங்கியல் நெறிப்பட்ட சமூகவியல் அணுகு முறையில் அமை

கின்றன. மார்க்சிய நெறி சமூக அணுகு முறையைக் கூர்மையாக்கி வளப்படுத்தியுள்ளது. வரலாற்று நோக்கு, வர்க்க ஆய்வு, கொடுமைகளை வேரறுத்தல் போன்ற பண்புகளை உள்ளடக்கிய இந்த நெறி தமிழ் இலக்கியத்திலே சுவறுவதற்குரிய காலம் பழுத்திருந்தது. கிராமங்களிலே பண்ணை முறையின் கொடுமைகள், நகரங்களிலே தரகு முதலாளித்துவம் விளைவிக்கும் அவலங்கள், நவ குடியேற்ற வாத நெருடல்கள் போன்றவை சுரண்டலின் வடிவங்களாக எழுந்தன. வறுமை, வேலையின்மை, பேரினவாதம், அடக்கு முறை அவலம், அன்னியமாதல் முதலியவை மேலோங்க, அவற்றைப் பல கோணங்களிலும் சித்தரிக்கும் முற்போக்கு அழகியல் எழுத்தாக்கங்கள் வளர்ந்தன. அவ்வாறான ஊட்டத்தின் பின்னணியில் அவற்றை முழுமையுடன் அணுகும் பாரிய பணியைப் பேராசிரியர் கைலாசபதி மேற்கொண்டார்.

ஒருபுறம் முற்போக்கு அழகியல் எழுத்தாக்கங்கள் அவருக்கு ஊட்டத்தை வழங்க, மறுபுறம் எழுத்தாளர்களுக்கான சமூகப் பார்வையைக் கூராக்கும் பணியை பேராசிரியர், தமது தோழர்களுடன், ஆழ்ந்து வற்புறுத்திய இருவழித் தொடர்பும் நிகழ்ந்தன. இந்த இருவழித் தொடர்பை ஈட்டவல்ல திறன் சமூக நோக்கு விமர்சன நெறிக்கு மட்டும் உண்டென்று கூற முடியும்.

வெறும் அழகியல் வாதம் பேசுவோர் உடைந்த துண்டுகளாய்ச் சிதறித் தனித்து நிற்பதும், சமூக நோக்கு விமர்சன நெறியாளர் நிறுவன வடிவில் ஒன்றிணைந்து நின்றலும், மேற்கூறிய இருவழித் தொடர்புகளை மீள வலியுறுத்துகின்றன.

மார்க்சிய நடைமுறைகளில் இவர்களுக்கிடையே கருத்து வேறுபாடுகள் இருப்பினும், பொல்லாமையை ஒழிப்பதில் இவர்கள் அனைவரும் ஒரு கொடியின் கீழே திரண்டு நிற்ப

வர்கள். அண்மைக்காக நிகழ்ச்சிகள் இவற்றை வெகு துல்லியமாகக் காட்டுகின்றன.

இலங்கையின் தேசிய இனப் பிரச்சினை தீர்க்கப்பட்டு விட்டது என்ற போலீ மலைப்பு நிலவிய காலத்தில், அது பற்றிய கருத்து எழுச்சியை ஊட்டும் பாரிய மாநாடு ஒன்றைத் திரட்டிய முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தலைமைக் குழுத் தொண்டனாக இயங்கியவர் பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்கள். அதன் தொடர்ச்சியாக தேசிய இனப் பிரச்சினையை சமூக நோக்கிற் பேராசிரியர் சிவத்தம்பியவர்கள் இன்று ஆழ்ந்து அணுகி இலக்கிய ஆக்கங்களுடன் தொடர்பு படுத்தலும் கவனத்துக்குரியன.

பேராசிரியர் கைலாசபதியின் விமர்சனம், அழகியல் மொய்யாப்பில் மூழ்கியிருந்தோரைக் குறைத்து மதிப்பிட்டதாக ஒரு குறைபாடு சுட்டிக் காட்டப்படுதல் உண்டு. ஆழ்ந்து நோக்கினால், அவ்வாறான அணுகுமுறைகளால், வெறும் அழகியற் பிரலாபத்திலிருந்த பல எழுத்தாளர்கள் சமூகநதழுவிய அழகியற் சிருஷ்டிகளைத் தந்தார்கள் என்பதும் உண்மை—

பேராசிரியர் சிவத்தம்பியின் சொல்லாட்சியில் இந்நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிடுவதானால், 'அவர்கள்', 'நாங்களாக' மாறினார்கள்.

தமிழிலே சமூக நோக்கு இயங்கியல் நெறி தழைக்க வேண்டிய மாபெரும் வரலாற்றுத் தேவையைக் கம்பீரமாக நிறைவேற்றிய கிளர்மின் சக்தி போன்ற விமர்சகரே பேராசிரியர் கைலாசபதி. உலகை மாற்றியமைக்க வந்த மார்க்சிய தத்துவமும், சமூக விசைகளாற் பெருக்கெடுத்த ஆக்க இலக்கிய வேகமும், முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க நிறுவன அமைப்பு வளர்ச்சியும், பேராசிரியர்கள் க. கணபதிப் பிள்ளை, சு. வித்தியானந்தன் போன்றோர் வளர்த்த தமிழியல் நெறிகளும், புரட்சிகர இயக்கங்கள் பலவற்றின் பரந்துபட்ட வளர்ச்சியும், பேராசிரியர் கைலாசபதியின் ஆளுமையுருவாக்கத்தின் புறத் தூண்டிகளாகி விளங்கின. அந்தத் தூண்டிகளின் மத்தியிலே பூரணமான துலங்கலைத் தந்தவர் பேராசிரியர் கைலாசபதி.

5. கைலாசபதி- ஓர் இலக்கியப் போராளி

என். கே. ரகுநாதன்

கைலாசபதியை முதன் முதல் 1957ல் கொழும்பில் நடைபெற்ற அனைத்துலக சமாதான மகாநாட்டுத் தயாரிப்பு வேலைகளின்போது சந்தித்தேன். பல்கலைக் கழகத்தில், தனது பட்டப் படிப்பை முடித்துவிட்டு வெளியேறியிருந்தார் அவர். தனது கன்னி விமர்சனங்களை எழுதத் தொடங்கி, அவற்றில் ஒன்றிரண்டை வாசித்திருந்தாலும், நேரில் சந்தித்தது அப்போதுதான்!

அந்நிய ஆதிக்கத்திலிருந்தும் உள்நாடு அடிமைநுகத் தடியிலிருந்தும்—விடுதலை பெற்ற நாடுகளிலிருந்தும் விடுதலை பெறப் போராடிக் கொண்டிருக்கும் நாடுகளிலிருந்தும் பல்வேறுபட்ட மக்களின் பிரதிநிதிகளோடு எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள், கலைஞர்கள் போன்ற விடுதலைப் பிரேமிகள் இந்த மகாநாட்டில் பங்கு பற்ற வந்திருந்தார்கள். அவர்களைச் சந்திப்பதிலும். அந்தந்த நாட்டு விடுதலை இயக்கங்கள் பற்றித் தெரிந்து கொள்வதிலும் கைலாசபதி மிகுந்த ஆர்வமுடையவராயிருந்தார். சிலி நாட்டிலிருந்து வந்திருந்த கவிஞர் பப்லோ நெருடாவின். 'மரகத முத்தாய், தீவுகளுக்குள் தாமரையாய், அழகின் சிகரமாய் விளங்கும் எழில் மிகு இலங்கையே நீ வாழ்க!'—என்று தொடங்கும் கவிமயமான சமாதான மகாநாட்டு வாழ்த்துச் செய்தியைப்

பேருவகையோடு மொழி பெயர்த்து விட்டு, ஒரு சர்வதேசப் புகழ்வாய்ந்த மக்கள் கவிஞனுக்கு மொழிபெயர்ப்புச் செய்து கொடுத்து மகிழ்ச்சிப் பெருக்குடனும் கர்வத்துடனும் காணப்பட்டார் கைலாசபதி.

பப்லோ நெருடா, ஆறடிக்கு மேல் உயரமுடைய, ஆகிருதி படைத்த உடல்வாகு கொண்ட கவிஞர். கைலாசபதி; நெருடாவின் ஆகிருதியை அப்படியே எடுத்துக் கொண்டவர் போல் நிமிர்ந்து நடை பயின்றார் அப்போது! மக்களுக்காகப் பேனா ஓட்டத் தொடங்கிய கைலாசபதிக்குப் பல மக்கள் எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்களைச் சந்தித்ததனால் ஏற்பட்டது அந்தப் பீடு நடை!

24 வயதே நிரம்பிய கைலாசபதி அப்போது எவ்வளவு உற்சாகத்துடனும் கர்வத்துடனும் பேனாவை ஓட்டினாரோ அப்படியே தன் இறுதி மூச்சு வரையும் ஓட்டினார்: எதிர்ப்புகள் தோன்றிய வேளைகளில் ஆக்ரோஷத்துடனும் திட சித்தத்துடனும் ஓட்டினார்; மக்களுக்காக ஓர் இலக்கிய இயக்கத்தைக் கட்டி வளர்க்கும் பணியில் நிதானத்துடனும் தீர்க்கத்துடனும் ஓட்டினார். இது, அவர் வாழ்க்கையையும், ஆளுமையையும் நிர்ணயித்த ஆதார சுருதியாகும்!

இலக்கியம் தொட்டு பல்கலைக் கழகம் வரை, கைலாசபதியின் பணிகள் இந்த நாட்டு மக்களுக்குப் பலதரப்பட்ட வகையில் விரிந்து பரந்தது. விரிவுரையாளராய் இருந்து, மாணவரை எதிர்கால உலகத்துக்கு வளர்த்தெடுத்ததிலிருந்து, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தைக் கட்டியெழுப்பக்க பலமாய் நின்று ஆற்றிய பெரும் பணி வரை அவரது பங்களிப்பு மகத்தானது. எனினும் இலக்கியமே அவர் உயிர் மூச்சாய் அமைந்தது. இலக்கியத்தில், விமர்சனத்துறையைத் தெரிந்தெடுத்து கொண்டு அதற்கூடாக முற்போக்குச் சிந்தனைகளை வெளிப்படுத்தி, ஓர் இலக்கிய இயக்கத்தைக் கட்டி வளர்ப்பதில் அவர் பெரும் பங்காற்றி

னார். தன் வாழ்நாள் முழுவதையும் ஓர் போராளியாகவே வாழ்ந்து பயனுள்ளதாக்கினார்.

பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து வெளிவந்ததும், அவர் தினகரன் பத்திரிகை ஆசிரியர் குழுவில் சேர்ந்து பணியாற்றினார். விரைவில் அவர் அதன் பிரதம ஆசிரியராய் அமர்த்தப்பட்டதும், ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஒரு துரிதகதி ஏற்படத் தொடங்கியது. அதுகாலவரை, நமது தேசிய இதழ்களில் தென்னிந்திய மூன்றாந்தர நான்காந்தர எழுத்தாளர்களின் விஷயதானங்களுக்கே கௌரவமளித்துப் பிரசுரிக்கப்பட்ட நிலைமை மாற்றப்பட்டது. நமது எழுத்தாளர்களுக்கு முக்கியம் கொடுக்கப்பட்டதுடன், வீச்சுள்ள புதிய முயற்சிகளுக்கெல்லாம் களம் அமைக்கப்பட்டது.

இலங்கை முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் கட்டியெழுப்பிய தேசிய இலக்கியம், பிரதேச இலக்கியம், மக்கள் இலக்கியம், மண்வாசனை என்றெல்லாம் பலதரப்பட்ட பரிமாண வளர்ச்சியின் முக்கிய பங்குதாரர் கைலாசபதியே. இவற்றை வளர்த்தெடுப்பதில் காலத்துக்குக் காலம் தோன்றிய விதேச இலக்கிய ஆதிக்கம் பத்து வருடம் பின்தங்கிய இழிசொல், இழிசனர் வழக்குப் போராட்டம் போன்ற எதிர்ப்புகளையெல்லாம் கைலாசபதியின் பேனா, சற்றேனும் சலிப்படையாமல் ஈவிர்க்கமின்றி எதிர்த்துப் போராடியது, வெற்றியும் ஈட்டியது.

மார்க்ஸியப் போர்வையில் உலவும் அழகியல் மாரீசர்கள், மக்களது பிரச்சினைகளை முன் வைத்து எழுதும் முற்போக்கு அணியினரைத் தாக்கும் பாங்கில் தொடர்ந்து தாக்கப்பட்டவரும் கைலாசபதியே. இத்தனைக்கும் அவர் ஓர் ஆக்க இலக்கியகாரர் அல்லர்; இந்நாட்டில் உள்ள சகல முற்போக்கு எழுந்தாளர்களினதும் பாதுகாவலர் போல, மார்க்ஸிய நோக்குடன் கூடிய ஆய்வுத் திறன், விமர்சன ஆற்றல் ஆகியவற்றின் அசைக்க முடியாத வலிமையினால், அவர்களைப் பாதுகாக்கும் பணியில் தனது பேனாவை ஒரு பலம் வாய்ந்த கேடயமாகப் பயன்படுத்தினார்.

நிதர்சனமான இந்த உண்மைகளுக்குப் பிறகும், சில சில்லறைகள், மிகவும் சின்னத்தனமாக நடந்து கொள்வதையும் நாம் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. கைலாசபதிக்குக் கிடைத்த இந்த விழுப்புண்கள் எல்லாம் தமக்குக் கிடைப்பதற்காக கூலிக்கு ஆள் வைத்து எழுதுவிக்கும் அற்பத்தனத்தையும் நாம் காண்கின்றோம்.

கைலாசபதி மறைந்த பின்பு, தூரதிருஷ்டவசமாகச் சின்னாபின்னப்பட்டுக் கிடக்கும் இடதுசாரி அரசியல் குழுக்களிடம் ஒரு சலசலப்பு ஏற்பட்டுள்ளதையும் நாம் அவதானிக்க முடிகின்றது. 'கைலாசபதி உயிரும் பிராணனுமாக எங்களுடன்தான் நின்றார். எங்கள் பத்திரிகைக்கு மட்டுமே அவர் மறைமுகமாக எழுதினர்!' என்றெல்லாம் உரிமை கொண்டாட முற்பட்டுள்ளனர்.

கைலாசபதி, மார்க்ஸிய சித்தாந்தத்தை ஐயந்திரிபு இன்றி ஏற்றுக் கொண்டவர். ஆனால், கட்சி அரசியல்வாதியாகத் தன்னை ஒருபோதும் காட்டிக் கொண்டவரல்லர். பல்கலைக் கழகத்தில் படித்த காலத்திலும், பின்னர் விரியுரையாளராய்ப் பணியாற்றிய காலத்திலும் மார்க்ஸியத்தைக் கற்றுத் தெளிவதிலும், அதை மாணவர்களிடையே பரப்புவதிலும் பெரும் ஆர்வம் காட்டினார். பின்னர் அவர் பல்கலைக் கழகத்தில் வகித்த பெரும் பதவிகள் காரணமாக முன்னைய பணிகளுக்கு ஈடாக, மார்க்ஸியக் கருத்துக்களை இலக்கியத்துக்கூடாகப் பரப்புவதையே தனது பணியாகக் கொண்டிருந்தார்.

கைலாசபதி ஒரு படிப்பாளி; கல்விமான்; இன்னும் சொல்லப்போனால் வசதியான குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். பல்கலைக் கழகத்தில் பெரும் பதவிகளை வகித்தவர். 'இடது பக்கம்' திரும்பிப் பார்க்காமலே அவர் பேரோடும் புகழோடும் வாழ்ந்திருக்கலாம். ஆனால் சமுதாயத்தின் மனசாட்சிக்குத் தன்னை அப்பயுக்கின்றி அர்ப்பணித்தமை

யால், தான் வகித்த பதவிகளின் காரணமாக யகிரங்கமாக நிறைவேற்ற முடியாத அரசியல் பணிகளை இலக்கியத்துக் கூடாக நிறைவேற்றினார்.

எங்கள் நாட்டு இடதுசாரி அரசியல் ஒரு சாபக்கேடு; யாராவது ஒரு படிப்பாளியை அல்லது உயர் பதவியிலிருப்பவரை, அவர் எங்களோடுதான் நிற்கிறார்! என்று சாயம் பூச முற்படும் சாபக்கேடு. அவரைக் காட்டி ஆள் பிடிக்கக் கையாளும் தந்திரோபாயம். கைலாசபதியின் மார்க்ஸிய நிலைப்பாட்டினைக் களங்கப்படுத்துவதற்கு இப்படியும் இடையூறுகள், 'கைலாசபதி போஸ்டர் ஒட்ட வரவில்லை, எங்களுடன் வாங்கில் இருந்து பிளேன் டி குடிக்க வரவில்லை' என்று அவரைச் சிறுமைப்படுத்தக் கூடாது. அது உரைகல் அல்ல. மார்க்ஸிய அணி பெரும் பரப்பைக் கொண்டது. தொழிலாளர், விவசாயிகள், புத்திஜீவிகள், நடுத்தர வர்க்கத்தார் இப்படி. கைலாசபதி; ஒரு புத்திஜீவியின் பங்குக்கு அதிகமாகவே தன் பணியை ஆற்றியவர்.

'கைலாசபதி சீனாவுக்குப் போய் வந்தாராம். டெங் ரியாஓ பிங் கின் வலையில் வீழ்ந்து விட்டாராம். டெங் ரியாஓ பிங் கின் ஆதரவாளர்கள் கைலாசபதிக்குக் கைலாகு கொடுத்தார்கள். சீனக் கொள்கையை ஏற்காதவர்கள் புறஞ் சொன்னார்கள். 'சீன அரசாங்கம், ஒருமாத காலம் கைலாசபதியையும் அவர் மனைவி மக்களையும் தனது விருந்தாளிகளாக வைத்திருந்து பல இடங்களுக்கும் அழைத்துச் சென்று காட்டியது. கைலாசபதி சீனாவிலிருந்து திரும்பி வந்து, 'மக்கள் சீனம்—காட்சியும் கருத்தும்' என்று ஒரு நூலை எழுதினார். காட்சியும் கருத்தும் தான்! வேறு ஒரு அபிப்பிராயமும் சொல்லவில்லை. ஆஹா! ஒஹோ! என்று புகழவில்லை. சீனாவில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள். அவர் மனதைப் பெரிதும் சஞ்சலத்தில் ஆழ்த்தின என்பது, அவருடன் நெருங்கிப் பழகிய நண்பர்களுக்குத் தெரியும்.

பத்துப் பதினைந்து வருடங்கள் சீனாவிலிருந்து வயிறு வளர்த்துப் பிழைத்தவர்கள் திரும்பி வந்து சீனக் கொள்கையைத் தாக்கிப் பேட்டி எழுதுகிறார்கள். கொள்கை பிடிக்காத இடத்தில் பிழைப்பு எதற்கு? உதறி எறிந்துவிட்டு வந்து விமர்சித்திருக்கலாமே! கைலாசபதி மானங்கெட்டுப் பிழைக்கவில்லை.

ஓயாத எழுத்தார்வம் மிக்க கைலாசபதி, எப்பொழுதும் எழுதிக் கொண்டே இருப்பார். போய்க் கேட்கும் பட்சத்தில், சிறு அரசியல் குழுக்கள் நடத்தும் பத்திரிகைகளானாலும், நடைமுறை அரசியல் சீர்கேடுகள், கருத்துக்கள் பற்றிக் குறிப்புகள் எழுதிக் கொடுப்பார். இலக்கியப் பத்திரிகைகளானால் மேலும் உற்சாகத்தோடு எழுதுவார். 'எங்கள் பத்திரிகைக்குத்தான் அவர் எழுதினார்' என்று யாரும் பெருமைப்பட்டு கைலாசபதியைக் கூண்டுக்குள் அடைக்கத் தேவையில்லை, அப்படிப் பிரகடனம் செய்தவர்களுக்கு, அவர்களின் எதிர்க் குழுவினர் நடத்த இருந்து இடையில் கைவிடப்பட்ட பத்திரிகைக்கு அவர் எழுதிக் கொடுத்த கட்டுரையொன்று அவர் மறைந்த பின் வெளியிடப்பட்ட 'இலக்கியச் சிந்தனைகள்' என்ற நூலில் பிரசுரம் பெற்றுப் பெருத்த சாட்சியாக இடம் பெற்றிருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டலாம்.

தமது பிள்ளைகளைத் தனியார் கல்வி நிறுவனங்களில் பெரும் பணம் செலவு செய்து படிப்பித்து, பின் லஞ்சம் கொடுத்து அவர்களுக்கு உத்தியோகமும் தேடிக் கொண்டு கைலாசபதி தம்மைத் தூக்கவில்லை என்பதற்காக, படிப்பையும், அறிவையும், பல்கலைக் கழகத்தையும் நையாண்டி-பண்ணி தமக்குப் புகழ்தேட முற்பட்டவர்கள் கைலாசபதியின் அஞ்சலிக் கூட்ட செயற்குழுவிலும் இடம் தேடிக் கொள்ள வேண்டிய அளவுக்கு அவரது மேதானிலாசம் மேலோங்கி நின்றது மகத்தான விஷயம்தான்! 'கயவர் சில பேரும் கண்ணீரை விடுகின்றார். உன் இறப்பை ஏணியென

உயர்த்தி அதில் ஏற முன்னிற்போர், இப்போ முழு முச்சாய் நிற்கின்றார்' என்று புதுவை இரத்தினதுரை அழகாய்த் தான் பாடியுள்ளார்.

இத்தகைய சின்னத் தனங்களுக்கெல்லாம் ஆட்பட்டாலும்; அசைந்து கொடுக்காமல் அவற்றைப் புறங்கண்டு— எத்தனை பணிகள் செய்தாலும் அந்தப் பணிகளுக்கூடாகவும், அந்தப் பணிகளுக்கு மேலாகவும் தனது இலக்கியப் பணியை—மார்க்கரிய இலக்கியப் பணியைத் தனது உயிர் முச்சாகக் கொண்டிருந்தவர் கைலாசபதி.

ஒரு பிரச்சினையைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்போதே, மீசையை மேல்நோக்கி முறுக்கியபடி, அப்பிரச்சினையின் சகல அம்சங்களையும் கிரகித்துக் கொள்ளும் அதே கணத்தில், அதற்கான தீர்வையும் கண்டு கொள்ளும் நுண்ணறிவு, நேரத்தை அவமாக்காத கடின உழைப்பு, எத்தகைய இடர்களிலும் முன்னேறிச் செல்லும் திடசித்தம் ஆகிய பண்புகளைக் கொண்ட கைலாசபதி, குழுவாதிகளினதும், விரக்தியாளர்களினதும் பொச்சரிப்புகளைப் பொருட்படுத்தாமல் தேசிய, சர்வ தேசிய இயக்கங்களுடன் உணர்வு பூர்வமாகத் தன்னை ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்டு பணியாற்றினார். 'மக்கள் இலக்கியப்பண்பு' என்னும் கட்டுரையில் பப்லோ நெருடாவின் இலக்கியப்பணியைப்பற்றிக் கூறியதை கைலாசபதி, பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

சோஷலிஸம், ஜனநாயகம், தேசிய விடுதலை முதலிய வற்றுக்கான போராட்டத்தில் உலகின் பல பகுதிகளில் ஈடுபட்டுள்ள சமுதாயங்களில் இயக்க ரீதியான இலக்கியமானது முற்போக்கு அணியைச் சார்ந்தவர்களால் தேசிய—சர்வ தேசிய உணர்வுகளுடன் உருவாக்கப்பட்டு வந்துள்ளன; வருகின்றன. இந்த முற்போக்குப் படைகளுக்கும் ஒரு வரலாறு உண்டு; வளர்ச்சிப்படிகள் உண்டு; பொதுப் பண்புகள் உண்டு; போராட்ட மரபு ஒன்றுண்டு. அந்த வகையில் எந்த ஒரு மூலையில் மக்கள் எழுத்தாளன் ஒருவன்

எழுதிக் கொண்டிருக்கிறான் என்றால் அவன் தனித்தவன் அல்லன்!

மேலும் அவர் எழுதுகிறார் :

அமெரிக்காவிலே கறுப்பு இன மக்களும், மாணவர்களும், செவ்விந்தியர்களும், மற்றும் பல சிறுபான்மையினரும் கிளர்ந்தெழுந்து நடத்தும் உரிமைப் போர்களின் மத்தியில் இலக்கியம் படைக்க முற்பட்டதும் அதன் எதிரொலி உலகெங்கும் கேட்கிறது. பலஸ்தீன விடுதலை வீரர்கள் களத்தில் நின்று கவிதைகளும் சிறுகதைகளும் சிருட்டிக்கும்பொழுது அவை உலகின் பல பாகங்களில் பேனா பிடிப்பவர்களின் இதய ஒலியாக அமைந்துவிடுகின்றன. தென்னாப்பிரிக்காவில் மிருகங்களிலும் கேவலமாக மக்கள் நசுக்கப்படுவதை எதிர்த்துப் போரிடுவோரின் கீதங்கள் வேறு பல நாடுகளில் மக்களின் ஆத்ம ராகங்களாக அமைந்து விடுகின்றன.

கைலாசபதியின் இலக்கியப்பணி, இந்த நாட்டிலும், தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்திலும், ஏன் சர்வ தேசம் முழுவதும் உள்ள உலகைப் புதுக்கி அமைப்பதற்காய்ப் பேனா பிடித்த சகல முற்போக்கு எழுத்தாளர்களினதும் இதய ஒலியாக, ஆத்ம ராகமாக அமைகின்றது.

கைலாசபதி தனது கலாநிதிப் பட்டத்துக்காகப் பர்மிங்ஹாமில் ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டிருந்தபோது, 'யாழ்ப்பாணக் கவிராயர்' என்ற புரட்சி யாப்புக்குள் கவி செய்த தோழரான பசுபதி தனது வாழ்க்கைக்கு முற்றிட்டுச் சென்றார்.

அவரது கவிதைகளைத் தொகுத்து வெளியிடப்பட்ட 'புது உலகம்' என்ற நூலுக்குத் தோழர் மு. கார்த்திகேசன் எழுதிய முன்னுரையில்—

‘கொடூரமான புற்றுநோய் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள கம்யூனிஸ்டுகளின் அணியை இருமுறை ஊடுருவிச் சென்றுள்ளது. முதன்முறை அது இராமசாமி ஐயரின் உயிரை அவரது 45ம் வயதில் கவர்ந்து சென்றது. இப்பொழுது அவரிலும் இளமையான பசுபதியை அவரது 40ம் வயதில் பறித்துச் சென்று உள்ளது.’

என்று ஆற்றாது எழுதினார்:

கைலாசபதி பர்மிங்ஹாமிலிருந்து திரும்பியதும்,

‘பாரதி, புதியதோர் உலகம் செய்வோம்’ என்று தான் பாடினான். ஆனால் காலஞ்சென்ற யாழ்ப்பாணக் கவிராயர் என்ற பசுபதியோ,

‘புது உலகம் காண்பதற்குப் புரட்சி வேண்டும்.

இது உலகம் எமக்களித்த பாடம்’ என்றும்,

‘விடிவு காலம் இங்கு எமக்காம்—இதை வெற்றி யோடீட்டித் தருனோம்’ என்றும்,

‘புதுக் குரலீர் பாடினார்’

என்றும் கவிஞரின் இதய ஒலியில் தெறித்த ஆவேசத்தொனியை வியந்து எழுதினார்.

கார்த்திகேசன், கைலாசபதியைப் படிப்பித்த நல்லாசிரியர். கைலாசபதி, தன் பேனாவை மக்களை வழிநடத்திச் செல்ல வழிகாட்டும் பேராபுதமாகவும், தன் எழுத்துக்களை மக்களின் இதய ஒலியாகவும் மாற்றி மகத்தான பணிசமைக்கத் திசை காட்டியவர்; இளம் நெஞ்சிலே சிறு பொறியை இட்டவர்.

கைலாசபதியின் அன்புக்கும் பெருமதிப்புக்கும் உரிய ஆசான் கார்த்திகேசன் எழுதியதுபோல, இப்போது கொடூரமான புற்றுநோய், யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள கம்யூனிஸ்டுகளின் அணியை மூன்றாம் முறை ஊடுருவிச் சென்றுள்ளது.

நன்றாய்ச் செழித்து வளர்ந்து பூத்துக் குலுங்கி. காய்த்துக் கனிந்து கொண்டிருத்த கைலாசபதியை அவரது 49ம் வயதில் பறித்துச் சென்றுள்ளது.

6. - நட்புணர்வை வளர்த்த நல்ல மனிதர்

வல்லிக்கண்ணன்

‘சரஸ்வதி ஆசிரியர் விஜயபாஸ்கரன் சொன்னார்: ‘இலங்கையிலிருந்து கைலாசபதி வந்திருக்கிறார்; உங்கள் விஷயமாக அவர் என்னிடம் சண்டை பிடித்தார்.’

‘என்ன விஷயம்?’ என்று கேட்டேன்.

‘சரஸ்வதி அட்டைப்படம் விஷயமாகத்தான். வல்லிக்கண்ணனின் தற்போதையத் தோற்றத்தைப் படம்பிடித்துப் போடாமல், அவருடைய சின்ன வயசுப் போட்டோவை அச்சிட்டிருக்கிறீர்களே; அது சரியல்ல. அவர் இன்று எப்படி இருக்கிறார் என்று தெரிந்து கொள்வதில்தான் இலக்கிய ரசிகர்கள் அதிக விருப்பம் உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். நீங்கள் அவருடைய சின்ன வயசுப் படத்தை அச்சிட்டிருப்பது வாசகர்களை ஏமாற்றுவது போலாகும் என்று கைலாசபதி சொன்னார். சரஸ்வதி அட்டையில் வந்திருப்பது வ.க.வின் இன்றையத் தோற்றம்தான்; சரஸ்வதியில் வெளியிடுவதற்கென்றே சமீபத்தில் பாண்டியன் ஸ்டூடியோவில் எடுக்கப்பட்ட படம்தான் அது என்று நான் சொல்லியும் அவர் நம்பவில்லை. வல்லிக்கண்ணன் பெரிய ஆளாக இருக்கவேண்டும்; இது சின்னப் பையன் உருவம்போல் தோன்றுகிறது என்று அவர் தெரிவித்தார். வ.க. இப்படித்தான் இருப்பார்;

நீங்களே நேரிற் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறேன். சாயங்காலம் அவர் வருவார். அது வரை நீங்கள் இங்கேயே இருங்கள்' என்று விஜயபாஸ்கரன் கேட்டுக் கொண்டார்.

1958 பிற்பகுதியில் ஒருநாள் நிகழ்ந்தது இது. அந்த வருஷம் ஆகஸ்ட் மாத 'சரஸ்வதி' இதழில் என் போட்டோ அட்டைப் படமாக வந்திருந்தது. அதைப் பற்றித்தான் கைலாசபதி அவ்வாறு அபிப்பிராயம் கூறினார்.

சிறிது நேரத்திலேயே கைலாசபதி அங்கே வந்துவிட்டார். என்னை அறிமுகம் செய்துவைத்த வி.பா. சிரித்துக் கொண்டே கேட்டார். 'இப்ப என்னய்யா சொல்கிறீர்? இப்ப வாவது நம்புகிறீரா இல்லையா?' என்று.

கைலாசபதியும் சிரித்தார். 'வல்லிக்கண்ணன் பெரிய ஆளாக இருக்க வேண்டும் என்று என் மனசில் ஒரு கணிப்பு. 1942—47 வருஷங்களில் கிராம ஊழியன் பத்திரிகை இலங்கையில் மிகுந்த தாக்கம் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. இலக்கிய ஆர்வமுடைய எல்லோரும் கிராம ஊழியனைப் படித்து ரசித்தார்கள். அதுபற்றிப் பேசினார்கள். உற்சாகமுள்ள இளைஞர்கள் சிலர் அந்த உந்துதலால் 'மறுமலர்ச்சி' என்ற பத்திரிகையை ஆரம்பித்தார்கள். அந்தக் காலத்தில் வ. க. எழுத்துக்களால் கவரப்பட்டவர்களில் நானும் ஒருவன். அப்பவே அவருக்கு வயது அதிகமிருக்கும் என்று எண்ணியிருந்தேன். இத்தனை வருஷங்களுக்குப் பிறகு, சரஸ்வதியில் மிக இளமைத் தோற்றம்கொண்ட உருவத்தைப் பார்த்ததும், இது சின்ன வயசுப் போட்டோதான் என்று எண்ணினேன். நீங்கள் நேரில் பார்க்கையிலும் சின்னப் பையன் மாதிரித்தான் தோன்றுகிறீர்கள்' என்று விளக்கம் கூறினார்.

பல விஷயங்களைப் பற்றியும் பேசினோம். 'நீங்கள் தினகரனில் தொடர்ந்து எழுத வேண்டும். தமிழ் எழுத்தாளர்

களை அறிமுகம் செய்யும் கட்டுரைகள் எழுதுங்களேன்' என்றார்.

நானும் எழுத ஒப்பக்கொண்டேன்.

'பத்துக் கட்டுரைகள் போதும்; முக்கியமான பத்துப் பேரைப் பற்றி எழுதுங்கள்' என்றார்.

அவ்வாறே எழுதினேன். அந்த வரிசை முடிந்ததும், ஆறு அல்லது ஏழு வாரங்கள் வரும்படியான ஒரு ரூறுநாவல் எழுதி அனுப்புங்கள் என்று அவர் கொழும்பிலிருந்து கடிதம் எழுதினார். அப்படி ஒரு கதை அனுப்பினேன்.

எனக்கு அதிகபட்சமான பணம் கிடைக்க வேண்டும் என்று எண்ணி, அதைப் பத்து வாரங்கள் வரும்படி பிரித்துப் பிரித்துப் பிரசுரித்தார். நல்ல தொகை ஒன்று சன்மானமாகக் கிடைக்க ஏற்பாடும் செய்தார்.

அடுத்த முறை சென்னைக்கு வந்தபோது, கைலாசபதி என்னைத் தேடி எனது அறைக்கு வந்து காத்திருந்தார். அதே சமயம் நான் வெளியே போய்க் குந்தேன். கிருஷ்ணாம் பேட்டையில், நகரச்சந்தடி—பரபரப்புகளை விட்டு ஒதுங்கி உட்புறமாக அமைந்திருந்த ஒரு தோட்டவீட்டில் என் அண்ணாவும் நானும் அப்போது வசித்து வந்தோம்.

நான் வந்ததும், 'இன்று நீங்கள் என்னோடு சுற்ற வேண்டும். புத்தக விற்பனை நிலையங்களுக்குப் போக வேண்டும்' என்றார்.

நானும் உடனே கிளம்பினேன்.

'தோற்றத்தில் எனக்கு ஏமாற்றம் தந்ததுபோல, எழுத்திலும் ஒருவகையில் நீங்கள் ஏமாற்றம் அளித்துவிட்டீர்கள்' என்று கைலாசபதி சொன்னார்.

'என்ன விஷயம்?' என்று கேட்டேன்.

'முக்கியமான பத்து எழுத்தாளர்கள் பற்றி எழுதச் சொன்னேன். நீங்களும் எழுதினீர்கள். பத்தாவது கட்டுரை

யில்தான் ஏமாற்றி விட்டீர்கள். பத்தாவதாக வல்லிக்கண்ணன் தன்னைப் பற்றியே எழுதுவார் பாருங்கள் என்று தூன் ஒரு நண்பரிடம் கூட சொல்லி வைத்தேன். ஆனால் நீங்கள் கல்கியைப் பற்றி எழுதிவிட்டீர்கள்' என்று சொல்லிச் சிரித்தார் அவர்.

முதலில் மவுண்ட்ரோடில் ஹிக்கின் பாதம்ஸ் புக் ஸ்டாலுக்குப் போனோம். கைலாசபதி அங்கே நூல்களைப் பார்வையிட்டார். சில புத்தகங்கள் வாங்கினார்.

வெளியே வந்து சிறிது தூரம் நடக்கையில் க. நா. சுப்ரமணியம் எதிர்ப்பட்டார். சேம லாபங்களை விசாரித்து முடித்ததும், 'இப்போ இரண்டு பேரும் எங்கே கிளம்பினீர்கள்?' என்று கேட்டார்.

'சும்மா சென்னையைச் சுற்றலாம் என்றுதான். இன்று வல்லிக்கண்ணன் எனக்கு வழிகாட்டி' என்று சிரித்துக் கொண்டே கைலாசபதி கூறினார்.

'வல்லிக்கண்ணன் நல்ல வழிகாட்டி ஆகமாட்டார். அவர் வழியைப் பின்பற்றினால் சிரமப்பட நேரும்' என்று க.நா.சு. சொன்னார்.

'பரவாயில்லை, எதிர்ப்படுகிற சிரமங்களை என்னால் சமாளிக்க முடியும்' என்று கைலாசபதியும் தமாஷாகவே சொன்னார்.

க.நா.சு. விடைபெற்றுச் சென்றபின் நாங்கள் நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுசுக்குப் போனோம்.

கைலாசபதி தினகரனில் தான் செய்துள்ள அபிவிருத்திகள் பற்றியும், சிறுகதை எழுத்தாளர்களை ஊக்குவித்து வருவதையும் அறிவித்தபடி வந்தார். 'சிறுகதை எழுதுவதில் பலர் வெற்றி பெற்றிருக்கிறார்கள். அண்மையில் நிகழ்ந்த சிறுகதைப்போட்டியில், ஐந்து பரிசுகளில் மூன்று பரிசுகளைப் பெற்றவர்கள் தினகரன் வாயிலாகத் தெரிய வந்தவர்களே' என்று அவர் சொன்னார்.

‘நல்ல ரிசல்ட்தான்’ என்று நான் கூறவும், அவர் மறுப்பாகத் தலையசைத்தார்.

‘ஐந்து பரிசுகளையும் தினகரன் எழுத்தாளர்கள் பெற்றிருக்க வேண்டும். அதுதான் நல்ல ரிசல்ட் ஆகும். ஐந்தில் மூன்று மட்டும் வெற்றி என்பதில் எனக்கு மனக்குறைதான்’ என்று கைலாசபதி தெரிவித்தார்.

அவருடைய லட்சிய நாட்டம் எனக்குப் புரிந்தது.

இறுதியாக நாங்கள், தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் சேர்ந்தோம். அங்கே வெகு நேரம் செலவிட்டார் அவர். தேடிக் தேடிக் கண்டு பல பழம் நூல்களை வாங்கினார்.

திரும்புகையில் அவர் சொன்னார்: ‘எனக்கு ஒரு ஆசை, ராஜவல்லிபுரம் வந்து வல்லிக்கண்ணனின் நூல் நிலையத்தைப் பார்வையிட வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். அரிய நூல்கள் பல அங்கே இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.’

‘அப்படி எதுவும் இராது. நான் உங்களைப்போல் அலைந்து தேடி நூல்கள் சேகரிக்கவில்லை’ என்றேன்.

‘உங்கள் எழுத்துக்களைப் பார்க்கும் போது உங்களிடம் மதிப்புமிக்க நூல்நிலையம் உண்டு என்ற எண்ணம் எனக்கு ஏற்படுகிறது. ஒரு நாள் அதைப் பார்க்கவேண்டும் என்ற விருப்பமும் எழுகிறது’ என்று கைலாசபதி குறிப்பிட்டார்.

அவர் தேர்ந்த கல்விமான். நூல்களைத் தேர்ந்து கற்று மேலும் மேலும் தனது அறிவை வளர்ப்பதில் ஆர்வம் கொண்ட அறிஞர். பலருக்குப் பயன்படக்கூடிய நூல்கள் பலவற்றை அவர் எழுதினார்.

ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அவர் எனக்குக் கடிதம் எழுதினார். ‘வல்லவரும் நல்லவரும்’ என்றொரு நூல் எழுதத் திட்டமிட்டிருக்கிறேன். எழுத்துத் துறையில் வல்லவர்களான சிலரோடு, இதர சில துறைகளில் பெயர் பெற்ற சான்றோர்

கள் சிலரைப் பற்றியும் கட்டுரைகள் எழுத எண்ணம். தமிழ் உலகம் மறந்துவிட்ட கவிஞர் ச. து. சுப்பிரமணிய யோகியார் பற்றிச் சில தகவல்கள் தேவை. உங்களுக்குத் தெரிந்ததை எழுதுங்கள்' என்று கேட்டிருந்தார்.

எழுதி அனுப்பினேன். ஆனால் அந்த நூல் உருவாகவில்லை. ஏனோ அவர் அத்திட்டத்தைக் கைவிட்டு விட்டார்.

மறுமுறை சென்னையில் அவரைச் சந்தித்தபோது, அந்தப் புத்தகம் குறித்து விசாரித்தேன். 'எழுதவேண்டும் என்று விவரங்கள் எல்லாம் சேகரித்தேன். சில காரணங்களால் அது செயற்படாமலே போய்விட்டது' என்று மட்டுமே அவர் உறிப்பிட்டார்.

கைலாசபதி 'வல்லவரும் நல்லவரும்' என்ற நூலைப் பூர்த்தி செய்து பிரசுரித்திருந்தால் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு வளமான சேர்மானமாக அதுவும் அமைந்திருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. மாணவர்களுக்கும் மற்றோருக்கும் பயனுள்ள நூலாகவும் அது விளங்கியிருக்கக்கூடும்.

'புதுக் கவிதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்' என்ற நூலை நான் எழுதுவதற்கு மூலகாரணமாக இருந்தவரே கைலாசபதி தான்.

'தீபம்' பத்திரிகையில் நான் 'சரஸ்வதி காலம்' என்ற தலைப்பில் 'சரஸ்வதி' பத்திரிகை வரலாற்றை எழுதி வந்த போது, அக்கட்டுரைகளைப் பாராட்டி எழுதிய கைலாசபதி ஒரு யோசனையையும் வெளியிட்டிருந்தார். புதுக்கவிதையைப் பற்றிப் பலரும் பலவிதமாகப் பேசுகின்றார்கள். அது சம்பந்தமாக நடந்த விவாதங்கள், அதன் வளர்ச்சி பற்றி எல்லாம் நீங்கள் நன்றாக அறிவீர்கள். புதுக்கவிதையின் வரலாற்றை நீங்கள் எழுதுவது பொருத்தமாக இருக்கும். இக்கட்டுரைத் தொடரை அடுத்து அதை எழுதலாமே' என்று எழுதினார்.

அவ்வாறே நான் எழுதலானேன். புதுக்கவிதை வளர்ச்சியில் எழுத்தின் பங்கு குறித்து உரிய முறையில் என்னால்

எழுத இயலவில்லை. தேவையான தகவல்கள் கிடைக்க வழி இல்லாது போகவும், கைலாசபதிக்கு எழுத நேர்ந்தது. அவரும் தம்மாலான உதவி புரிந்தார். அவருடைய மாணவர் ஒருவரைக் கொண்டு சில தகவல்கள் தயாரித்து அனுப்ப ஏற்பாடு செய்தார்.

அவரே நல்ல நூல்கள் எழுதுவதில் உற்சாகமாக ஈடுபட்டதுடன், தக்கவர்கள் தக்க விஷயம் பற்றி தகுந்த முறையில் நன்கு எழுத வேண்டும் என்பதிலும் கைலாசபதி ஊக்கம் காட்டினார்.

இலக்கிய ஆய்விலும் விமர்சனத்திலும் கைலாசபதி புதிய தடங்கள் பதித்திருக்கிறார். அது குறிப்பிடத் தகுந்த பெரும் பணியாகும். அதைப் போலவே முக்கியமானது கைலாசபதியின் மனித நேயமும், நட்புணர்வுடன் சக எழுத்தாளர்களை அரவணைக்கும் அன்பும். அவர் நல்ல மனிதர், இனிய நண்பர். அவர் நினைவு என்றும் தமிழ் உள்ளங்களில் நிலைத்து சிற்கும்.

வீர காவியம்தான்) மென்சூரலில் இறுதிப் பிரியாவிடை கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும்போது ஒரு மேதையின் சிந்தனைத் துடிப்பு நின்று மெல்ல மெல்ல ஆவி அடங்கிய அந்தக் கடைசி நிகழ்வு வரை எண்ணிறந்த எத்தனையோ சம்பவங்களின் நினைவுக் காட்சிகள் மனத்திரையில் மாறி மாறி ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றன.

நண்பர் கைலாஸுடனான எனது இரண்டாவது முக்கிய சந்திப்பு, முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் கண்டிக் கிளையின் அங்குராப்பணக் கூட்டத்திற்காக நான் கண்டி சென்ற போது நிகழ்ந்தது. ஆரம்பம் முதல் கடைசிவரை கூட்டத்தில் பங்கு கொண்ட கைலாஸ். முற்போக்கு இலக்கியம் பற்றிய தோர் அருமையான, கருத்தாழம் மிக்க உரையை நிகழ்த்தினார். அவர் பேச்சை நான் முதல் கேட்டது அன்றுதான். ஒரு தலையாய பேச்சாளராக மட்டுமல்ல, முற்போக்கு இலக்கியத்தின் முதன்மைச் சித்தாந்தியாகவும் கைலாஸ் உயர்ந்து செல்வார் என்று நான் என் மனத்தினுள் அன்று போட்ட கணிப்பை காலம் மெய்ப்பித்துவிட்டது.

அதன் பின்னர் 1957 இல் கொழும்பில் நடந்த உலக சமாதான இயக்க மாநாட்டு வேலைகளில் நான் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்தேன். நண்பர் கைலாஸ் அடிக்கடி வந்து பணிகளில் பங்கேற்றார். புரட்சிக் கவி நெருடாவின் உரையை அவர் அழகு தமிழில் மொழியாக்கம் செய்து தந்தார். அந்த வாசகங்கள் பின்னர் திருமண வாழ்த்து மடல்கள் உட்பட எண்ணிறந்த பல எழுத்தோவியங்களில் கொலுவேறின.

அதே காலத்தில் நடைபெற்ற இ.மு.ஏ.ச. முதலாவது மாநாட்டைத் தொடர்ந்து கைலாசபதி முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்துடன் முழுமையாகச் சங்கமமானார்.

இ. மு. ஏ. ச. வில் தலைமைக் குழுக் கூட்டங்கள், அது அடி தொடியாக நடத்திய கணக்கற்ற கருத்தரங்குகள், இலக்கியக் கூட்டங்கள், எழுத்தாளர் சந்திப்புகள், விழாக்கள் ஆகியவற்றில் கைலாசபதியுடன் மிக நெருக்கமாகப் பழகு

வதற்கும் இணைந்து செயற்படுவதற்கும் எனக்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

நான் சுதந்திரனிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டும், கைலாஸ் 'தினகரன்' பத்திரிகையின் பிரதம ஆசிரியராகப் பதவி ஏற்றும் இருந்த அந்தக் காலப் பகுதியில்தான் எத்தனை சந்திப்புகள், ஆலோசனை அமர்வுகள், திட்டமிடல்கள்!

நண்பர் கைலாசபதி கலாநிதிப் பட்டப் படிப்பிற்காக இங்கிலாந்துக்குப் பிரயாணமானபோது அவரைக் கொழும்புத் துறைமுகத்தில் வைத்து வழியனுப்பச் சென்ற இ.மு.எ.ச. வைச் சேர்ந்த நாங்கள் முற்போக்கு இலக்கிய அணி ஈழத்து இலக்கியத்திற்கும், பொதுவாக தமிழ் இலக்கியத்திற்கும் ஒப்பற்ற ஒரு மேதாவிலாசத்தை அளிக்கப் போகிறது என்று அப்போதே பெருமையில் பூரித்து நின்றோம்.

பின்னர் 1971இல் முற்போக்கு அணியின் வெற்றியைத் தொடர்ந்து தமிழ் ஆலோசனைக் குழுவின் செயலாளராகப் பணியாற்றியபோது, கைலாசபதி உட்பட எமது அணியைச் சேர்ந்த பல நண்பர்களைப் பல்வேறு அமைப்புகளுக்குத் தெரிவு செய்வதில் பங்கு கொள்ளும் நல்வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது.

இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன தமிழ்ப் பகுதிக் கான ஆலோசனைக் குழுவில் கைலாஸுடன் பணியாற்றிய அந்த நாட்கள் சுவாரஸ்யமானவையாகும்.

இலங்கைப் பல்கலைக் கழக யாழ் வளாகத் தலைவரைத் தெரிவு செய்யும் விடயத்தில் இறுதி முடிவு எடுக்கவேண்டிய கட்டம். அப்போதுதான் வெளிநாடு சென்று திரும்பிய எனது இனிய நண்பரான ஒரு அமைச்சரும் நானும் சந்தித்தபோது பல பெயர்கள் பரிசீலனைக்கு வந்தன. நண்பர் கைலாசபதிக்கு எதிரான ஒரு நீண்ட மொட்டைக் கடிதத்தை அமைச்சர் என்னிடம் தந்தார். எமது அணிகளிலிருந்தே

கடும் எதிர்ப்புகள். இத்தனைக்கும் மத்தியில் அன்று நாம் நிர்ப்பயத்துடன் எடுத்த முடிவு நிச்சயம் பிசகற்றது என்பதை காலம் நிரூபித்து விட்டது. கைலாசபதி ஒப்பற்ற ஒரு இலக்கிய விற்பன்னர் மட்டுமல்ல, அவர் தன்னேரில்லா ஒரு நிர்வாகியும் கர்மவீரனும் கூட என்பதை யாழ்ப்பாணத்தின் கல்விக் கோயிலான யாழ் பல்கலைக் கழகத்தை அவர் கட்டியெழுப்பிய வரலாறு எடுத்து நிறுவிவிட்டது.

1975இல் பண்டார நாயக்க சர்வதேச மாநாட்டு மண்டபத்தில் இ. மு. எ. ச. கூட்டிய தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்கான சிங்கள—தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாடு நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. 12 அம்சத் திட்டத்தை அங்கீகரிப்பதற்கான அமர்வுக்கு கூட்டுத் தலைவர்களுள் ஒருவராக கைலாஸையே எமது தலைமைக் குழு நியமித்திருந்தது. மாநாட்டுக்கு எதிராக பயங்கரசர் சூழ்ச்சிகள், குழிபறிப்புகள், கழுத்தறுப்புகள், 'உள்ளிருந்தே' மேற்கொள்ளப்பட்ட பகைப்புலத்தில் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும், ஒவ்வொரு கூணப் பொழுதிலும் இச்சதிகளை எதிர்த்துப் போராடி முறியடித்துக் கொண்டிருந்த நாம், மிக மிக முன்னெச்சரிக்கையாகவும் முன்யோசனையாகவும் கைலாஸையே அந்த முக்கிய அமர்வுக்குத் தலைவராகச் செயற்படப் பணித்தோம். எந்தக் குழுவினரும் எந்த நிலைமையையும் சமாளிக்கக்கூடிய பேராற்றலும் மதிநுட்பமும் கைலாஸுக்கு உண்டென்பதில் நாம் ஒரு மனத்தினராக இருந்தோம். அவரும் மிகத்திறமையாகவும் வியத்தகு சாதாரியத்துடனும் செயற்பட்டு 12 அம்சத் திட்டத்தை மாநாடு ஏற்கச் செய்ததில் வெற்றியீட்டித் தந்தார்.

முற்போக்கு இலக்கியக் கோட்பாடுகளை ஈழத்து இலக்கியத்தின் செல்நெறியாக்குவதிலும், இக்கோட்பாடுகளை தமிழக இலக்கியப் பரப்பில் மீள் நிறுவுவதிலும் இலக்கியப் பேராசான் கைலாசபதி ஆற்றிய பங்குப் பணி உண்மையிலேயே ஒரு வரலாறாகிவிட்டது. இது நீண்ட வரலாற்றியல்

ரீதியில் ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட வேண்டிய தமிழ் இலக்கியத்தின் ஒரு மதிப்பார்ந்த பகுதியாகிவிட்டது.

ஆனால், தான் இலக்கிய உலகில் காலடியெடுத்து வைத்த நாள் முதல் தனது கடைசி முச்சு அடங்கும்வரை தான் சார்ந்து நின்ற முற்போக்கு இலக்கிய அணியை காத்திரமான சக்தியாகக் கட்டியெழுப்புவதில் கைலாஸ் ஆற்றிய பங்குப் பணி மகத்தானது. அதுவே ஒரு வாழும் மரபும் பாரம்பரியமும் ஆகும். இ.மு.எ.ச.வில் தொடர்ந்து செயற்பாட்டிற்கு ஆபத்தும் அச்சுறுத்தலும் அகக் காரணிகளால் ஏற்பட்ட போது, தான் ஒரு அரசியல் அணியைச் சேர்ந்திருந்த போதிலும், அந்த அணியினரின் கர்ண கரூரமான எதிர்ப்புகளை உள்வாங்கிக் கொண்டும், இ.மு.எ.ச.வின் ஸ்தாபன ஐக்கியத்தைக் கட்டிக் காக்க நண்பர் கைலாஸ் எடுத்த கோட்பாடு பூர்வமான முயற்சிகளையும், இதில் அவர் கொண்டிருந்த பிசகற்ற, பற்றுறுதியான தொலைநோக்கு நிலைப்பாட்டினையும் முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் என்றென்றும் நினைவில் வைத்துப் போற்றுவர்.

இரண்டரை தசாப்தங்களாக நான் கைலாசபதியுடன் நெருங்கியிருந்தபோதிலும், நண்பர்கள் இளங்கீரனைப் போல, பொன்னையனைப்போல நான் அவருடன் 'இரண்டறக் கலந்து நிற்கவில்லை. கண்ணாடிப் 'பிரேமூக்கு'ப் பின்னால் கைலாசின் கண்களில் காணப்பட்ட 'கடுமை'யினை அவதானித்திருந்த நான் அவர் சுபாவத்திலும் 'கடுமை'யாக இருக்கலாம் என்று அவ்வப்போது நினைத்ததுண்டு. கடுமையான கோலம் காட்டிய ஒரு சித்தாந்தப் பிடியின் ஆளுமைக்குட்பட்டிருந்த அவர் அந்த வீச்சின் வயப்பட்டோ என்னமோ இலக்கிய விமர்சனத்திலும் சிற்சில சந்தர்ப்பங்களில் 'கடுமை'யாகத்தான் தோற்றம் காட்டினார். ஆனால் அவர் பச்சிளம் குழந்தைக்கே உரிய இளகிய, மென்மையான பண்பினர் என்பதை இறுதித் தினங்களில்தான் என்னால் நேரில் தரிசிக்க முடிந்தது.

அவர் ஆஸ்பத்திரியில் 'அட்மிட்' டான நான் முதல் அவரது ஆனி பிரிந்த அந்தக் கடைசி நிமிடம் வரை கைலாச பதியை பல நாட்கள் நான் பார்த்தேன். ஒரு பிற்பகல் முழுவதும் அவர் அருகில் இருக்கும் அரிய வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியது. அவரது உள்ளத்தின் ஆழத்தில் இருந்து வந்த தூய அன்பை, ஆழ்ந்த இதயத்தை; புனிதமான பரஸ்பர மதிப்பை அந்த ஒவ்வொரு நிமிடமும் என்னால் உணர முடிந்தது. சில சொற்களில் (அவர் கூடுதலாகப் பேசக்கூடாது என்பதால்) பாரிய விஷயங்களை மனம் விட்டுப் பேசினார். அவற்றுள் முக்கியமான மூன்று :

1. எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் தலைதூக்கிய பூசல்களும் பொச்சரிப்புகளும் நீங்கி நல்லுறவு நிலைநாட்டப்பட வேண்டும்.
2. அரசியல் அரங்கில் முற்போக்குச் சக்திகளுக்கிடையிலான பிளவுகள் அகன்று, பொது எதிரியை எதிர்த்த போராட்ட ஐக்கியம் தோற்றுவிக்கப்பட வேண்டும்.
3. இனப் பிரச்சனையில் எனது அரசியல் அணி கூடுதல் சிரத்தை கொள்ள வேண்டும்.

ஆம், கைலாஸ், கருத்துப் போராட்டம் என்ற உன்னதம் கேட்டு தனிப்பட்ட பூசல்கள் தலையெடுப்பதைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்ற உன் விருப்பத்தை ஈழத்து இலக்கிய உலகம் விடுத்த இறுதி ஆக்ஷயாக ஏற்று தனது அணிகளில் ஆரோக்கியமான உறவுகளை வளர்க்கும் என்பது உறுதி.

முற்போக்கு அணியின் ஐக்கியத்தை மீண்டும் கட்டியெழுப்பவேண்டும் என்ற உன் விருப்பத்தை முற்போக்குச் சக்திகள் நீர் விடுத்த இறுதி ஆணையாக ஏற்றுச் செயற்பட உறுதி கொள்ளும் என்பது திண்ணம்.

தேசிய இனப் பிரச்சினையில் வர்க்க நிலைப்பட்ட, தர்ம நிலைப்பட்ட ஒரு நிலையுறுதியான நிலைபாட்டினை முனைப்

பரக எடுக்க வேண்டும் என்ற உளது விருப்பத்தை நீர் விடுத்த கடைசிக் கட்டளையாக பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதி காரத்தை விசுவாசிக்கிற அனைவரும் ஏற்றுச் செயற்படுவர் என்பது சத்தியம்.

இறுதியாக, அருமைக் கைலாஸ்: நீர் இறக்கவில்லை. இறக்கவும் முடியாது. உளது ஆத்மா உளது ஆருயிர்த் துணைவியில், உளது பிள்ளைச் செல்வங்களில், உளது அருமைத் தோழர்களில், இறுதி வெற்றியை வரலாற்று நியதியாகக் கொண்ட உளது உன்னத இலட்சியங்களில் நிறைந்து நிலைத்து வாழ்கிறது.

எங்கள் எல்லோரினதும் உயிர்த் துடிப்புள்ள எண்ணங் களில், வெப்பமான மூச்சுக்களில் முன்னேறிச் செல்லும் வரலாற்றின் முடிபற்ற அணிவகுப்பு ஓசையில் நீ வாழ் கின்றாய், வாழ்ந்து கொண்டேயிருப்பாய்.

8. சிறிய இலக்கிய எடுகளின் வளர்ச்சிக்கு ஒரு பெரிய மனிதனின் பங்களிப்பு

டொமினிக் ஜீவா

அரசியல் விவாதங்களையிட, இலக்கியப் பிரச்சினைகள் பற்றித்தான் இளம் வயதுக் குழுத்துக்களான நாம் அவரிடம் நேரிடையாக விவாதிப்போம். அவரும் தான் கற்றறிந்த ஆங்கில இலக்கியங்களின் உள்ளீடு பற்றியும் அதன் நுணுக்க விவகாரங்கள் குறித்தும் ரசனை மட்டத்தில் அவைகளின் அடி ஆதாரமான சிறப்பம்சங்களை சிலாகித்தும் எங்களுக்கு விரிவாக எடுத்துக் கூறுவார்.

தோழர் கார்த்திகேசனை எங்களது அரசியல் குருநாதர் என்று சொல்வதைவிட, எங்களது உள்ளுணர்வில் பொங்கித்ததும்பின இலக்கிய உத்வேகத்தை இனங் கண்டு வழிசமைத்து, நெறிப்படுத்தி எம்மை உருவாக்கி ஆளாக்கியவர் என்று சொல்வதே சரியானதும் பொருத்தமானதுமாகும். என்னைப் போலவே இன்று பிரபலமாகி விளங்கிவரும் பல எழுத்தாளர்களை உருவாக்கியவர் அவர்.

இப்படியான இலக்கியச் சம்பாஷணைகள் அவரது இல்லத்தில் அடிக்கடி நிகழும். இாவு நெடு நேரம் சென்றா

ஆழ்கூட, எம்மைப் போன்ற இலக்கிய ஆர்வ இளைஞர் களுடன் நட்பு நெருக்கத்துடன் கதைப்பதில் அவர் என்றுமே ஆர்வம் குன்றியவர் அல்லர். அதே சமயம் அவர் மார்க்ஸிஸ உபதேசியுமல்லர்.

யாழ்ப்பாணம் விக்டோரியா வீதியில் அவர் அந்தக் காலத்தில் குடியிருந்தார். இந்துக் கல்லூரியில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றி வந்தார்.

இதேவிதமாக ஓர் இலக்கிய தேர்ச்சி சம்பாஷணையின் போதுதான் கைலாசபதியின் பெயரைத் தோழர் கார்த்தி கேசன் உச்சரித்ததாக எனக்கு இன்று ஞாபகம். 'என்னைப் போலத்தான் அந்த மாணவனும். மலேசியாவில் இருந்து வந்திருந்தவன். வலு கெட்டிக்காரன். இலக்கியத் துறையில் அதீத ஈடுபாடு. எங்கள் கல்லூரியில் படிப்பை முடித்து விட்டு இன்று கொழும்பு நோயல் கல்லூரியில் படிப்பதாகக் கேள்வி. சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் அந்த மாணவனை அவசியம் சந்திக்கவேண்டும், நீர். அவர் பெயர் கைலாசபதி' என்னுடன் ஒரு நாள் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது இடைநடுவில் சொல்லி வைத்தார் மாஸ்டர் கார்த்திகேசன்.

கார்த்தி ஓர் அற்புதமான பிறவி. ரொம்ப ஆழமான ஆள். யாரையும் சட்டென்று புகழ்ந்துவிட மாட்டார். ஆனால் ஆட்களைப் பார்த்த உடனேயே எடை போட்டு ஒரு முடிவுக்குத் தனக்குள் தானே வந்துவிடுவார் பொது வாழ்வில் ஆர்வமுள்ள வாலிபர்களையும் இளைஞர்களையும் கவர்ந்து அவர்களிடமுள்ள சிறப்பம்சங்களை சிலாகித்து வளர்த்தெடுப்பதில் ஞானம்.

அவரது வாயினால் கைலாசபதியின் பெயரைக் கேட்டதிலிருந்து எப்போதாவது ஒரு சமயம் கைலாசபதியைப் பார்த்து விட வேண்டுமென்ற ஆர்வம் என் மனதில் இடம் பெற்று விட்டது.

ஒரு ஞாயிறு வார வீரகேசரி இதழில் க.நா. சுப்பிரமணியத்தின் 'ஒரு நாள்' நாவலை விமரிசித்திருந்தார் கைலாச

பதி. அதுதான் நான் அவரது எழுத்தைப் படித்த முதற் சந்தர்ப்பம். அந்த விமரிசனத்தில் நாவலாசிரியர் க.நா.சு. பற்றிய எனக்குத் தெரியாத பல தகவல்களையும் இடையிடையே குறிப்பிட்டிருந்தார். அக் கட்டுரை வழக்கத்திற்கு மாறாக ஒரு புதிய கோணத்துடனும் ஒரு புதிய கண்ணோட்டத்துடனும் எழுதப்பட்டிருந்தது.

அப்பொழுது அவர் பல்கலைக் கழக மாணவனாக உருவாகி இருந்த காலம்.

கஸ்தூரியார் வீதியில் எனது நண்பன் முத்துமுகம்மது இருக்கிறார். அவருடைய செருப்புக் கடையில் உட்கார்ந்து அவருடன் பல்வேறு விவகாரங்கள் பற்றியும் கதையடிப்பது அப்போது எனது தினசரி வழக்கம். இப்படியாக அவருடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்த ஒருநாள் சாயங்கால வேளையில் அக்கடை வாசலைக் கடந்து வெள்ளைநிற நீட்டுக் காற்சட்டையுடன் ஓர் உருவம் செல்வதை நான் திடீரென அவனித்தேன்.

உள்ளூர் விழிப்புற்றது. இது நிச்சயம் கைலாசபதியாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என அது அறுதியிட்டுச் சொன்னது. வெளியே வந்து பார்த்தால் அந்த உருவம் தூரத்தில் போவது தெரிந்தது.

அடுத்த நாளுக்கு அடுத்த நாள்.

சொல்லி வைத்தாற்போல, அதே உருவம் எங்களைக் கடந்து சென்றது நான் பேச்சை இடை நிறுத்திக்கொண்டு அவசர வேகத்துடன் வீதியை நோக்கி நடந்தேன். சில அடிகள் தூரத்திற்குள் அந்த உருவத்துக்குரியரைச் சமீபித்து விட்டேன்.

மாட்டு வண்டி ஒன்று ஓரமாகக் குறுக்கிட்டது. அதைத் தவிர்ப்பதற்காக அந்த உருவத்துக்குரியவர் சற்று ஒதுங்கி, தரித்து நின்றார். நான் நெருங்கிவிட்டேன். தொண்டை

யைக் கனைத்தபடி, 'தலவுசெய்து மன்னிக்கவும், நீங்கள் தானே கைலாசபதி?' என்று கேட்டேன்.

'ஓமோம்! என்ன சங்கதி?'

நான் எனது பெயரைச் சொன்னேன். சேர்த்துத் தோழர் கார்த்திகேசனின் பெயரையும் குறிப்பிட்டேன். கார்த்திகேசனின் பெயரைக் குறிப்பிட்ட அந்தக் கணத்தில் இருந்தே நாங்கள் மிக மிக நெருக்கமானவர்கள் என்பதைப் பரஸ்பரம் புரிந்துகொண்டோம்.

கஸ்தூரியார் வீதி திருப்பம் வரைக்கும் அவருடன் பேசிக் கொண்டே சென்றேன். பல்கலைக் கழக கோடை விடுமுறைக்கு ஊருக்கு வந்திருப்பதாகவும், வீடு மானிப்பாய் வீதியில் இருப்பதாகவும், சாயங்காலங்களில் யாழ்ப்பாண நூலகத்திற்குச் சென்று வருவது தனது தினசரி வழக்கமென்றும் அவரது பேச்சிலிருந்து கிரகித்துக்கொண்டேன்.

இந்த அறிமுகத் தொடர்பிலிருந்து ஏற்பட்ட நட்பு, பின்னர் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தில் இணைந்து செயல்படும் உறவாக மலர்ந்து தொடர்ந்து ஈழத்து இலக்கியத் திசை வழியை நிர்ணயிக்கும் இலக்கியத் தத்துவார்த்த பிணைப்பாகவும் மிளிர்ந்தது.

இத்தனைக்கும் சர்வதேச அரசியல் விவகாரமாக இருந்தாலும் சரி, அல்லது விமரிசன அழகியல் சம்பந்தமான கலைக் கருத்தோட்டமாக இருந்தபோதிலும் சரி, பல்வேறு பிரச்சினைகளில் நான் அவருடன்—அவரது கருத்துடன்—பல சமயங்களில் முரண்பட்டு வந்திருக்கின்றேன். சில பிரச்சினைகளில் கடைசி வரையும் நாம் இருவரும் உடன் பாடு கொண்டிருக்கவில்லை.

'தினகரன் ஆசிரியருக்கு' என முகவரியிட்டு எனது படைப்பாக்கங்களை நான் ஒரு காலத்தில் தினகரனுக்கு அனுப்பி வைத்ததுண்டு. காலம் மாற, 'மல்லிகை ஆசிரியருக்கு' என அவர் எனது முகவரியிட்டுத் தமது விமரிசன

ஆக்கங்களையும் கட்டுரைகளையும் எனக்கு அனுப்பி வைத்துள்ளார்.

இந்த இரு நிலைப்பட்ட காலத்தில்கூட, கைலாசபதி அவர்கள் ஒரு முதிர்ந்த இலக்கியகாரனாக நடந்துகொண்டுள்ளார்.

ஈழத்தில் வெளிவருவதும்—வெளிவந்து மறைந்ததுமான பல இலக்கியச் சிற்றேடுகளில் அவரது பாரிய கருத்துத் தாக்கங் கொண்ட பல்வேறு கட்டுரைகள் வந்ததுண்டு. அதிகமாக மல்லிகையில் தான் அவர் நிறைய நிறைய எழுதியுள்ளார் சர்ச்சைக்குரிய பல கட்டுரைகளை அவர் இதில் தான் எழுதியுள்ளார். அது மாத்திரமல்ல, ஒரு சில இதழ்களே வெளிவந்து நின்று போயிருக்கும் பல சிற்றேடுகளிலும் அவர் எழுதியுள்ளார்.

இலங்கை எழுத்தாளர்களில் சிற்றேடுகளை மனதார மதித்த ஓர் இலக்கியக் கனவான் என்பதை அவர் பல சந்தர்ப்பங்களில் நிரூபித்துக் காட்டியுள்ளார்.

பல சிரமங்களுக்கு மத்தியிலேதான் இந்த மண்ணில் இலக்கியச் சிற்றேடுகளை வெளியிடுகின்றனர் பலர். ஆனால் வாய் கிழிய ஒத்துழைப்புப் பேசும் பலர் குறிப்பிட்ட பல சந்தர்ப்பங்களில் காலை வாரி விடுவார்கள். இந்த அநுபவம் எனக்குப் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் ஏற்பட்டதுண்டு. குறிப்பிட்ட இதழுக்குக் கட்டுரை தருவதாக வாக்குப் பண்ணுவார்கள். காவல் இருந்து பக்கம் ஒதுக்கி வைத்துக்கொண்டு எதிர்பார்ப்புடன் காத்திருந்தால் கடைசியில் கட்டுரையே வந்து சேராது.

மல்லிகை வரலாற்றில் இப்படியானவர்களை நான் என்றுமே மதித்துக் கனம் பண்ணுவதுமில்லை; இப்படியான நெருக்கடி நாயகர்களுக்காக நான் எனது உழைப்பு நேரத்தை விண்டிப்பதுமில்லை.

ஆனால் கைலாசபதி அவர்களிடமுள்ள பெருங் குணங்களில் ஒன்று, சொன்ன தவணைக்குக் கட்டுரைகளைத் தந்

துதவும் நேர்மைப் பண்பு. நம்பியிருக்கலாம். கட்டுரை தருவதாகச் சொன்ன திகதிக்குக் கண்டிப்பாகக் கட்டுரை வந்தே தீரும். சிற்றிலக்கிய ஏடுகளை மதிக்கும் இந்தப் பண்புதான் என்னை அவர்மீது தனிப்பிரியம் கொள்ள வைத்தது.

எத்தனை வேலைப் பளுவாக இருந்தபோதிலும்கூட, பல்கலைக் கழக நிமித்தம் அடிக்கடி பிரயாணம் செய்யும் அலுப்பு நிரம்பிய தினசரிக் கடமைகள் அழுத்தி அவரைச் சிரமப்படுத்திய வேளைகளில்கூட, அவர் சொன்ன தவணைக்குக் கட்டுரை தந்தே தீருவார்.

ஸ்கூட்டரை உதைத்துக்கொண்டு, மல்லிகை இயங்கி வரும் அந்த குச்சொழுங்கைக்குள் அவர் வந்து மல்லிகைப் படிக்கட்டுகளில் ஏறும்போது நான் அவரைக் கண்டு வியந்து போவதுண்டு. அத்தனை பொறுப்புணர்ச்சியுடன் அவர் சிற்றிலக்கிய ஏடுகளுடன் தொடர்புகொண்டு வந்துள்ளார்.

ஒரு சமயம் நடந்த விவாதத்தில் அவரே சொன்னார்: 'புதுமைப்பித்தன் எந்தப் பிரபல வியாபாரச் சஞ்சிகைகளிலும் அந்தக் காலத்தில் எழுதியதில்லை. அதே சமயம் அவர் அக் காலத்தில் வந்த பிரபலமல்லாத சிற்றேடுகளில்தான் தனது கருத்துக்களையும் படைப்புக்களையும் எழுத்தாக எழுதி வந்தவர். இன்று அவரது படைப்புக்கள்தான் வாழுகின்றன. அவர் காலத்தில் பெரும் பேருடனும் புகழுடனும் வாழ்ந்த பிரபல பத்திரிகைகளல்ல. இதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது.'

தனது கட்டுரைகளில் அவர் பெரும் பெரும் சங்கதிகளைத் தான் சொன்னவர். பல நுட்பமான, நுணுக்கமான, பாரிய தாக்கமான கருத்துக்களைத்தான் தனது எழுத்தின் மூலம் விமரிசன ரீதியாக வைத்தவர். அதேசமயம் அவரது எழுத்து நடை தெளிவாகவும் எளிமையாகவும் கூரிய ராம பாணம் போன்று விளங்கி வந்ததைப் பலரும் அக்காலத்திலேயே பாராட்டிப் போற்றியுள்ளனர். கனமான விஷயத்

தைக்கூட விளங்கும்படி தெளிவான தமிழில் எழுத முடியும் என நிரூபித்துக் காட்டியவர் அவர்.

யாழ்ப்பாணம் பெரிய கடைப் பகுதிக்கு ஏதாவது அலுவல் நிமித்தமாக வந்தால், நேரமிருந்தால், மல்லிகை அலுவலகத்தை ஒரு தடவை எட்டிப் பார்ப்பார். அக் கௌரவிப்பு எனக்குக் கொடுப்பதற்காகவல்ல. மல்லிகையின் இலக்கியத் தாக்கத்தையும் அது எதிர்காலத்தில் எத்தகைய வீச்சுடன் பேசப்படப் போகின்றது என்பதைப் புரிந்து கொண்ட ஞானத்துடனுமே அவர் மல்லிகையின் எதிர்காலம் பற்றி என்னுடன் சில சந்தர்ப்பங்களில் நிறைய விவாதித்துள்ளார்.

இப்படியான நேர்ச் சம்பாஷணைகளிலிருந்து ஒன்றை நான் தெளிவாகப் புரிந்துகொண்டேன்.

சிற்றிலக்கிய ஏடுகள்தான் இங்கும் தமிழகத்திலானாலும் காத்திரமான சர்ச்சைகளை நடத்த முடியுமென்றும் துணிச்சலாகப் பல கருத்துக்களை மக்கள் மத்தியில் வைக்க முடியுமென்றும் அதனால் ஆரோக்கியமான திசைவழியில் தமிழ் இலக்கியம் வளர்ச்சி பெற முடியுமென்றும் மெய்யாகவே அவர் நம்பினார்.

அவர் சிற்றிலக்கிய ஏடுகளை நேசித்ததற்கும் அவற்றுடன் மனப்பூர்வமாக ஒத்துழைத்ததற்கும் அவை செய்து வந்த சேவையைக் கனம் பண்ணிக் கௌரவித்ததற்கும் அடிப்படைக் காரணங்களே இவைகள்தாம்.

அத்துடன் இலங்கையில் சிற்றிலக்கிய ஏடுகளை நடத்துகின்றவர்களில் சிலர் அவரது தத்துவார்த்த நண்பர்கள். இலக்கியக் கருத்தோட்டங்களில் இயக்கப் பாதையில் உடன்பயணம் செய்தவர்கள். ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிப் போராட்டங்களில் தோழமைப் பாங்கு கொண்டவர்கள். இன்னும் தெளிவாகச் சொல்லப் போனால் கருத்துப் போராட்டங்கள் மலிந்துள்ள கால கட்டங்களில் பொது

இலட்சியங்களை முன்றிறுத்தி, இயக்கப்பூர்வமாகச் சிந்தித்து, ஒருங்கிணைந்து சோஷலிஸ எதார்த்த இலக்கிய வளர்ச்சியை எதிர்கால நோக்கமாகக் கொண்டு இயங்கி வந்தவர்கள்.

எனவேதான் கைலாசபதி அவர்கள் இத்தகைய சிற்றிலக்கிய ஏடுகளை ஏதோ சிறிய சஞ்சிகைகள் என எண்ணாமல் எதிர்காலத்தில் இப்படியான சஞ்சிகைகள் மூலம்தான் சரியான கருத்து வடிவங்களை மக்கள் மத்தியில் கொண்டு செல்ல முடியும் என நம்பினார். ஆழமான நம்பிக்கையுடன், இத்தகைய சிற்றிலக்கிய ஏடுகளில் தமது பெருவாரியான கட்டுரைகள் வெளிவர வேண்டுமென விரும்பினார்.

‘கைலாசபதி கண்ட நிண்டவர்களுக்கெல்லாம் முன்னுரை வழங்கியுள்ளார். இது அவரது ஆளுமைக்கு அழகல்ல!’ என்றொரு குற்றச்சாட்டு இங்கும் குறிப்பாகத் தமிழகத்திலும் கூறப்பட்டு வருகின்றது. இலங்கையிலுள்ள விமரிசகர்களில் அதிகமான புத்தகங்களுக்கு முன்னுரை எழுதியவர் கைலாசபதிதான். சிற்றிலக்கிய ஏடுகளை அணுகிய மனநிலையில் இருந்தே அவர் பல இளம் எழுத்தாளர்களுக்கு முன்னுரை வழங்கியுள்ளார். அதிலும் ஒன்றை நாம் கூர்ந்து கவனிக்க வேண்டும். முன்னுரைகளில் அந்தந்த நூலாசிரியர்களை அவர் ‘ஓகோ’வென்று புகழ்ந்துவிடவில்லை. பல தீர்க்கமான இலக்கியக் கருத்துக்களைச் சொல்வதற்கு அவைகளையும் ஒரு தளமாகப் பாவித்து வந்துள்ளார் என்பதை இப்போது நோக்கும்பொழுது தெளிவாக உணர முடிகிறது. இந்த மண்ணில் போதிய களமில்லை, கருத்துக்கள் வெகுசன மத்தியில் சென்றடைய வாய்ப்பில்லை. எனவேதான் முன்னுரைகளைத் தமது கருத்துக்களைச் சுமந்து செல்லும் தற்காலிக வாகனங்களாகப் பயன்படுத்தினார். மூல ஆசிரியர்களின் படைப்புக்கள் மறைந்து போகலாம். ஆனால் கைலாசபதியினுடைய முன்னுரைகள் என்றென்றும் ஆழமான இலக்கிய பிரச்சினைகள் பற்றிப் பேசிக் கொண்டேயிருக்கும்.

சுழத்துப் பூதந் தேவனார் எனச் சங்க இலக்கிய காலத்துப் பழம் பெருமை பேசிக்கொண்டிருந்தோம். ஆறுமுக நாவலர் என அந்நிய ஆட்சிக் காலத்தில் தமிழ் பாதுகாக்கப் பட்டதைப் பற்றியும், தமிழர் கலாச்சாரம் பேணப்பட்டது பற்றியும் கதைத்துக் கொண்டிருந்தோம். இவர்கள் இருவரையும் தவிர்த்து நவீன காலத்துத் தமிழ் பற்றியும் விஞ்ஞான யுகப் பார்வை பற்றியும் சர்வதேசக் கண்ணோட்டத்தில் இன்றைய தமிழ் பற்றியும் நாளைக்கு நமது சந்ததி பேசத் தான் போகின்றது.

அப்பொழுது நாம் இன்று காணும் பேராசிரியர் கைலாச பதியைவிட, செழுமையும் முழுமையும் நிரம்பிய ஆளுமை மிக்க கைலாசபதி பற்றி அந்தத் தலைமுறையினர் முழுமைப் படுத்திப் பொதுமைப்படுத்துவார்கள்.

— அப்பொழுது கைலாசபதி அவர்களுடைய நாமத்தான் முன்னணியில் திகழ்ந்து நிற்கும்.

9. நானறிந்த பேராசிரியர் கைலாசபதி

அசோகமித்திரன்

ஒரு பிற்பகல், 1975ம் ஆண்டு என்று நினைக்கின்றேன். நண்பர் தி.க.சி. விரும்பியதின்பேரில் நானும் அவருடன் சென்னை அண்ணா சாலையிலுள்ள அரசு எஸ்டேட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தேன். ஏழெட்டுப் பேர் ஏறகனவே அந்த அறையில் காத்திருந்தனர். சுமார் அரைமணி நேரத்தில் பேராசிரியர் கைலாசபதி அங்கு வந்து சேர்ந்தார்.

இலங்கை தமிழ் எழுத்துலகம் பற்றி விரிவாக உரையாற்றினார். அன்று எங்கள் இருவர் சந்திப்பு வணக்கம் கூறிக் கொள்வதோடு முடிந்துவிட்டது.

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் யாழ் வளாகத்தில் 1977 பெப்பிரவரியில் நடைபெறவிருந்த தமிழ் நாவல் நூற்றாண்டு விழாவுக்கு ஒரு தமிழ்நாட்டு நாவலாசிரியரை அனுப்புவது ஐ.சி.சி.ஆர். என்னும் இந்திய அரசு கலாசார உறவுகள் பொறுப்பில் விடப்பட்டிருந்தது. கழகம் என்பெயரை விழாக் குழுவினருக்கு அனுப்ப அவர்கள் மறுப்பு ஏதும் கூறாததால் நான் இலங்கை சென்றேன். போய் வர பயணச் சீட்டுச் செலவு ஐ.சி.சி.ஆருடையது. யாழ்ப்பாணத்தில் இரு நாட்கள் நான் தங்குவது வளாகத்தின்

பொறுப்பு. அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான் நான் கைலாசபதி அவர்களுடன் அந்தரங்கமாகப் பழக வாய்ப்பேற்பட்டது. நான் போனதும் தங்குவதற்கு ஓரிடம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தாலும் அடுத்த நாளே கைலாசபதி அவர்கள் என்னை அவர் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று விட்டார். அவரும் அவருடைய குடும்பத்தாரும் என் மீது மிகுந்த அன்பு காட்டினர். கைலாசபதி மறைந்தார் என்று கேள்விப்பட்ட உடன் என் மனம் உடனே அவருடைய குடும்பத்தாரை நினைத்துத்தான் பெரும் துக்கம் கொண்டது.

கைலாசபதி அப்போது என் படைப்புக்களைப் படித்திருக்கவில்லை என்பது என் அனுமானம். அதற்குப்பின்பும் படித்தாரா என்பதும் ஐயமே. ஆனால் இலக்கிய வரலாறு, தமிழ் இலக்கிய மைல் கல்கள், இலக்கியப் போக்குகள், எழுத்தாளர்கள் குறித்துப் பல மணி நேரம் தீவிரமாக விவாதித்தோம். நீண்ட கால நண்பன் போல அவரது ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகள், அவருடைய நூல்கள், பல சிறப்பு மலர்களில் அவர் எழுதிய கட்டுரைகள், அவருடைய அணிந்துரை கொண்ட எழுத்தாளர்களது நூல்கள் அனைத்தையும் என்னுடன் பகிர்ந்து கொண்டார். அவருடைய உழைப்பும், அக்கறையுடன் அவர் என்னோடு பழகிய எளிமையும் அன்பும் கொண்ட தன்மை இன்றும் என் நெஞ்சில் பசுமையாக இருக்கிறது.

தற்கால தமிழ் இலக்கிய உலகில் கைலாசபதியின் பிரவேசத்தின் முக்கியத்துவம் அன்று தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் நிலவிய சூழ்நிலையை மனதில் கொண்டு அளவிடப்பட வேண்டியதொன்றாகும். அன்றிருந்த இலக்கியத் தலைவர்களது வழிகாட்டல் ஒரு சாதாரண வாசகனுக்கு எட்டாததாக இருந்தது என்றுதான் கூறவேண்டும். கைலாசபதி 'தினகரன்' என்னும் ஒரு தினத்தாளை தமிழ் இலக்கிய விமர்சனத்தை மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்ல பயன்படுத்தியது குறிப்பிடத்தக்கது. படிப்படியாக தமிழ் நாவல் வரலாறு பற்றி

ஓர் ஒருங்கிணைந்த வரைபட முறையாக வரைய அதுவரையாரும் முயற்சி செய்யவில்லை.

கைலாசபதி அவர்களின் 'தமிழ் நாவல் இலக்கியம்' திட்டமான கோட்பாடுகளுடன் கூடிய இலக்கிய விமர்சனத்திற்கு இன்றும் ஒரு நல்ல எடுத்துக்காட்டாக இருக்கிறது. குறைகளே அற்ற நூல் என்று கூற முடியாது. சில தகவல் பிழைகளுடன் சிற்சில இடங்களில் அது வாக்குவாதங்கள் தளத்துக்கு இறங்கி விடுகிறது. ஆனாலும் அணுகுமுறை நவீனமானதும், விஞ்ஞான பூர்வமானதுமாகும்.

சூழ்நிலை காரணமாகவும் சமுதாய தத்துவச் சார்பினாலும் கைலாசபதி அவர்கள் சில சந்தர்ப்பங்களில் ஒரு பிகைவாதக்காரராகச் செயல்பட்டிருக்க வேண்டும். உதாரணமாக அவர் க.நா.சு. அவர்கள் பற்றி என்றோ எழுதிய பிழைகள் மலிந்த கட்டுரைகளைத் திரட்டிச் சமீப காலத்தில் நூல் வடிவமாக அனுமதித்தது கைலாசபதியின் மொத்தத் தோற்றத்துக்கு பெருமை சேர்க்காது. நானறிந்த வரை கைலாசபதி தன்னுடைய அந்தரங்கமான கருத்துக்கள் பலவற்றை அவர் சார்ந்த அணியின் நலன் கருதியே பகிரங்கப்படுத்தவில்லையென்று நினைக்கின்றேன். ஆனால் இவையெல்லாம் வளர்ச்சியுறும் மனிதர்களுக்கு ஏற்படும் குறைபாடுகள்.

இதையெல்லாம் தவிர்த்து அவர் உன்னத நிலையை அடையும் தறுவாயில் அவர் மறைவு நேர்ந்துவிட்டது. அவருடைய ஊக்கத்தால் பயன்பெற்ற எழுத்தாளர்கள் பலர். அவர் நாற்பதுக்கும் மேற்பட்ட எழுதித் தந்த அணிந்துரைகள் மனப்பூர்வமாகத் தரப்பட்டவை. ஒவ்வொன்றும் தமிழ் இலக்கியத்தை ஒருங்கிணைத்துப் பார்த்த அவருடைய தன்மையை எடுத்துக் காட்டுவதாகும். அவர் வேகமும், தீவிரமும் கொண்டதொரு நல்ல தலைவர். அத்தகைய இயல்பான தலைமைப் பண்பு எளிதில் காணக் கூடியதல்ல.

10. புது நெறி காட்டிய திறனாய்வாளன்

க. அருணாசலம்

‘பயில்தொறும் பயில்தொறும் பாரதியிற் புதுமையையே காண்கிறேன்’ என அடிக்கடி கூறும் பேராசிரியர் கைலாசபதி புதுநெறி காட்டிய மகாகவிஞான பாரதியாரின் ஆக்கங்களில் மிகுதியான ஆர்வம் கொண்டு அவற்றைத் துருவித் துருவி ஆராய்ந்தவர்; பாரதியாரின் ஆக்கங்களினாற் பல்வேறு வகையிலும் பாதிக்கப்பட்டவர்; பாரதியாரைப் பின்பற்றித் தமிழ் திறனாய்வு உலகுக்குப் புதிய நெறியைக் காட்டியவர்; செழுமையையும், தெம்பையும் ஏற்படுத்தியவர்; உயிரோடிருந்த போதும் மறைந்த பின்பும் இளம் திறனாய்வாளர் பலருக்கு ஆதர்ஷமாக விளங்கிக் கொண்டிருப்பவர்.

இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்க் கவிதையுலகிற் பாரதியாரைப் போன்றும், சிறுகதையுலகில் புதுமைப்பித்தனைப் போன்றும், திறனாய்வு உலகிற் கைலாசபதி முதன்மையிடம் வகிக்கின்றார். கடந்த கால் நூற்றாண்டுக் காலமாக அவர் இடையறாது மேற்கொண்ட பணிகள் வியப்பினைபூட்டுபவை. (கைலாசபதியை மறந்ததொரு தமிழ்த் திறனாய்வு வரலாறே இல்லை என்று கூறத்தக்க அளவிற்கு அவரது திறனாய்வு முயற்சிகள் அதி உன்னத இடத்தை வகிக்கின்றன.

மகாகவி பாரதியாருக்கு நிகரானவர் கைலாசபதி என நாம் கூறவில்லை. ஆயினும் இருவருக்குமிடையிற் பல நெருங்கிய ஒற்றுமைகளும் உள. இருவருமே தத்தமது குறுகிய கால வாழ்நாளில் அளவுக்கு மீறி உழைத்தவர்கள்; தாம் மேற்கொண்ட பணிக்காகத் தமது வாழ்வை அர்ப்பணித்தவர்கள்; (கவிதையுலகிலும் திறனாய்வு உலகிலும் புதுநெறி காட்டியவர்கள்; பத்திரிகை ஆசிரியர்களாகப் பணி ஆற்றியவர்கள்; புதுமை நாட்டம் உடையவர்கள்; திடமான முற்போக்கு உள்ளம் படைத்தவர்கள்; எத்தகைய எதிர்ப்புகளையும் அவதூறுகளையும் சிறிய மனிதர்களின் சின்னத்தனங்களையும் கண்டு சிறிதும் சளைக்காது மனம் துவளாது தமக்கு சரியெனத் தோன்றியபடி இறுதி முச்சுவரை செயற்பட்டவர்கள். இருவருமே மிக்க இளம் வயதிலிருந்தே இலக்கியத்துறையில் மிகுதியான ஈடுபாடு கொண்டு உழைத்தவர்கள். தொட்டதெல்லாம் புதுமை மணம் கமழும் வகையில் எழுதிக்கூவித்தவர்கள்; இருவருக்கும் பெண் மக்கள் இருவர்.

கைலாசபதியினது திறனாய்வின் சிறப்பம்சங்கள் எல்லாவற்றையும் பற்றி இச்சிறு கட்டுரையில் விளக்க முடியாது. எனினும் ஒருசிலவற்றைச் சுருக்கமாகச் சுட்டிக் காட்டலாம். பாரதியார் தமது ஆக்கங்கள் யாவற்றிலும் புதிய பொருளைக் கையாண்டபோது அதற்கேற்ற வகையிற் புதிய சொற்களையும் உருவாக்கினார். புதிய நடையிலே பாடினார்; எழுதினார். அதுபோன்றே கைலாசபதியும் தமிழ்த் திறனாய்வு வரலாற்றை திசை திருப்பி விட்டதுடன்மையாது நவீன திறனாய்வுக்கேற்ற வகையிற் புதிய சொல்லாட்சிகளையும் நடையையும் கையாண்டார்.)

பாரதியார் கையாண்ட 'ஞானதானம்', 'விடயதானம்', 'பரிபாஷை', 'துல்லியம்', 'தீட்சண்யம்' முதலிய சொல்லாட்சிகளைப் பெருமித உணர்வுடன் பயன்படுத்திய கைலாசபதி, அத்துடன்மையாது நூற்றுக்கணக்கான புதிய வலுநிறைந்த சொல்லாட்சிகளைத் தாமாகவே உருவாக்கினார்.)

(குறிப்பாகப் பொதுவுடமைத் தத்துவம், சமூகவியல் அணுகு முறை முதலியன சம்பந்தமான பிறமொழிச் சொல்லாட்சிகளுக்கு நிகரான காத்திரம் மிக்க சொல்லாட்சிகளைத் தமிழிலே உருவாக்கினார். அச்சொல்லாட்சிகள் இன்று தமிழ்த் திறனாய்வு உலகிலே பலராலும் தாராளமாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.)

(தமிழ் இலக்கியத்தின் அடிதொடங்கி முடிவரை புது நெறியிலே துருவித்துருவி ஆராய்ந்துள்ள அவரது திறனாய்வுப் பார்வை சங்க இலக்கியங்கள் தொடக்கம் தற்காலச் சினிமா வரை, சித்தர்கள் தொடக்கம் சிறுகதை நாவலாசிரியர்கள் வரை, நாவலர் தொடக்கம் நாடகம் வரை, கபில பரணர் தொடக்கம் பாரதியார், பட்டுக்கோட்டை கல்யாண சுந்தரம் வரை, வெல்லி தொடக்கம் தாகூர் வரை, கிரேக்க இலக்கியங்கள் தொடக்கம் வங்காள இலக்கியங்கள் வரை, அரசியல் தொடக்கம் சமயம், கலைகள் வரை சென்றுள்ளதை அவதானிக்கலாம்.)

அரசியல், சமூகம், பொருளாதாரத் துறைகளில் அவர் பெற்றிருந்த அறிவும் தெளிந்த வரலாற்றுக் கண்ணோட்டமும் பிற மொழிகளினது—குறிப்பாக ஐரோப்பிய, அமெரிக்க இலக்கியங்களில் அவருக்கிருந்த பரிச்சயமும் தமிழ் இலக்கிய இலக்கணப் பரப்பில் அவர் பெற்றிருந்த பரந்த அறிவும் நிறைந்த சொல்வளமும் விடயங்களைக் கோவைபடுத்தி அவற்றின் குறை நிறைகளைச் சுட்டிக்காட்டித் தர்க்க ரீதியாக விளக்கிச் செல்லும் திறனும் சமூகவியற் பார்வையும் (அவரது திறனாய்வுக்குத் தனிச் சிறப்பையளிக்கின்றன. இவை யாவற்றுக்கும் மேலாக அவர் வரித்துக்கொண்ட மார்க்சியத் தத்துவம், அதுபற்றிய தெளிந்த அறிவு ஆகியன அவரது திறனாய்வு முயற்சிகளுக்கு ஒப்பற்ற ஒளியைப் பாய்ச்சின) அவரது நூல்கள், கட்டுரைகள், சொற்பொழிவுகள், தலைமையுரைகள் யாவற்றிலும் மேற்கூறப்பட்ட பண்புகளை அவதானிக்கலாம்.)

ஏறத்தாழ 1950களின் பிற்பகுதிவரை தமிழ் இலக்கிய உலகில் ஆராய்ச்சி, திறனாய்வு என்னும் பெயர்களில் வெறுமனே ரசனை வெளிப்பாடுகளும் நயம் காணும் முயற்சிகளும் வெறும் புகழாரங்களும் நிந்தனைகளுமே வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. டி.கே.சி. முதல் கனகசெந்திநாதன் வரை, க.நா.சு. முதல் பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை வரை, மறைமலையடிகள் முதல் அ.ச. ஞானசம்பந்தன் வரை இத்தகைய பண்புகளைக் காணலாம். இத்தகைய நிலையிலிருந்து தமிழ் இலக்கிய உலகினை மீட்டெடுத்து உண்மையான ஆராய்ச்சிக்கும் திறனாய்வு வளர்ச்சிக்கும் உறுதியான வழிசமைத்துவிட்ட ஒரு சிலருள் முக்கியமானவர் கைலாசபதி.)

திறனாய்வாளன் வெறுமனே இலக்கிய அறிவுடைய வனாக மட்டும் இருந்தால் அவன் இலக்கியத்தைச் செம்மையான முறையிற் திறனாய்வு செய்ய முடியாது. திறனாய்வு பற்றிய தீர்க்கமான கண்ணோட்டமும் இலக்கியம் எழுந்த காலச் சூழல் பற்றிய அறிவும் திறனாய்வு முயற்சிக்கு மிக இன்றியமையாதன. இதுபற்றிக் கைலாசபதி அவர்கள் அடிக் கடி வற்புறுத்தியதுடனமையாது இவற்றின் அடிப்படை யிலே தமது திறனாய்வுகளை மேற்கொண்டு ஏனையோருக் கும் வழிகாட்டினார். இலக்கியம் எழுந்த காலம் பின்னணி பற்றிய விளக்கத்துக்கு அவர் முக்கியத்துவம் கொடுத்தமை காரணமாகச் சிலர், (அவரைக் காணும்போதும் அவரைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போதும் 'பின்னணி' என நையாண்டி செய்வதும் உண்டு. இது அவர்களின் அறிவுச் சூனியத் தையே காட்டுகின்றது.)

காலச் சூழல் மட்டுமன்றி ஒரு மொழியிலே திறனாய்வு இலக்கியம் செம்மையாக வளர வேண்டுமானால் மொழி, இலக்கியம், பண்பாடு, வரலாறு, சமூகம், சமயம், மெய்யியல் முதலிய ஏனைய துறைகள் பற்றிய ஆய்வுகளும் வளர வேண்டும். அவை பற்றிய அறிவினைத் திறனாய்வாளன் வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதைப் பல இடங்களிலே

அழுத்தமாக வற்புறுத்தியுள்ளார். '.....ஒரு மொழியில் விமர்சன இலக்கியம் தன்னளவிலே செழித்து வளர்ந்துவிட இயலாது. மொழி, இலக்கியம், பண்பாடு, வரலாறு, மெய்யியல் சமயம் முதலிய ஏனைய துறைகளிலே நிகழும் ஆய்வுகளுக்கு இயைந்த முறையிலேயே இலக்கிய விமர்சனமும் இடம் பெறும்...' என அவர் ஓரிடத்திலே கூறியுள்ளமை அவதானிக்கத்தக்கது.)

அவரது திறனாய்வு முயற்சிகளிற் குறிப்பிடக்கூடிய இன்னொரு அம்சம் ஒப்பியல் நோக்காகும். தமது 'ஒப்பியல் இலக்கியம்' என்ற நூலின் மூலம் தமிழில் (ஒப்பியல் இலக்கிய ஆய்வு முறைக்குக் கால்கோள் நாட்டிய பெருமைக்குரியவரானார். மார்க்சியத்தைத் தனக்குகந்த தத்துவமாக வரித்துக் கொண்ட கைலாசபதியின் ஆரம்ப கால ஆக்கங்களிலும் பார்க்கப் பிற்கால ஆக்கங்களிலே தெளிந்த கண்ணோட்டத்தை யும் மேதாவிலாசத்தையும் அவதானிக்க முடிகின்றது. அவரது ஆரம்ப கால முயற்சிகளில் மார்க்சியத்தின் நேரடி வீச்சு முனைப்பாக இடம் பெற்றுள்ளது. ஆயினும் பிற்கால ஆக்கங்களில் மார்க்சியத் தத்துவத்தை உள்வாங்கி அது னுடன் தமிழ் இலக்கிய மரபினை நன்கு கலந்து சிறந்த முறையிலே திறனாய்வு செய்துள்ளதை அவதானிக்கலாம். 'இலக்கியச் சிந்தனைகள்' என்ற நூலில் இடம் பெற்றுள்ள அவரது கட்டுரைகள் பலவும் இவ்வகையில் விதந்து கூறத் தக்கவை) அவர் சிந்தித்தவை பலவும் தமிழ்த் திறனாய்வு உலகுக்குப் புதியனவாகவும் மற்றவர்க்கு முன்மாதிரியாகவும் விளக்குகின்றன.

அவரது ஆக்கங்களிற் சிற்சில இடங்களில் கருத்து முரண்பாடுகளும் பலத்துடன் கூடவே பலவினங்களும் தென்படுகின்றன. அறிவுப் பரிணாம வளர்ச்சியிலே இவை தவிர்க்க முடியாதவையே எனலாம். வள்ளுவன், இளங்கோ, கம்பன், பாரதி முதலிய தலைசிறந்த இலக்கிய கர்த்தாக்களிடமும், எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை, ரகுநாதன், நா. வானமாமலை,

வி, செல்வநாயகம் முதலியோரிடமும் இவற்றைக் காண முடிகிறது.

கடந்த கால் நூற்றாண்டுக் காலத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் வேறு யாருக்கும் ஏற்படாத அளவிற்குப் பலத்த எதிர்ப்புகளும் கண்டனங்களும் அவருக்குக் கிடைத்தன. பொறாமைக் காய்ச்சலாலும் வக்கிர மனப்பான்மையாலும் அவர்மீது பொழியப்பட்ட அவதூறுகளும் சம்மந்தப்பட்டபழிச் சொற்களும் அளப்பில். (பொதுவுடைமைக்குஞ்சு, நாஸ்திகன். இனத்துரோகி, தமிழ்த் துரோகி என்னும் நாமகரணங்களும் அவருக்குச் சூட்டப்பட்டன.) அவற்றைக்கண்டு வெகுண்டெழுந்து புன்னகையுடன் தமது சாதனைகள்மூலம் அவற்றுக்குப் பதிலிறுத்த அவர் ஓரிடத்தில், 'தலைகுனிய வேண்டிய தனிமனிதச் சண்டைகளினாலும் எழுத்தாளரைத் தனிமைப்படுத்தித் தாழ் நிலைக்குக் கொண்டு செல்லும் குழு மனப்பான்மையினாலும், தத்துவ வரட்சியினாலும் பாதிக்கப்பெற்று வலுவிழந்து கிடக்கும் நவீன விமர்சன இலக்கியம் முற்போக்கு இலக்கியம் இயக்க அடிப்படையில் உறுதிப்படுத்தப்பட்டால், எழுத்தாளருக்கு மாத்திரமல்லாது இலக்கிய உலகிற்கே பயன் தரும் ஓர் ஆய்வறிவுத் துறையாக மிளிரும் என்பதில் ஐயமில்லை' எனக் கூறியிருப்பது இலக்கிய ஆர்வலர் ஒவ்வொருவரும் மனதிற்பதித்துக்கொள்ள வேண்டியதாகும்.

என்னையும் சந்திக்கத் தவறுவதில்லை. கலை—இலக்கியப் பிரச்னைகள் பற்றி விவாதிக்க மறப்பதில்லை.

சென்னையில் அவருக்கு பல்வேறு மட்டங்களில் ஏராளமான நண்பர்கள். எல்லோருடனும் அன்பாக, பண்பாகப் பழகுவார். அறிவாற்றலுடன் உரையாடுவார். அவரது புகழுக்கும் பெருமைக்கும் காரணம், அவரது படைப்புக்கள் மட்டுமன்று. அவரது பரந்த அறிவாற்றல் மட்டுமன்று. அவரது பேச்சுத் திறன் மட்டுமன்று. அவரது மார்க்சியக் கொள்கைகள் மட்டுமன்று. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, அவரது சமத்துவ நோக்கும் மனித நேயமும் அனைவரையும் அவர்பால் ஈர்த்தன.

அவரிடம் எனக்குப் பிடித்த மற்றொரு அம்சம், மாற்றுக் கருத்துக்களுக்கு மதிப்புக் கொடுப்பது. அக்கருத்துக்களை அலட்சியம் செய்யாமல், ஆழமாகப் பரிசீலனை செய்வது. அவற்றில் உண்மையும் நேர்மையும் இருந்தால், அவை மக்கள் நலனுக்கும் சமுதாய வளர்ச்சிக்கும் உகந்தவையாக இருந்தால். ஏற்றுக் கொள்வது. இது மிகச் சிறந்த ஜனநாயகப் பண்பாகும்.

(கைலாசபதிக்கு மார்க்சியக் கோட்பாடுகளில் ஆழ்ந்த பற்றும் பிடிப்பும் உண்டு.) ஆனால் அவர் வறட்டு மார்க்சியவாதியல்ல. அராஜகவாதியுமல்ல. (உயிர்த் துடிப்புள்ள படைப்பாற்றல்மிக்க மார்க்சியத்தை அவர் விரும்பினார்; பின்பற்ற முயன்றார். அவர் தேசியவாதியாக மட்டுமல்ல, சர்வதேசிய வாதியாகவும் விளங்கினார். அவரது வாழ்வும் பணிகளும் இதற்குச் சான்றாகும். இலங்கையில் கடந்த 25 ஆண்டுகளில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் இயக்கம் ஒரு மகத்தான சக்தியாக வளர்ந்துள்ளது என்றால், அரசியல் வேற்றுமைகளைக் கடந்து அனைத்து எழுத்தாளர்களையும் ஈர்க்கும் ஆற்றலை அது பெற்றுள்ளது என்றால், அதற்குக் கைலாசபதியின் பங்களிப்பும் ஒரு முக்கிய காரணம் என்பதில் ஐயமில்லை.)

இளம் முற்போக்கு எழுத்தாளர்களை வளர்த்து முன்னுக்குக் கொண்டு வருவதில் கைலாசபதி மிகுந்த அக்கறை கொண்டிருந்தார். எத்தனையோ சிறுகதை ஆசிரியர்களும், நாவலாசிரியர்களும், கவிஞர்களும், திறனாய்வாளர்களும், பிற படைப்பாளிகளும் அவரால் பயன் பெற்றுள்ளனர் என்பதை ஆதாரபூர்வமாக நான் அறிவேன்.

(எந்தப் பிரச்சனையை எடுத்துக் கொண்டாலும், அதை வரலாற்று அடிப்படையிலும் சமூகவியல் நோக்கிலும் ஆராய வேண்டும்; எந்த ஒரு ஆய்வாளனும், பெருமைப்படத்தக்க வகையில் சான்றுகளைத் துருவி ஆராய்ந்து, தருக்கத்தின் அடிப்படையிலும் தகவுடைமையின் அடிப்படையிலும் உண்மையை நிறுவ வேண்டும்' என்பது கைலாசபதியின் கோட்பாடு.

(வரலாறு, அரசியல், பொருளியல், அழகியல், உளவியல், சமூகவியல் முதலிய துறைகளின் உதவியுடன் தமிழில் ஆய்வுப் பரப்பு உருவாக வேண்டும்' என்பது அவரது குறிக்கோள்)

குறுகிய வரம்புகளிலிருந்து விடுபட்டு, தேசிய—சர்வதேசிய நோக்கிலும், ஒப்பியல் அடிப்படையிலும் அணுகும் பொழுதே ஆய்வுகள் அர்த்தமுள்ளவையாகின்றன என்பது, அவரது அசைக்க முடியாத கொள்கை.

(திறனாய்வுத் துறையில் வழிபாட்டு முறையோ, எதிர்நிலை முறையோ, உரிய பயனைத் தரமாட்டா' என்பது, அவர் கண்ட முடிவு)

(இத்தகைய கொள்கை வழியை அவர் தமது வாழ்நாள் முழுதும் பின்பற்றினார் என்று துணிந்து கூறலாம்; இதுவே அவரது சாதனைகளுக்கு அடிப்படையாகும்.

1. இரு மகா கவிகள்,

2. பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்,

3. தமிழ் நாவல் இலக்கியம்,
4. ஒப்பியல் இலக்கியம்,
5. அடியும் முடியும்,
6. இலக்கியமும் திறனாய்வும்,
7. பாரதி நூல்களும் பாட பேத ஆராய்ச்சியும்,
8. திறனாய்வுப் பிரச்சினைகள்,
9. சமூகவியலும் இலக்கியமும்,
10. கவிதை நயம் (இணையாசிரியர்),
11. இலக்கியச் சிந்தனைகள்;
12. ரமில் ஹீரோயிஸ்ற் பெரயற்றி.)

(இவை கைலாசபதியின் இலக்கியத் திறனாய்வு நூல்கள். இவை ஒவ்வொன்றும் கைலாசபதியின் இலக்கியக் கோட்பாட்டை, தத்துவ நிலையை, மிக ஆழமாகவும், தெள்ளத் தெளிந்த நடையிலும் பிரதிபலிக்கின்றன. திறனாய்வுத் துறையில் ஒளி விளக்காய்த் திகழுகின்றன.)

(1950ஆம் ஆண்டுகளில் அவர் எழுதத் தொடங்கினார். 1960ஆம் ஆண்டுகளின்போது தமிழ்த் திறனாய்வுலகில் ஒரு புதிய போக்கின்—சக்தி வாய்ந்த பிரதிநிதிகளில் ஒருவராகத் தமது முத்திரையைப் பதித்தார்; 1982 டிசம்பர் 6ஆம் தேதி வரை அவரது இறுதி முச்சுள்ளவரை—முற்போக்கு இலக்கியம் பற்றியும், அதன் வளர்ச்சிக்கான பணிகள் பற்றியும், அவர் ஓயாது சிந்தித்துச் செயல்பட்டு வந்தார். குறிப்பாக, தமது இறுதிக்காலத்தில் மகாகவி பாரதி பற்றிய ஆராய்ச்சியாலும், பாரதி நூற்றாண்டைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடுவதற்கான திட்டங்களிலும் அவர் இருந்தார். அவ்வேளையில் அவர் நம்மைவிட்டுப் பிரிய நேர்ந்தது மிகவும் துன்பம் தரும் நிகழ்ச்சியாகும்.

தமிழ் இலக்கியப் படைப்பாளிகள் பலருக்கும், அதுபோல் முற்போக்கு இலக்கிய விமர்சகர்களுக்கும் ஆதர்சமாக

விளங்கிய கைலாசபதி, ஒப்பியல் ஆய்வின் முன்னோடிகளில் ஒருவர் ஆவார். இதுவே அவரது தனிச் சிறப்பாகும்.

கல்வித்துறை நிபுணர், பத்திரிகையாளர், எழுத்தாளர், ஆய்வாளர், கட்டுரையாளர், விமர்சகர், பேச்சாளர் என்ற வகையில், கைலாசபதியைப் பற்றி எவ்வளவோ எழுத இடமுண்டு. புதுமைப்பித்தன் வாழ்க்கை வரலாற்றை ரகுநாதன் எழுதியதுபோல, கைலாசபதியின் வரலாறும் தக்க ஆதாரங்களுடன் எழுதப்பட வேண்டும் என்பது என் ஆசை. இதை ஓர் இலங்கை எழுத்தாளர் அல்லது எழுத்தாளர் குழுவினர் தாம் செய்ய முடியும். தமிழ்த் திறனாய்வுத் துறையில் ஒரு புதிய பரம்பரையை உருவாக்கியுள்ள கைலாசபதியின் மரபை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கு இது ஒரு தூண்டு கோலாக விளங்கும். மேலும், இதுவரை நூல் வடிவில் வராத கைலாசபதியின் படைப்புக்கள் யாவும் அச்சேற்ற வேண்டும்.

(கைலாசபதியின் ஆய்வில் வரலாற்று நெறியும், ஒப்பியல் நெறியும், சமூகவியல் பார்வையும் பிரதான அம்சங்கள்; அவரது ஆய்வு முறை, பல்கலைக் கழகங்களிலும் பல்கலைக் கழகங்களுக்கு வெளியேயும் பழமைவாதிகளை உலுக்கி வருகிறது. புதுமைவாதிகளுக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்து வருகிறது; இதன் விளைவுகள், நீண்ட நெடுங்காலம் நீடிக்கும் என்பது உறுதி.)

(தமிழகப் பத்திரிகைத் துறையைப் பொறுத்தவரை தாமரை, சாந்தி, சரஸ்வதி, செம்மலர், தீக்கதிர், ஜனசக்தி, பேராசிரியர் நா. வாழாமலையின் 'ஆராச்சி' மற்றும் பிற இடது சாரி ஏடுகளில் அவ்வப்போது அருமையான கட்டுரைகளைக் கைலாசபதி எழுதி வந்துள்ளார். ஈழத்தைப் போலவே தமிழக முற்போக்கு இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் அவர் அருந்தொண்டு ஆற்றியுள்ளார்;

என்.சி.பி.ஹெச்., சென்னை புக ஹவுஸ் முதலிய பதிப்பகங்கள் அவரது நூல்களை வெளியிட்டுள்ளன. முற்

போக்கு இலக்கிய வாசகர்களிடையே கைலாசபதியின் நூல் களுக்குப் பேராதரவு வளர்ந்து வருகிறது.

(சென்னையில் கலை இலக்கியப்பெருமன்றம், முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம், 'இலக்கியச் சிந்தனை', 'நண்பர் வட்டம்', (கிறிஸ்தவ இலக்கியச் சங்கம்) ஆகியவற்றின் மேடைகளில் கைலாசபதி ஆற்றியுள்ள உரைகள், சிந்தனைக்கு விருந்தாகவே எப்போதும் இருத்து வந்துள்ளன.

(இலங்கையின் தலைசிறந்த முற்போக்கு ஏடான 'மல்லிகை'க்கும் கைலாசபதிக்கும் இடையேயுள்ள 18 ஆண்டுத் தொடர்பும் அதனால் ஈழத்து இலக்கியத்தில் ஏற்பட்டுள்ள தாக்கங்களும் மிகப் பெரியவை, சிறப்பானவை எனக் கூறலாம்.)

('விமர்சன ஆளுமையின் தற்கால சகாப்தம்' என்ற தலைப்பில், கலாநிதி கைலாசபதி பற்றிய மல்லிகை (1982 டிசம்பரில்) வெளியிட்டுள்ள கட்டுரையின் ஒவ்வொரு வரியும் மிகப் பொருத்தமானது; மிக உண்மையானது.)

('வந்தான், வந்ததுபோல் போனான் காண்' என்பது போல, அவரது வாழ்வும் பாமரக் கதைபோல முடிந்து விடவில்லை. அவர் முழு வாழ்வு வாழ்ந்தனர்) எத்தனையோ ஆண்டு காலமாகச் செய்து முடிக்க வேண்டிய பல வேலைகளைத் தனது உழைப்புச் செயலாக்கத்தின் மூலம் வெகு சீக்கிரமாகச் செய்து முடித்து விட்டவர். அவர் எமக்கெல்லாம் கற்றுத் தந்த—விஞ்ஞான அணுகுமுறை—சாஷலில எதார்த்தவாத நோக்கு—விமரிசனப் பார்வை சத்தியத்தைப் போல் என்றும் எப்பொழுதும் நின்று நிலைத்துத் தமிழுக்கு வழிகாட்டும்)*

'பலருக்கு அவருடன் கருத்து வித்தியாசம் உண்டு, மல்லிகைக்கும் சில பிரச்சனைகளில் அப்படியே இருந்தும் தனிப்பட்ட முறையில் சகலரையும் சேர்த்து அணைத்துச்

செல்லக்கூடிய பண்பு அவரிடம் கடைசீவரை மிளிர்ந்ததுண்டு. அனைவரையும் கவரத்தக்க ஆற்றல் அவரிடம் நிரம்பியிருந்தது.

ஆம்; கருத்து வித்தியாசங்களை மறந்து, முற்போக்கு எழுத்தாளர் அனைவரும் (இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும்) ஒன்றுபட வேண்டிய காலகட்டம் இது. சித்தாந்தத் துறையில் நமது பொது எதிரிகளுக்கு எதிராக, உறுதியுடன் போராட வேண்டிய கட்டம் இது.

(பேராசிரியர் நா. வானமாமலையின் வாழ்வைப்போலவே, கலாநிதி கைலாசபதியின் வாழ்வும் பணிகளும் இதைத்தான் வலியுறுத்துகின்றன.)

(இந்தியர்களாகிய, தமிழ் நாட்டினராகிய எங்களைப் பொறுத்தவரையில், இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்கும் இடையே ஒரு சீரிய நட்புறவுப் பாலமாகத் திகழ்ந்த—கலாசாரக் கருவூலமாக விளங்கிய—அறிஞர் கைலாசபதியை எங்களால் என்றும் மறக்க இயலாது.) அவர் விட்டுச் சென்ற முற்போக்கு இலக்கியப் பணிகளை உங்களுடன் கரம் கோர்த்து நாங்களும் செய்து முடிப்போம் என்று உறுதி கூறுகிறோம்.

12. இது வீர வழிபாடல்ல ஒரு வேதனைப் பாடல்

புதுவை இரத்தினதுரை

அன்றும் வழமையைப்போல் அலைவரிசை செப்பனிட்டு
வானொலிக்கு முன்னிருந்து
செய்தியைக் கேட்கின்றேன்,
பிள்ளைக்குப் பால் கொடுக்கும் பிராக்கில்
என் மனைவி
செய்தியைக் கேட்கவில்லை.

.....கைலாசபதி காலமானார்...

வானொலிக் குள்ளிருந்திந்த வார்த்தை வருமென்று
எண்ணாத காரணத்தால்.....என்றும்போல்

கதிரைக்குள்

சாய்ந்தபடியிருந்து செய்தியைக் கேட்கின்றேன்.

வந்தது செய்தி

வரலாறு முடிந்ததென்ற

செய்தி வந்தது.

‘ஐயோ அம்மா’

ஆமாம் இப்படித்தான்

கத்தியதாய் நினைவு

பால்கொடுத்த மனைவி பதறிக்கொண்டோடி வந்து

என்னத்தான் என்றாள்.

செய்தியைக் கேள் என்று,
 சொல்லிவிட்டு நானழுதேன்.
 .....கைலாசபதி
 கலியுகத்தில் எதிர்பார்த்திருக்கும் வரலாறு புகழ் குடி
 கல்கி அவதாரமல்ல...
 இரட்சிக்க வந்த தேவ குமாரனல்ல.....
 இது எனக்குத் தெரியும்.
 எங்களுடன் பேசி
 எழுதிச், சிரித்திருந்த
 தங்கமனிதன்,
 தமிழன்,
 உலகமெங்கும்
 செங்கொடிக்குக் கீழே திரள அவாக் கொண்டோன்.
 மங்களத்தின் கணவன்
 மகள்மார் இருவருக்கு
 அப்பன்.....அவ்வளவுதான் :
 அவ்வளவுதானா?
 இவ்வளவு தானென்றால்
 இழப்பின் கனம் குறைவு.
 இந்த இழப்போ ஈடுகட்ட முடியாத
 இழப்பாகி எங்கள் இதயத்தை எரிக்கிறதே.
 .....கைலாசபதி
 உரையெழுதிப் பயன்சொல்லி
 உழன்ற தமிழ் இலக்கியத்துள்
 புதிய அணுகுமுறை யொன்றை
 புகுத்தி வைத்த பேராசான்.
 தமிழறிஞன் மட்டுமல்ல.....
 ஓர் சமூக விஞ்ஞானி.
 அரும்புகளை இனம் கண்டு
 அவைகளுக்கு நீர்வார்த்தோன்.
 யாழ்ப்பாண பல்கலைக் கழகத்தின் நாயகன்
 எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக

நல்ல மனிதன்.

நம்பிக்கைத் தோழன்.

வெளிநாட்டில் வேலைபெற்று

சிங்கப்பூர் செல்வதற்கு முதல்நாள்

ஒரு திங்கட்கிழமை

பேராசிரியர் வீட்டுக்குப் பயணம்செல்லப் போனேன்.

சந்தோஷப் பட்டார்.

மனித இச்சைகட்கு மலிவாகத் தீன்போடும்

'சிங்கப்பூர் கவனம்' செலவு மிக அதிகம்

'கவனமாக நட' என்றார்.

ஒரு மகனுக்குச் சொல்வதுபோல்

நீண்ட நேரம் விரிவுரையே நடத்தினார்.

'சிராங்கூன் ரோட்'டையும்

'கோமள'ளிலா'சையும்

இங்கேயே சொல்லி எனக்குத் தெம்பளித்தார்.

அங்குள்ள தனது நண்பர்கட்கு அறிவித்தார்.

மாதம் ஒருகடிதம் போடுவேன்.

மறக்காமல் பதில் போடுவார்.

குடும்பத்தில் ஒருவனுக்கு எழுதுவதுபோல்.

குறிப்புகள் இருக்கும்.

இலக்கியப் புதினங்கள் இடைக்கிடையே தலைகாட்டும்.

சுபத்திரன் இறந்ததை

உடனேயே அறிவித்தார்.

இறப்புக்குப் பின்னே இவைகளை எழுதுதற்கு

ஆதாரங்கள் தேவை.

அதிலும் நியாயமுண்டு.

'சாட்சி' தேவை யெனில்

'சர்வம்' அக்காவை கேளுங்கள்.

செய்தி கேட்டபோது இருந்த

துயரப் பளு

இப்போது இல்லை.

மாத ஒத்தடங்கள்

மனதை ஆற்றிவிட்டன.

ஆனால்.....

வேறு வேதனைகள் விரியத் தொடங்கியுள்ளன.

தங்களின் உயரத்துக்கு சமதையாக

கைலாசபதியின் கால்களை

தறித்துவிடப் பார்ப்பவர்கள்

அவரைத் 'தெய்வமாக்காதீர்' என்று

வளாகத்துக் குள்ளிருந்து

'இருகுரலிசை' எழுப்புகின்றனர்.

.....கைலாசபதி

நிழல் மரமாய் நின்றவர்

அதன் கீழே

நிழலுக்கு ஒதுங்கியவர் நிறையப்பேர்.

ஒதுங்கியவ ரெல்லாம்

உரிமைக்கு வழக்காடும்

வேடிக்கை நிகழ்ச்சி வேதனையைத் தருகிறது.

'நல்லவரும் வல்லவரும்

நடுவயதில் போவாராம்

அல்லாத பேரோ அறுபதையும் தாண்டுவாரம்'

என்ற பழமொழிக்கு

இலக்கணமாய் ஆனவனே!

சென்று வருக.

கைலாச பதிக்கு

கணக்கு வைத்த கொடுமதியா

நீகொண்டு போனாய்

நிழலின் றி வாடுகின்றோம்.

13. இளைய தலைமுறையை ஈர்த்து அணைத்துச் சென்ற ஆய்வாளன்

தெனியான்

தோழர் பீட்டர் கெனமனின் அனுசரணையுடன் இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி எடுத்துக் கொண்ட பாரிய மூயற்சியின் பெறுபேறாக யாழ்ப்பாணத்தில் பல்கலைக்கழக அளாகம் நிறுவப்பட்ட காலம். அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தின் மிகப் பிரபல மனிதனாகப், புதிதாக நிறுவப் பெற்ற அந்த வளாகத்தின் முதல் தலைவராக பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்கள் விளங்கினார்கள். யாழ் குடா நாட்டின் மூல முடுக்குகளில் எல்லாம் இடம் பெற்ற விழாக்களிலும், மாடசாலை நிகழ்ச்சிகளிலும் பிரதம விருந்தினராகக் கைலாசபதி அவர்கள் அழைக்கப் பெற்றுக் கௌரவிக்கப்பட்டார்.

எங்கள் கல்லூரியின் வருடாந்தப் பரிசளிப்பு வைபவத்துக்கு அழைத்து, கல்லூரிச் சஞ்சிகையான 'தேவரையாளி இந்து'வை கைலாசபதி அவர்களைக் கொண்டே வெளியிட்டு வைக்க வேண்டுமெனத் தீர்மானித்தோம். இவ்வைபவத்துக்குக் கைலாசபதி அவர்கள் வருகை தருவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்து முடிக்கின்ற பொறுப்பினை சஞ்சிகையின் ஆசிரியர்களுள் ஒருவனான என்னிடமே ஒப்படைத்திருந்தனர். அந்தச் சமயத்திலே பண்டாரநாயக்க சர்வதேச மண்டபத்தில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் எடுத்த தேசிய ஒருமைப் பாட்டு விழா நடைபெற்றது. அந்த விழா மண்டபத்தில் முதல் தடவையாக கைலாசபதி அவர்

களைத் தனிப்பட்ட முறையிலே நான் சந்தித்து உரையாடினேன். அதற்கு முன்னர் 'விடிவை நோக்கி' என்ற எனது நாவல் வெளிவந்த சமயத்தில், கொழும்பில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த எனது நண்பர் ஒருவரின் தொடர்பு காரணமாக. நாவல் பற்றி விரிவான ஒரு விமர்சனத்தை எனக் கெழுதுவதாகக் கைலாசபதி அவர்கள் தெரிவித்திருந்த தொடர்பொன்று மாத்திரமே எம்மிடையே இருந்து வந்தது.

அந்தச் சமயத்தில் பல்வேறு பொறுப்புக்களும் நெருக்கடிகளும் இருந்தபோதும், விழாவுக்கு வருகை தருவதாகக் கைலாசபதி அவர்கள் ஒப்புக் கொண்டார்கள். பின்னர் ஒரு வாரம் கடந்து விழாவுக்கான அழைப்பிதழுடன் ஒரு தினம் வளாகத்துக்குச் சென்றேன். வளாகத் தலைவரின் அறை வாயிலிலே சீலர் கூடி நின்றார்கள். அங்கு நின்ற பணியாளிடம் சென்று கைலாசபதி அவர்களைச் சந்திக்க வேண்டுமென நான் கேட்டுக் கொண்டபோது, நேர்முகப் பரீட்சை ஒன்று நடைபெறுவதாகவும், இப்போது அவரைச் சந்திக்க முடியாதென்றும் பணியாளர் தெரிவித்தார். நான் எனக்குள்ளிருந்த நம்பிக்கை காரணமாக, நான் வந்திருக்கும் செய்தியை அவருக்குத் தெரிவிக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டேன்: செய்தி கிடைத்த மறுகணம் நேர்முகப் பரீட்சையை இடை நிறுத்தி விட்டு, என்னை உள்ளே வருமாறு கைலாசபதி அவர்கள் அழைத்தார்கள்.

எங்கள் கல்லூரியில் விழா நடைபெறவிருக்கும் குறித்த தினத்தில், வளாகம் சம்பந்தமான அவசரக் கூட்டமொன்று கொழும்பில் இருப்பதாக அவர் தெரிவித்தபோது, அழைப்பிதழ்களை அச்சிட்டு முடித்துவிட்டதால் இந்த இக்கட்டான நிலைமையில் என்ன செய்வதென்றே எனக்குப் புரியவில்லை. எனக்குருவாகி இருக்கும் சிக்கலை விளங்கிக் கொண்ட அவர் நண்பர் சிவநேசச் செல்வனை அழைத்து வெளியீட்டுரையை நிகழ்த்துவிக்குமாறு ஆலோசனை சொன்னார். ஆனால் அழைப்பிதழில் அவருடைய பெயரையே நாம் அச்சிட்டுவிட்ட

டோம் என்பதனை நான் சுட்டிக் காட்டினேன். அப்போது நடந்து கொண்டிருந்த நேர்முகப் பரீட்சையை இடைநிறுத்தம் செய்து விட்டு, தமது அறையைவிட்டு வெளியே வந்து, வளாக நூலகத்துக்கு என்னை அழைத்துச் சென்று, நண்பர் சிவநேசச் செல்வனைச் சந்தித்து, எனக்கு உருவாகி இருக்கும் நெருக்கடியான சூழ்நிலையையும் எடுத்துச் சொல்லி, அந்த வெளியீட்டுரையைச் செய்வதற்கான ஒழுங்கினைச் செய்து முடித்துவிட்டே மீண்டும் நேர்முகப் பரீட்சையைத் தொடர்வதற்காகத் திரும்பிச் சென்றார்.

கைலாசபதி அவர்களுடனான நேரடித் தொடர்பு இவ்வாறு எனக்கேற்பட்டபோதும், அவர் எனக்குப் புதிய வரல்லர், அண்ணாத்துரை, கருணாநிதிகளை வெறியோடு அடித்து, வரதராசனில் முழுகித் தினைத்து, அகிலன், பார்த்த சாரதிகளில் மெய்சிலிர்த்து, காண்டேகரில் கிறங்கிப் போன காலகட்டங்களைப் படிப்படியாகத் தாண்டி வந்து சூழ்த்து இலக்கியம், முற்போக்கு இலக்கியம் என்பவற்றைப் படிக்க ஆரம்பித்த காலத்திலேயே கைலாசபதி அவர்களை நான் அறிய ஆரம்பித்தேன். பின்னர் வாசகன் என்ற நிலையிலிருந்து எழுத்தாளனாக அடியெடுத்து வைத்த காலத்தில், இலக்கியம் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்ற எனது தேடலுக்குத் தமது விமர்சனச் செல்நெறி மூலம் வழி காட்டிகளாக கைலாசபதி, சிவத்தம்பி ஆகிய இருவருமே, எனக்கு மாத்திரமன்றி, மார்க்சிய—லெனினிஸக்கோட்பாட்டினைத் தமது இலக்கியக் கோட்பாடாகக் கொண்டிருக்கும் சூழ்த்து எழுத்தாளர்கள் அனைவரும் ஏதோவொரு வழியில் அவர்களது தாக்கத்துக்கு—வழி காட்டலுக்கு உள்ளானவர்கள்தான்.

இதேசமயம், பின்னர் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் கைலாசபதி என்ற தனி மனிதனை விடுத்து, ஆய்வாளர் கைலாசபதியைக் கண்டித்தும் நான் விமர்சித்திருக்கிறேன். எனது கண்டனம் அவருக்கும் எனக்குமிடையே இருந்துவந்த தொடர்பை மேலும் இறுகச் செய்ததே அன்றி ஒரு விரிசலை உருவாக் காமை கண்டு இன்றும் எனக்கு வியப்பாகவே இருக்கிறது.

பாரதி நூற்றாண்டு விழாக்காலத்தை ஒட்டி, கைலாசபதி அவர்கள் பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஈழத்துக் கவிஞர்களிடத்தில் பாரதியின் தாக்கம் பற்றித்தாம் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் கட்டுரைக்கு, மறைந்த கவிஞர்களான அல்வாயூர் மு. செல்லையா மற்றும் யாழ்ப்பாணன் ஆகிய இருவர்கள் பற்றியும் தகவல்கள் சில தேவைப்படுவதாகவும் அதனை உடனே அனுப்பி வைக்குமாறும் ஒரு தினம் எழுதி இருந்தார். தகவல்களைத் திரட்டி நான் அனுப்பிவைத்து. இரண்டு வாரங்கள் கழியுமுன்னர், அக் கட்டுரையின் அச்சிட்ட பிரதி ஒன்றினை அனுப்பி வைத்ததோடு ஈழத்துக் கவிஞர்கள் பற்றி விரிவான ஒரு நூல் எழுத விருப்பதாகவும் மேலும் பல தகவல்கள் வேண்டுமெனக் கேட்டிருந்தார். அவர் கேட்டுக் கொண்ட தகவல்களை நான் அனுப்பிவைத்தேன். ஆனால் கைலாசபதி அவர்கள்...? அவர் வெளியிடுவதற்குத் திட்டமிட்டிருந்த அந்த நூல்.....?

கடந்த 20-11-82 அன்று யாழ் நிம்மர் மண்டபத்தில் 'மக்கள் இலக்கியம்' வெளியீட்டு விழா. விழா ஆரம்பிக்கும் நேரம் கடந்து விட்டதால், மிக அவசரமாக யாழ் ஆஸ்பத்திரிக்கு முன்னுள்ள பஸ்தரிப்பு நிலையத்தில் பஸ் வண்டியிலிருந்து இறங்குகிறேன். இறங்கிய வேகத்தில் நான் நடக்க ஆரம்பித்தபோது, என் பெயரைச் சொல்லி யாரோ அழைக்கின்ற குரல் என் காதில் விழுகிறது. நான் திரும்பிப் பார்க்கிறேன். தமது ஸ்கூட்டரில் அமர்ந்த வண்ணம் அவர் சிரித்த முகத்தோடு என்னை நோக்குகிறார். நான் அருகே சென்றதும் நான் போய்க்கொண்டிருக்கும் விழாவைப் பற்றி விசாரிக்கின்றார். இறுதியாக, ஆமாம் இறுதியாக...வளாகத்தில் நீண்ட நேரமாகக் கூட்டமொன்று நடைபெற்றதாகவும் தாம் போட்டுக் கொள்ளும் கண்ணாடியை மிக அவசியமாக மாற்ற வேண்டி இருப்பதால், அந்தக் களைப்புடன் வந்து போக வேண்டி இருந்தது என்பதனையும் கூறி. 'எனக்குக் களைப்பாக இருக்குது தெனியான்; நான் வாரன்' என்று விடைபெற்றுக் கொண்டார்.

14. ஆயுபோவன் சகோதரரே!

கே. ஜீ. அமரதாசு

இமயமலைச் சாரலிலே கைலாசம் எனப்படும் சிகரமொன்று இருக்கிறது என்று நான் நூல்களிலே வாசித்திருக்கிறேன். அழகுடன் கம்பீரம் தோற்றும் அந்தச் சிகரம் எல்லாம் வல்ல ஈசுவரனின் வாசமென்று அறிந்தேன். ஆனால் இவ்வாழ்விலே என் கண்ணால் அப்புதுமையை இன்னும் காணவில்லை குமரிமுனைக்கு அப்பால் எமது புனித நாட்டிலே தமிழிலக்கிய இமயத்தில் நாற்பத்தொன்பது ஆண்டுகளாக ஒரு கைலாசம் இருந்தது யாவருமறிந்த உண்மையே.

தமிழிலக்கியத்திற்கு மட்டுமின்றி நாட்டிலெல்லாக் கலைத்துறைகளிலும் இருளகற்றிய மணிவிளக்குப் போன்று நாடு முழுவதையும் ஒளி வீசிக்கொண்டு நின்ற எமதன்புக் கைலாசம் திடீரெனத் தாக்கிய கடும் மின்னலாலே சாய்ந்து விழுந்ததை நினைத்து பெரும் துயரமடைகின்றேன். பூவுலகத்துக்கிரண்டு கைலாசங்கள் எதற்கு கைலாசத்துப் பதியாய் என் போன்ற மாணிடர் என் பெயரைத் தோற்கடித்து வாழ்கிறது பொருத்தமல்ல, எல்லாம் வல்ல ஈசுவரனுக்கு திடீரென்று இக்கற்பனை வந்ததனால் இச்செயலோ? நேசமிக்க கைலாசா! எதிர்பாரா நேரத்திலே எங்களை விட்டேன் போனாய்? ஆனால் ஒன்று கூறுகின்றேன் எங்கு நீ போனாலும் கைலாச (அதி) பதிக்கண்மையிலே போகவே வேண்டாம் நீ எமதருமை நாடான சிறீலங்கா தீவிரிலே கலையில்லக்கியம் பிரகாசிக்க ஆயிரம் பிறவிகள் எடுத்து பணியாற்றும் நண்பரே அடுத்தமுறை சந்திக்கும் வரை என் மனமார்ந்த வணக்கம்! ஆயுபோவன் சகோதரரே!.

15. பேராசிரியர் கைலாசபதியுடன்

ஒரு கருத்தரங்கில்

சி. வன்னியகுலம்

பேராசிரியர் கைலாசபதியின் ஆளுமையைப் பலர் அவரது எழுத்துக்களின் மூலமாகவே தரிசித்திருக்கின்றனர். மிகச் சிலரே அவருடன் நெருங்கிப் பழகியவர்களென்ற ரீதியிலே— அவரது தனிப்பட்ட சிறப்பான குணம்சங்களை அறிந்திருக்கின்றனர். கைலாசபதியின் எழுத்துக்களைப் படிக்கின்றபோது பிரமிப்பாகவிருக்கும். அவர்பற்றிய மதிப்பார்ந்த ஓர் அபிமானம் வாசகன் மனதிலே தோன்றும். அவருடன் பழகும்போது, அபிமானத்திற்குப் பதிலாக தோழமை உணர்வே மிக் குவரும். நல்ல ஒரு நூலைக் கற்கும் போது அடையும் உள்ளப் பரவசத்தை அவருடன் பழகும் போது அடைய முடிகிறது.

1965ம் ஆண்டு யாழ்ப்பாண வளாகத்தின் முதலாவது தலைவராகப் பேராசிரியர் கைலாசபதி நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். முற்றிலும் புதியதான ஒரு பாரிய பொறுப்பை அவர் கையேற்றிருந்தார். அடிப்படை வசதிகள்கூட அற்ற நிலையிலே ஒரு வளாகத்தின் நிருவாகத்தைக் கொண்டு நடத்துவதுதென்பது கண்ணைக் கட்டிக் காட்டில் விட்டது போன்றதுதான். வளாகத்தைக் கட்டியெழுப்ப வேண்டும் என்ற உந்துதலினாலே ஊன் உறக்கமின்றி அவர் உழைத்தார். இந்த நிலையிலும் கலை இலக்கியமென்று கதைக்கத் தொடங்கிவிட்டால் பாரிய இந்தப் பொறுப்புக்களெல்லாம் பஞ்சமெத்தையாக அவருக்குத் தோன்றும். கலை இலக்கியம் பற்றிக் கதைப்பதற்கு நேரகாலமென்று ஒன்று அவருக்கிருந்ததில்லை. அலுவலக நேரத்திலுஞ் சரி, நிர்வாகஞ்

சார்ந்த கூட்டங்களிலுஞ் சரி இலக்கியமென்று தொடங்கி விட்டால் போதும், புதிய தெம்புடன் கதைக்கத் தொடங்கி விடுவார்:

1977ம் ஆண்டளவில் யாழ்ப்பாண வளாகத் தமிழ்த் துறையினர் 'ஆக்க இலக்கியமும் அறிவியலும்' என்ற தலைப்பிலே கருத்தரங்கத் தொடர் ஒன்றினை நடாத்தி வந்தனர். இக்கருத்தரங்கிலே கட்டுரை படிப்பதற்கும் உரையாடல்களிலே பங்கு பற்றுவதற்குமாக ஈழத்தின் படைப்பிலக்கிய கர்த்தாக்கள், விமர்சகர்கள், இலக்கிய ஆர்வலர்கள் பலரும் அழைக்கப்படுவது வழக்கம். அப்போது நான் யாழ்ப்பாண வளாகத்திலே எம். ஏ. பரீட்சைக்காகத் தயார் செய்து கொண்டிருந்தேன். அதனால் ஒவ்வொரு கருத்தரங்கிலும் பங்கு கொள்ளும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியது. எவ்வளவு தான் வேலைகள். கடமைகளென்று குவிந்து கிடந்தாலும் எந்தக் கருத்தரங்கையுமே தவறவிடாது சமூகமளித்திருப்பார் பேராசிரியர்.

கருத்தரங்கிலே முற்போக்கு அணியினரின் குரலே மிக் கொலிக்கும். கட்டுரை படிப்பவர்களும் உரையாடலிலே பங்கு கொள்பவர்களும் பெரும்பாலும் முற்போக்கு இலக்கிய அணியினராகவே இருப்பர். கட்டுரை படிக்கப்பட்டதன் பின்னர் உரையாடல் தொடங்கும். சபையின் ஒரு கோடியிலே பேராசிரியர் மிக அமைதியாகத் தமது செவிகளைத் தீட்சண்யப்படுத்திக் கொண்டிருப்பார். தன்னிச்சையாகவே அவரது கைவிரல்கள் அடர்ந்திருக்கும் மீசையை நீவிக் கொண்டிருக்கும். கண்முடிய நிலையில் மௌனமாக, அடக்கமாக அவர் வீற்றிருப்பார். ஒவ்வொருவரின் கருத்துக்கும் உரையாடலின்போது சந்தர்ப்பமளிக்கப்படும். வினாக்களுக்கு விளக்கங்களளிக்கப்படும். இனிமேல் பேசுவதற்கு யாருமில்லை என்ற நிலையிலேயே பேராசிரியர் எழுத்து நிற்பார். சபையிலே அமைதி மணக்கும்.

மிகத் தீட்சண்யமாக வாசிக்கப்பட்ட கட்டுரை, நடைபெற்ற உரையாடல் பற்றிய தமது கருத்துக்களைப் பேரா

சிரியர் எடுத்துச் சொல்வார். அவருடைய பேச்சைக் கேட்கும்போது வியப்பே மேலிடும். நடைபெற்று முடிந்த வாக்குவாதங்கள், வாதப்பிரதிவாதங்கள் யாவும் அர்த்தமற்றவையாகிவிடும். அடக்கத்தோடு வரும் வார்த்தைகளில் ஆழம் செறிந்திருக்கும். சிக்கற்படுத்தப்பட்ட சித்தாந்தங்கள் தானாகவே நெகிழ்ந்து தன் வசமிழந்து நிற்கும். விளக்க முடியாத பிரச்சினைகளுக்கு ஆதாரங்களுடன் பதில் கிடைக்கும். கருத்தரங்கின் முடிவிலே, மனம் இலேசாகி காற்றிலே மிதக்கும். குதூகலிக்கும்—எத்தனையோ புதுமைகளைக் கேட்டோமேயென்று!

அன்றும் அப்படியான ஒரு கருத்தரங்குதான் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. ஈழத்தின் தலைசிறந்த, முற்போக்கு இலக்கிய அணியைச் சேர்ந்த விமர்சகர் ஒருவர் கட்டுரை படித்துக் கொண்டிருந்தார். 'ஆக்க இலக்கியமும் அழகியலும்' என்பது அந்தக் கட்டுரை. சோஷலிச, யதார்த்தவாத, புரட்சிகர, பாட்டாளி வர்க்க இலக்கியங்களின் இயல்பு, ஆக்கம், அவற்றிலே அழகியலின் தாக்கம் என்பன பற்றி வரைபடத்துடன் பேச்சாளர் விளக்கம் கொடுத்தார். வேண்டுமெனில், முற்போக்கு இலக்கியத்தையே அவர் விபரித்த அச்சிலே வார்த்து எடுத்துவிட முடியும்!

'கருவின் தரத்தைக் கலைஞரின் அனுபவமும் பங்கு பற்றலும் தீர்மானிக்கின்றன. அவனது சமூகப் பார்வையும் வர்க்க நிலைப்பாடும் அவனது ஆய்வுத் திறனைத் தீர்மானிக்கின்றன. அவனுடைய அனுபவம் பங்கு பற்றும் வர்க்க நிலைப்பாட்டிற்கமைந்தவையே. பாத்திர வார்ப்பின் வெற்றிக்கு இவை அவசியம். தான் படைக்க முற்படும் பாத்திரத்தோடு போதியளவு பரிச்சயமில்லாத கலைஞரின் (படைப்பு) வகைப்பாட்டுக்குப் பவியாவது இயற்கை. போதியளவு பங்குபற்றல் இன்மையின் விளைவாகப் பாத்திரப்படைப்பு இயந்திரவியல் தன்மைகொண்டதாகி விடுவதால், இதில் அழகியல் குறைந்தும், கலைப்பண்பு இன்றியும் போய்விடும்'

பேச்சாளர் இவ்வாறு அடுக்கிக்கொண்டே போனார். பேச்சின் இறுதியிலே கலந்துரையாடல் தொடங்கியது. கருத்துச் சொன்னோர்கள் பலரும் ஊமைக் குழலையே ஊதினர். அவரது முற்போக்கு இலக்கண விளக்கத்துக் கெதிராக வினாத் தொடுக்க யாருக்குத் துணிவு வரும்? அதுவும் பேராசிரியர் கைலாசபதியை வைத்துக்கொண்டு முற்போக்கு இலக்கணத்திலே குறைகூற முடியும்?

எனக்கு அமைதி கசந்தது. எனது இருக்கையினின்றும் எழுந்து நின்றேன். சில முகங்கள் வியப்புடன் திரும்பிப் பார்த்தன, சில மனங்கள் அனுதாபப்பட்டன, சிலர் நமட்டலாகச் சிரித்துக் கொண்டனர். 'குறைந்தது ஒரு பல்கலைக் கழக விரிவுரையாளராகவாவது இருக்க வேண்டாமா? வாங்கிக் கட்டப்போறார்!'

ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தேன். வார்த்தைகள் ஒழுங்கின்றிக் குழம்பின. மீண்டும் முயற்சித்தேன். 'அனுபவம் பங்குபற்றல் ஆகியன இன்றியே தரமான இலக்கியங்களைப் படைக்க முடியும்' என்று ஏதோ குளறினேன். உடலெல்லாம் தெப்பமாகப் போய்விட்டது. பேராசிரியரைத் திரும்பிப் பார்த்தேன். அவரது மூக்குக் கண்ணாடி கைக்கு மாறிற்று. நெற்றியில் சுருக்கங்கள் நெளிந்தன. உசாரடைந்தவராக நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தபடி தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்தார், கேள்விக் குறியோடு, 'தொடரும்' என்பது அதன் அர்த்தம். எனக்கு நம்பிக்கை தளிர்ந்தது. நான் தொடர்ந்தேன்.

'அனுபவம் இரண்டு வகையானது. ஒன்று, ஒருவன் நேரடியாகப் பெறுகின்ற அனுபவம். இது பங்கு பற்றலுடன் தொடர்பானது. மற்றது மறைமுகமாக வாசனை, கேள்வி, உள்ளுணர்வு மூலம் பெறப்படுவது. இவற்றிலே பங்குபற்றல் அனுபவமே தரமான இலக்கிய ஆக்கத்திற்கு அவசியமானது என்பது அர்த்தமற்றது. பங்குபற்றல் அனுபவமுடையோர் யாவரினாலும் சிறந்த இலக்கியங்களை ஆக்க முடிவது யில்லை. கம்பராமாயணத்திலே, போர்க்களக் காட்சியை

கம்பன் எவ்வளவு கலையம்சத்துடன் பாடியிருக்கின்றான்? கம்பன் போரிலே பங்கு கொண்டவனல்ல, போர்க்களத்தைக் கண்டவனென்பதற்கும் சான்றுகளேதுமில்லை. வியட்நாமிலே நடைபெற்ற கொடுமைகளின் உக்கிரத்தை, அமெரிக்காவின் மிருகத்தனங்களை 'வியட்நாம் உன் தேவதைகளின் தேவ வாக்கு' என்ற தமது கடைசிச் சிறுகதையிலே செ. கதிர்காமநாதன் எத்துணை அற்புதமாகப் படம்பிடித்துள்ளார்? அவர் வியட்நாமுக்குப் போய் வந்தவரல்ல, வியட்நாமியக் கொடுமைகளுக்கு உட்பட்டவருமல்ல.

எனவே தரமான இலக்கியத்துக்கு அனுபவம் பங்குபற்றல் ஆகியன மட்டும் போதுமானவையன்று. தான் எழுதப் போகின்ற விடயம் தொடர்பான உள்ளுணர்வு உந்தலும் கற்பனையும் பிரதானமானவையாகின்றன என்று நான் எனது பேச்சை முடித்துக்கொண்டேன்.

என்னைத் தொடர்ந்து பேராசிரியர் கைலாசபதி எழுந்தார். சபை 'கப்சிப்' பென்றிருந்தது. முதல் வார்த்தையே என்னில் தொடங்கியது. 'வன்னிய குலம் கூறுவதில் உண்மையிருக்கிறது. வெறும் அனுபவமும் பங்குபற்றலும் மட்டும் தரமான இலக்கியத்தை நிர்ணயிப்பதல்ல. படைப்பிலக்கிய கர்த்தா, தான் எழுதப்போகின்ற விடயம்பற்றி நேரடியாக மட்டுமன்றி பத்திரிகை வாயிலாகவும், வானொலி மூலமாகவும், உரையாடல்கள் மூலமாகவும் எத்தனையோ விடயங்களை அறிந்து கொள்கிறான். அந்தக் கருவினைப் பற்றி எழுதுமாறு உள்ளுணர்வு அவனை உந்துகின்றவரையிலே அவன் விடயங்களைக் கிரகித்துக் கொள்கிறான். அந்த உள்ளுணர்வு உந்துதலே இலக்கியத்தின் சத்தியத்தையும் தரத்தையும் தீர்மானிக்கின்றது, கம்பனின் காவியத்திலும் கதிர்காமநாதனின் கதையிலும் உயிர்த்தன்மை தழும்புவதற்கு இதுவே காரணம்' நான் வைத்துப் போனேன். ஓர் இலக்கியத் 'தவ்வ'வின் கருத்துக்கு அவர் இவ்வளவு அழுத்தம் கொடுத்திருக்கிறாரே என்பதை நினைக்கையில் வியப்பாக இருந்தது.

பேராசிரியர் கைலாசபதியின் தனித்துவமே அதுதான். கருத்துக்கள் எங்கிருந்து வருகின்றன என்பதைப் பெரிது படுத்தாதவர் அவர். சொல்லப்படும் கருத்துக்கள் நியாயமானவையா, சாத்தியமானவையா என்பதையே அவர் கருத்துன்றிக் கவனிப்பவர். கட்சிக்காக உண்மைகளைக் குழிதோண்டிப் புதைக்கும் பண்பு அவரிடம் என்றுமே இருந்ததில்லை. அதேவேளை தான் உண்மையென விசுவாசிக்கின்ற கருத்தை ஒருவர் எடுத்துச் சொல்வதற்கு தனது தனிப்பட்ட வாழ்க்கையிலும் சரி, பொது வயழ்க்கையிலும் சரி என்றுமே அவர் தடையாக நின்றுவரவில்லை. அதற்காக அவர் எவரையும் எள்ளி நகையாடியதும் இல்லை. அத்தகைய உயர்ந்த பண்புகளின் உறைவிடமானவர் பேராசிரியர் கைலாசபதி.

இலங்கைத் தமிழர்கள் இலங்கைக்குக் குடிபெயர்ந்த மக்கள் அல்லர்: அவர்கள் இங்கு வந்தேறு குடிகள் அல்லர். இன்று இலங்கையில் 'இலங்கைத் தமிழர்கள்' என்று அழைக்கப்படுபவர் இலங்கையின் இன்றைய பெரும்பான்மை மக்களான சிங்கள மக்களைப் போன்றே புராதனக் குடிகளாவர். அவர்களும் தனித்துவமான ஒரு தேசிய இனம்—வரையறுக்கப்பட்டதான அவர்கள் வாழும் தனியான பிரதேசம் உண்டு; தனியான மொழி, கலாசாரம், பாரம்பரியப் பண்பாடு. தனித்துவம் பேணும் தன்னுணர்வு—அனைத்தும் உண்டு.

16. கைலாசபதியின் காத்திரமான பங்களிப்பு

ஆ. தேவராசன்

இலங்கைத் தமிழர்கள் இலங்கைக்குக் குடிபெயர்ந்த மக்கள் அல்லர்: அவர்கள் இங்கு வந்தேறு குடிகள் அல்லர். இன்று இலங்கையில் 'இலங்கைத் தமிழர்கள்' என்று அழைக்கப்படுபவர் இலங்கையின் இன்றைய பெரும்பான்மை மக்களான சிங்கள மக்களைப் போன்றே புராதனக் குடிகளாவர். அவர்களும் தனித்துவமான ஒரு தேசிய இனம்—வரையறுக்கப்பட்டதான அவர்கள் வாழும் தனியான பிரதேசம் உண்டு; தனியான மொழி, கலாசாரம், பாரம்பரியப் பண்பாடு. தனித்துவம் பேணும் தன்னுணர்வு—அனைத்தும் உண்டு.

'தமது இலக்கியப் பாரம்பரியத்தைப் பேணாத மக்கள் (காட்டு மிராண்டித்தனமான) அநாகரிக மக்களாகி விடுகிறார்கள்; தமக்கென இலக்கியம் படைக்காத மக்கள் கருத்தும் உணர்வுமற்ற மக்களாகி விடுவார்கள்' என்று இந்த நூற்றாண்டின் சிறந்த இலக்கிய விற்பன்னர்களுள் ஒருவரான டி.எஸ். எலியட் கூறியுள்ளார், இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு ஒரு தனியான தொடர்பான பாரம்பரியம் உண்டு.

இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு ஒரு இடையறாத தனியான இலக்கியப் பாரம்பரியம் உண்டு ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் பாடல்கள் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. மிக அண்மையில் 14ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 18 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியினை நூலாகத் தொகுத்துத் தந்துள்ளார் கலாநிதி க.செ. நடராஜா அவர்கள். 14ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முந்திய இலக்கிய வளர்ச்சிக்குரிய சான்றுகளாக விளங்கும் சில கல்வெட்டு வெண்பாக்களையும் இந்நூலில் கலாநிதி நடராஜா சேர்த்துள்ளார். சங்க காலத்துக்கும் 14 ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலப் பகுதிகளைச் சார்ந்த இலக்கிய வளர்ச்சி ஆராயப்பட்டு நூலுருப் பெறவேண்டிய ஒன்று. எனினும் இக்காலப் பகுதியிலும் இலக்கியப் பாரம்பரியம் இருந்திருக்கிறது என்பதை மேற்கூறிய கல்வெட்டுக்களிற காணப்படும் வெண்பாக்கள் சான்றாகும்.

இதையடுத்து 19 ஆம் நூற்றாண்டு இலக்கியம் கவனத்திற் கொள்ளற்பாலது. அந்நிய ஆட்சிக் காலத்தின் பிற்பகுதியாகவும் சுதந்திர இயக்கத்தின் முன்னோடியாகவும் இந்தக் காலகட்டம் அமைகிறது. சுதேச மக்கள் அச்சியந்திரசாலை வைத்திருப்பதும், நூல் வெளியிடுவதும் தடை செய்யப்பட்டிருந்தது. இந்தியாவில் ராஜாராம் மோகன்ரோய் இதற்கு எதிராக ஒரு போராட்டமே நடத்தினார். ஆயினும் அவர் இறந்த பின்பே இந்தத் தடை நீக்கப்பட்டது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி இலங்கையின் ஆறுமுக நாவலர் இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் அச்சியந்திர சாலைகளை அமைத்து தமிழ், சைவ நூல்களை முதன் முதலில் வெளியிட்டார். தென்கிழக்காசிய மொழிகளிலேயே முதன் முதலில் அச்சப் பதிப்புப் பெற்றது தமிழ் மொழிதான். அந்நியரால் கிறித்துமத நூல்கள் அச்சேற்றப்பட்டன. 19 ஆம் நூற்றாண்டில் அச்சப் பதிப்புக் கலை பற்றி பேராசிரியர் கைலாசபதி ஒரு அருமையான கட்டுரையை 'தினகரனில்' வெளியிட்டார். தமிழ் நூல்களைப் பொறுத்தவரையில்

அச்சுப் பதிப்புக்குக் கால்கோள் கொண்டவர் ஆறுமுக நாவலர், சுவர் எழுப்பியவர் சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை. கூரை வேய்ந்தவர் உ.வே. சாமிநாத ஐயர் என்ற கருத்தை முதலில் பம்மல் சம்பந்த முதலியார் சொல்லி வைத்ததை ஏற்றுத் தனது 19 ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கியம் என்ற நூலில் மயிலை சீனி வேங்கடசாமி வலியுறுத்தியுள்ளார். 19 ஆம் நூற்றாண்டு இலங்கைக்குரியது என்றே அவர் அழுத்திக் கூறியுள்ளார். 19 ஆம் நூற்றாண்டு தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய காலகட்டமாகத் திருப்பு முனையாக அமைகிறது. இந்தத் திருப்பத்தின் வரலாற்றுப் பிதாமகன் ஆறுமுக நாவலர்.

சுதந்திர இயக்கத்துக்கு தமது பாரம்பரியத்தைக் கட்டிக் காத்து தன்னுணர்வு பெற்ற மக்களால் தான் பூரண பங்களிப்புச் செய்ய முடியும். அந்த வகையில் தமிழ் மக்களைப் பொறுத்தவரையில் இதற்குக் காரணமாக விளங்குபவர் ஆறுமுக நாவலர். ஈழத்து இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை மட்டுமின்றி தமிழ் இலக்கியத்தின் தற்காலத்துவத்திற்கு வழிவகுத்தவரும் அவரே.

ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியைப் பொறுத்தவரை தற்கால இலக்கிய முயற்சிகள் காலத்துக்குக் காலம் முகிழ்ந்தனவாயினும் அது சரியான ஒரு நெறிப்படுத்தலின்றி அது முழுமை பெறவில்லை. அதுமட்டுமன்றி பாரம்பரிய தமிழ் அறிஞர்கள் சங்க இலக்கியங்கள், சங்கம் மருவிய கால இலக்கியங்கள், தமிழ் வல்லரசுகள் காலத்துப் பேரிலக்கியங்கள், பல்லவர் காலத்துடன் எழுந்த பக்தி இலக்கியங்கள் ஆகியவற்றையே போற்றினர். சிறுகதை, தற்காலக் கவிதை, குறுங்கதைகள், நெடுங்கதைகள் ஆகியவற்றைப் புறக்கணித்தனர். இதனால் இந்தப் புது இலக்கிய முயற்சிகளின் படைப்பாளிகளும் பின் தள்ளப்பட்டு மறைக்கப்பட்டு வந்தனர். இந்த மந்தநிலை இருந்த பொழுதுதான் கைலாசபதி இந் நூற்றாண்டின் நடுக் கூற்றுப் பிற்பகுதியில் 'தினகரன்' ஆசிரியர் குழுவில் சேர்ந்தார்.

'தினகரன்' பத்திரிகையின் வாரப் பதிப்பு ஆசிரியராகச் சேர்ந்த கைலாசபதி பின்பு அதன் பொறுப்பாசிரியராக உயர்ந்தார். தினகரன் பத்திரிகையின் போக்கு பெரும் மாற்றம் பெற்றது, தினகரனில் அதற்கு முன்பு முற்கூறிய பாரம்பரிய இலக்கியங்களைப் பற்றிய கட்டுரைகளே வெளிவந்தன— உரையாக, விமர்சனமாக, நயப்புகளாகக் கட்டுரைகள் வெளிவந்தன. வெளிவந்த சிறு கதைகள் கூட தமிழ் நாட்டுப் பாணியில் (மெரினா கடற்கரைக் காட்சிகள், மவுண்ட் ரோட்டு நிகழ்வுகள்) தமிழ்நாட்டு மொழி நடையில் எழுதப்பட்டன. கைலாசபதி ஆசிரியராகப் பொறுப்பேற்ற பின் இலங்கைச் சூழலும், இலங்கைப் பேச்சுத் தமிழ் நடையும் சிறுகதைகளில் இடம் பெறத் தொடங்கின. இந்தப் பின்னணியில் எழுதிய எழுத்தாளர்களுக்கு தினகரன் வரவேற்பு அளித்தது. அத்துடன் இலங்கைச் சூழலையும், இலங்கைத் தமிழர் பேச்சுத் தமிழ் நடையினையும் மையமாக வைத்துக் கொண்டு படைப்புகள் வெளிவரத் தொடங்கின. பல இளம் எழுத்தாளர்கள் இந்த வாய்ப்பின் மூலம் அரங்கிற்குக் கொண்டுவரப் பட்டனர். குறுங்கதைகள், நெடுங்கதைகள் தினகரனில் தொடர் கதைகளாக வெளிவந்தன. இதன் வாயிலாக சில நெடுங்கதை ஆசிரியர்களும் அரங்கிற்கு வந்தனர். இளங்கீரன், செ. கணேசலிங்கன், பெனடிக்ஸ் பாலன், டானியல், எஸ். பொன்னுத்துரை, காவலூர் ராஜதுரை போன்றவர்கள் தரமான முன்னணி நெடுங்கதை ஆசிரியர்களாகத் தேறினர். இலங்கை, தமிழ்நாடு, சமகால நவீன படைப்புகள் தினகரனில் விமர்சிக்கப்பட்டன. இதனால் தரமான இலக்கிய விமர்சனமும் வளர்த்துவிடப்பட்டது. தினகரன் வளர்த்த புதிய இலக்கிய அலை ஏனைய இலங்கைப் பத்திரிகைகளையும் மேவிப் பாய்ந்தது. இலங்கையின் தனித்துவமான நவீன இலக்கிய சகாப்தம் உருவாக்கப்பட்டது, மரகதம், மல்லிகை, வசந்தம் முதலான பல புதிய நோக்குடைய சஞ்சிகைகளும் இந்தப் பணியின் ஈடேற்றத்துக்காகத் தோற்றுவிக்கப் பட்டன. எனினும் மல்லிகையே தொடர்ந்தும் உயிரோடு வாழ்கிறது.

ஆக, கூட்டுமொத்தமாகப் பார்க்குமிடத்து, கைலாசபதியின் முயற்சி தனிமனித முயற்சியாகத் தொடங்கி, ஒரு இயக்கமாக மாறி, ஒரு புதிய சகாப்தத்தையே தோற்றுவித்திருக்கிறது என்பதை எந்த விமர்சகனும் மறுத்துவிட முடியாது. இந்த சகாப்தத்தின் தோற்றமும் தாக்கமும் வெறுமனே இலக்கிய உலகோடு நின்றுவிடவில்லை. அப்படி இலக்கியத்துடன் மட்டும் தான் என்று பிரித்துப் பார்ப்பதும் விமர்சிப்பதும் இந்த இலக்கிய எழுச்சியின் முழுமையான வடிவத்தை முடி மறைப்பதாகவே இருக்கும்.

சுருங்கச் சொன்னால் இந்த எழுச்சி இலங்கைத் தமிழர்களுடைய தேசிய உணர்வுகளுக்கும், தேசிய தனித்துவத்துக்கும் காத்திரமான உரமாக மாறியுள்ளது. கைலாசின் புதுமை நோக்கு பழமையிலிருந்து துண்டிக்கப்பட்ட முன் தொடர்ச்சி இல்லாத வெற்றுப் புதுமையல்ல. கைலாசபதி இலங்கைத் தமிழரின் பழமைப் பாரம்பரியத்தை ஊன்றுகோலாகக் கொண்ட யதார்த்தமான புதுமை நோக்காகும். கைலாசபதி தொடர்ச்சியாக, சிறப்பாக 19 ஆம் நூற்றாண்டு இலக்கியப் பணிகளின்— அதாவது அந்நிய ஆட்சிக்குபின் எழுந்த இலக்கியப் பணிகளையும் பண்புகளையும் துருவித் துருவி ஆராய்ந்து அவற்றில் காணப்படும் தற்காலப் போக்கிற்கான அடித் தளங்களையும் தனித்துவ நோக்குகளையும் போக்குகளையும் வலியுறுத்தி வந்திருக்கிறார். இதனாலேயே இலங்கைத் தமிழர்களுடைய அரசியல் சிந்தனையின் தனித்துவமான தேசிய உணர்வு களம் கண்டு நிலைகொண்டு செம்மையும் செழுமையும் பெறுகிறது. சோவியத் ஒன்றியத்தின் சிறந்த விமர்சகரான பிளெகனோவ் தனது 'கலையும், சமுதாய வாழ்க்கையும்' என்ற நூலில் கூறும் முழுமைக்கலை வடிவத்தின் பரந்துபட்ட சமுதாய கூட்டுத்தொகை விளைவுகளில் இந்த இன சமூக தன்னுணர்வும் ஒன்றாகும். 1980ஆம் ஆண்டு சிங்கள இலக்கியமேதை மாட்டன் விக்கிரம சிங்காவின் நினைவுச் சொற்பொழிவாற்றிய சோவியத்

ஒன்றியத்தின் பேராசிரியர் யூலியன் புறொம்லி (மொழி, கலாசாரமும் தேசிய உணர்வும்— சோவியத் ஒன்றிய இன அமைவியல் ஆய்வினை தற்காலத்துவ சிந்தனைகளிலிருந்து) வேறு இனங்களிலிருந்து காணப்படும் வேற்றுமையும், தம்மிடையே உள்ள ஒற்றுமையும் பற்றிய தன்னுணர்வும் விழிப்புப் பெற்ற — மொழி, தெளிவாக வேறுபடுத்தும் பெயர், அவர்களின் இயல்பு உட்பட்ட தனித்துவமான பொதுவான நிலையான கலாசாரப் பின்னணி கொண்ட — வரலாற்று ரீதியாக அமைந்த இனம், ஒரு தனி இனம் என்று கூறியுள்ளார். அந்நியர் ஆட்சிக்கு அடிமைப்பட முன் இருந்த நிலை, சுதந்திர இயக்க காலகட்டங்களில் ஏற்பட்ட கசப்பான அனுபவங்கள், சுதந்திரத்துக்குப் பின் தொடராக சங்கிலிக் கோர்வையாக ஏற்பட்டுவரும் இனரீதியான கசப்பான அனுபவங்கள், ஏமாற்றங்கள், விரக்திகள் தமிழ்த் தேசிய உணர்வை வலுப்படுத்தி தனித்துவத்தை வலியுறுத்தி வருகின்றன. ஆனால் இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் தமது தனித்துவமான பாரம்பரியம், வரலாறு, கலாசாரப் பின்னணி இல்லாத மக்களிடத்தில் எத்தகைய சிந்தனை மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்த மாட்டா. ஆனால் இலங்கைத் தமிழர்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்கள் வரலாற்றுப் பின்னணியோ, கலாசாரப் பாரம்பரிய தொடர் வரலாறோ, தனித்துவமோ இல்லாதவர்கள் அல்லர். பவெல் குறேவிச் அவர்களின் 'கோடானு கோடி மக்களுக்கு கலாசாரம்' என்ற நூலில் அவர் சோவியத்து ஒன்றிய இன அமைப்புப் பற்றிக் கூறுவதும், விக்டர் ஷெவ்ற்சோவ் அவர்கள் 'சோவியத்து ஒன்றியத்தில் அரசும் தேசிய இனங்களும்' என்ற நூலில் கூறும் இன அமைவியல் பற்றிய கருத்துகளும், வி.எஸ். செமியோனோவ் 'தேசங்களும் சர்வதேசவியலும்' என்ற நூலில் கூறும் சோவியத்து ஒன்றியத்தின் இன அமைவியல் பற்றிய கருத்துக்களும் பேராசிரியர் புறொம்லியின் கருத்தை வலியுறுத்துகின்றன. இவை யாவும் லெனினின் தேசியப் பிரச்சினைகள் பற்றிய கருத்துக்களை அடியொற்றியும் வலியுறுத்தியும் நிற்கின்றன.

ஒரு சகாப்தத்தின் உருவ அமைப்புக் காரணிகள் ஒற்றையொன்று தழுவாமல் இருக்க முடியாது. கைலாசபதி வாழ்ந்த சகாப்தத்தில் கைலாசபதியின் இலக்கியச் சேவை புதிய ஒரு இலக்கிய சகாப்தத்தை—அந்தப் பெரும் சகாப்தத்தில் உட்பிரிவாக உருவாகியது. அதே பெரும் சகாப்தத்தில் உருவான தமிழ் அரசியல் அனுபவங்கள் புதிய தமிழ் அரசியல் சகாப்தத்தை இன்னொரு உட்பிரிவாக உருவாக்கியது. இந்த உட்பிரிவு சகாப்தங்கள் கைலாசபதி வாழ்ந்த சகாப்தத்தின் உருவ அமைப்புக் காரணிகளே. அவை கைலாசபதி விரும்பியிருந்தாலென்ன விட்டிருந்தாலென்ன ஒன்றையொன்று தழுவத் தவறவில்லை. அந்த நிலையில் கைலாசபதியின் பங்களிப்பு தமிழ்த் தேசியத்தின் இக்காலத்தனித்துவப் போக்கிற்கும் வளர்ச்சிக்கும் காத்திரமான உரமாக அமைந்துள்ளது என்பதை எவரும் மறுக்கமுடியாது. இந்த அம்சம் விரிவாக ஆராயப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

17. விமர்சன ஆகாசமே!

மேமன் கவி

—கவிதை உயிர்கள்

பதற

எங்கள் கைலாஸ்

போய்விட்டார்!

அதனால்—எங்கள்

பேனாவின் மை

கண்ணீரானது!

விமர்சன ஆகாசமே!

எங்கள் கைலாசே!

உங்கள் அழியா

மெளனத்தின் சிறகுகள்

எங்கள் விழிக் காடுகளில்

கண்ணீர்ப் புயல்கள்

எழுப்ப—

ஓ, எங்கள்

விமர்சன பிதாவே!

எங்களை விட்டு

ஏன் பிரிந்தீர்கள்?

அன்றும்—இன்றும்

நாவல் விமர்சன

யாத்திரையில் வரும்

எந்த விமர்சன
பக்தனும், உங்கள்
'தமிழ் நாவல் இலக்கிய'
ஆலமரத்தடியில்
அமர்ந்தே உசாத்துணை
செய்வான்!

அந்த—
உசாத்துணைப் பட்டியலே
இன்று—
கண்ணீர்ப் பட்டியலாக—

ஓ...எங்கள் பேராசிரியரே!
இன்று—
ஒரு நாவலின்
கனதியான சோகத்தை
ஈழத்து இலக்கிய
உலகுக்குக் கொடுத்து—
நீங்களே ஓர் அமர
நாவலரானீர்களே!

ஓ எங்கள் கைலாபதியே!
உங்கள் விமர்சனப்
பார்வைகளில் ஜொலித்த
என்றும் ஜொலிக்கும்
யதார்த்த விஞ்ஞான
ஜுவாலைகளில்
பிற்போக்குப் பூதங்கள்
கருகிச் சாம்பலாயினவே!

ஒப்பற்ற காலம்—ஓர்
விமர்சன ஒப்பியல்
இலக்கியமான உங்களைப்
பறித்துக் கொண்டதன் மூலம்

தன்னைத்தானே
கறைப்படுத்திக் கொண்டது!

அந்த மாபெரும்
தவறுக்காய்க் காலம்
உங்கள் இறுதி ஊர்வலத்தில்
கண்ணீராய் மழையைப்
பொழிந்தது போலும்!

ஓ... எங்கள்
விமர்சனப் பிரபஞ்சமே!

உங்கள்கனிதை 'நயம்'

தந்த சுவடுகளில்
விமர்சனமே கவிதையான
வளம் கண்டோமே!

அந்த வள நிழல்களில்தானே
இன்று நாங்கள்
கவிதாத்தவம் செய்கிறோம்?

ஓ...எங்கள் கலாநிதியே!

உங்கள் அமர சிருஷ்டிகள்

பல்கலைக் கழகமாய்

எங்களை வழிநடாத்த

உங்கள் நினைவு ஸ்பரிசத்தில்

நாங்கள் காலமெலாம்

கலை—இலக்கிய யாகம்

செய்வோம்!

கைலாஸ் கடிதங்கள் - சிறு குறிப்பு

பேராசிரியர் கைலாசபதி, டொக்டர் கைலாசபதி, ஆய்வாளர் கைலாசபதி, பத்திரிகையாளர் கைலாசபதி என்று படிப்படியாக மேலே செல்வதற்கு முன் முதற்படியில் நின்ற பொழுது—பேராதனை பல்கலைக் கழக மாணவனாக ஏதோ ஓர் இலக்கியக் கூட்டத்தில் இருவரும் கைகளில் இருந்த புத்தகங்கள் மூலம் சுய அறிமுகமானோம். 1952-மட்டில் என்று நினைக்கிறேன். கூட்டம் முடிந்த பின்பும் நீண்ட நேரம் பத்தும் பலதும் கதைத்தோம். என் மனதிற்குள் ஒரு நீருற்று. வெறும் பள்ளிப் படிப்பு மட்டும் படித்திருந்த ஒருவனிடம் பல்கலைக்கழகம் புகுந்திருக்கும் ஒருவர் அநுசரணையுடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்தது என்னை மகிழ்வித்தது. இருவருக்கும் சற்று ஏறக்குறைய சம வயது வாசிக்க வேண்டும் என்ற தாகம் என்னுள் அடங்காது இருந்த காலம்— ஏன் இன்றும் அப்படித்தான்— C. L. S. Book Shop-ன் சுலோகம் அந்தக் கடையின் முன் இருந்த சுவரில் எழுதப்பட்டிருந்தது “Read Many Books Within Your Horizon”. “உன் முடிவுக்கு முன் முடிந்தளவு வாசி” என்று நான் மனதிற்குள் முடிவெடுத்து வாசித்துக் கொண்டிருந்த காலம் அது. கைலாஸ் வாசித்த சில புத்தகங்களை அவர் சொல்ல, நான் வாசித்த சிலவற்றை அவரிடம் சொல்ல என் மனத்தராசு தல்லாடத்தொடங்கியது. அவர் வாசித்தவை இரும்புத் துண்டுகளாக தராசில் தாளவும் நான் வாசித்தவை பஞ்சப் பொதிகளாக உயர்ந்தும் நின்றன.

அப்பொழுதே மனதில் ஒரு தீர்மானம். நல்ல புத்தகங்களாகத் தேடி வாசிக்க வேண்டும். அதே காலப் பகுதியிலோ அல்லது சற்று பின்போ நண்பர் பெ. ராமநாதனுடனும் நண்பர் சில்லையூர் செல்வராசனுடனும் எனக்கு ஏற்பட்ட நட்பால் பல நல்ல புத்தகங்கள் வாசிக்கக்கிடைத்தது எனது அதிர்ஷ்டம் என்றே சொல்லலாம். அன்று கைலாஸிடமிருந்து விடைபெறும் பொழுது தன் வளாக முகவரியைத் தந்து கடிதம் எழுதுங்கள் நானும் உங்களுக்கு எழுதுகிறேன். அன்று தொடர்ந்ததே கடிதத் தொடர்பு பல வருடங்கள் நீடித்தது.

ஆனால், ஆரம்பகால கடிதங்கள் மட்டுமே என் கைவசம் மிஞ்சியது. போர்டிங்கில் வாழ்ந்த தனி வாழ்க்கை முடிவுற்று. திருமண வாழ்க்கை ஆரம்பித்த பொழுது இடம் மாறியதில், பல புத்தகங்களும், பத்திரிகை நறுக்குகளும் (இதில் கைலாஸ் ஆங்கிலத்திலிருந்து மொழி பெயர்த்த பல கவிதைகளும் குறிப்பாக கீட்ஸ், மற்றும் சில கைகவிதைகளும் அடங்கும்) பிற கடிதங்களும் மாயமாக மறைந்தன. அந்த வருத்தம் இன்றும் மனதில் உண்டு. கைவசம் இருந்த கடிதங்களை பாதுகாத்து சில இலக்கிய நண்பர்களுடன் வாசித்து மகிழ்வதுண்டு.

அப்படியே நண்பர் அந்தனி ஜீவா மூலம் மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவாவிற்கு தெரிய வந்த பொழுது, தான் முன்பு வெளியிட்ட கைலாஸ் பற்றிய ஒரு புத்தகத்தை விரிவுபடுத்தி மறு பிரசுரம் செய்ய நினைத்தபொழுது அதில் இக்கடிதங்களை இணைக்க விரும்புவதாக என்னிடம் கேட்டார். “யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்” என்ற நினைப்பில் சம்மதம் கொடுத்து, கடிதங்களை நண்பர் O. S. M. அலியார் மூலம் தெளிவாக பிரதி செய்து கைலாஸின் கடிதங்களில் இரண்டு போட்டோ பிரதிகள் செய்து நண்பர் டொமினிக் ஜீவாவிடம் கொடுத்துவிட்டேன்.

கைலாஸ் கடிதங்களில் குறிப்பிட்டுள்ள சில பெயர்கள் என் இலக்கிய நண்பர்கள். அதில் மலையகத்தின் மூத்த எழுத்தாளர் என். எஸ். எம். இராமையாவும் ஒருவர்.*

இக்கடிதங்கள் வெளிவர துணை நின்று என் இனிய நண்பர்களுக்கு நன்றி.

இக்கடிதங்களைப் பற்றி நான் சொல்வதைவிட நீங்களே வாசித்து உணர்வது நன்றல்லவா? வணக்கம்

ரா. கனகரத்தம்

5.8.96

* ரேடியோ நாடகங்கள் மட்டுமே எடுத்துக் கொண்டிருந்த N. S. M. மை மண்வாசனையுடன் கூடிய கதைகளை எழுதுததற்குத் தூண்டியவர் ஆசிரியர் கைலாசபதி.

இங்கு வந்து அவசரம் அவசரமாக படித்து எழுத வேண்டியிருந்தது.

அதுபோக, இங்கு வந்ததும் பாடங்கள் பற்றிக் கொண்டன. ஏதாவது எழுத நினைக்கவே முடியாதிருக்கிறது. தற்காலிகமாக பத்திரிகைக்கு எழுதுவதை நிறுத்த வேண்டும் என எண்ணுகிறேன். மேசையின் மேல் முந்திய சரித்திரப் புத்தகங்கள் மூன்று நான் வாசிப்பதை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அதற்குப் பக்கத்தில் "கலையின் பொருள்" என்ற நூல் [சிறு நூல்தான்] பிரபல ஆங்கில கலாவிமர்சகர் Herbert Read எழுதியது என்னைத் தொடர்மாட்டீரா என இரந்தழைக்கிறது. சற்றுஅப்பால் ந. சிதம்பர சுப்பிரமணியம் எழுதிய சூரியகாந்தி என்ற சிறுகதைத் தொகுதியும் இம்மாத கலைமகள், அமுதசுரபி, முதலியனவும் கிடக்கின்றன. எதைத் தொடர்? எதைப்படிக்க? என்ற மனத்தை எப்படிச் செலுத்த?

நானைக்கு கம்பராமாயணத்தில் ஒரு சோதனை. அதற்கும் தயார் செய்ய வேண்டும். பேசாமல் எல்லாவற்றையும் Shelf இல் தூக்கி வைத்துவிட்டு படுத்தி உறங்கினால் என்ன என்று இருக்கிறது. சற்றுமுன்தான் Dr. Ranganathan ஆற்றிய சொற்பொழிவிற்குப் பின் வந்தேன். "சர்வகலா சாலையும் பிற்கால வாழ்க்கையும்" என்ற பொருள் பற்றி பேராசிரியர் ரங்கநாதன் பேசினார். புத்தக நிலையப் பாடப் பேராசிரியரானபடியால் வாசியுங்கள், நன்றாய் வாசியுங்கள் என்றார். இங்கு எதை வாசிப்பது என்று தெரியவில்லை. மனிதன்தான் கற்க வேண்டியது எவ்வளவு இருக்கிறது என்று உணர்வதற்கு வேறொன்றும் தேவையேயில்லை.

சர்வகலா சாலைத் தமிழ் சஞ்சிகை "இளங்கதிர்" அதற்கு ஒரு விஷயதானம் அளிக்க வேண்டும். அதற்குக் கொடுக்க எழுதிய "சிறுகதை" ஒன்று முடிவடையாமற் கிடக்கிறது. இத்தனைக்குள்ளும் மனச்சாந்தி பெறவே இக்கடிதத்தை எழுதுகிறேன்.

இன்றைக்கு என் நண்பர் ஒருவர் கடிதம் எழுதியிருந்தார். அதில் ஈட்சைப் பற்றிய கட்டுரையில் தெளிவில்லையென்றும், ஈட்சின் கவிதைகளை இன்னுங்கூட மொழிபெயர்த்து விளக்கஞ் செய்திருக்கலாம் என்றும் எழுதுகிறார். அவர் கூறுவது உண்மையாயிருக்கலாம். அவர்தான் “முருகையன்” என்ற பெயரில் வீரகேசரி தினகரன் ஞாயிறுபதிப்புகளில் கவிதை எழுதுபவர். என்னைப் போலவே சர்வகலாசாலையில் [கொழும்பில்] படிப்பவர்.

நிற்க, தத்துவம் என்றால் ஏதாவது கூறமுடியுமா என்று கடிதத்தில் கேட்டிருந்தீர். அதற்குப் பதில் ‘முடியாது’ என்று தான் கூறவேண்டும். இன்னொரு சமயத்தில் கூறுகிறேன்.

எலியட்டின் கவிதையில் ஒரு முக்கிய பகுதியொன்றை மொழி பெயர்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். வீரகேசரிக்கு அனுப்ப நினைக்கிறேன்.

நான் இங்கு ஜோலிகள்—அவற்றின் தன்மைகள் பற்றிக் குறிப்பிடுவதினால் நீர் கடிதம் எழுதாது விட்டு விடாதேயும். கடிதங்கள் தான் இந்தச் சுழலிலிருந்து அநேகமாக ‘விடுதலை’யைத் தருவது வழக்கம்.

கருத்துலகிலே சஞ்சரிக்க கடிதமும் ஒரு சாதனமாகும். எனவே எவ்வளவு நீண்ட கடிதமானாலும் எழுதும். பதிலுக்கு போட்டி போட்டு எழுத இருக்கிறேன்.

நண்பர் ராமையாவிற்கு என் அன்பும் வாழ்த்துக்களும்.

உமது அன்புள்ள

க. கைசாபதி

JAMES PEIRIS HALL
University Park
Peradeniya
10-11-53

அன்புள்ள நண்பர் கனகரத்தினத்திற்கு!

உமது அன்பு தோய்ந்த கடிதம் கிடைக்கப் பெற்றுத் தினறினேன். நண்பன் என்ற முலையில் உமது கருத்துக்களையும், உணர்ச்சிகளையும் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறேன்.

நிற்க, எங்களுக்கு Nov. 25ம் திகதி விடுமுறை ஆரம்பமாயிற்று. 15 நாட்கள் நின்று படித்தேன். சென்ற இரு தவணைகளில் படிக்காது இலக்கிய முயற்சிகளிலும், நண்பர்களுடன் அரட்டையடிப்பதிலும், இதர வழிகளிலும் நேரம் பயன்பட்டு விட்டதால் இப்பொழுது முழுமுச்சாக உட்கார்ந்து நாளுக்கு 12-13 மணி நேரம் படிக்க நேர்ந்தது. நாளைக்கு கொழும்புக்குப் புறப்படுகிறேன். கொழும்பில் 1 வாரம் இருந்துவிட்டு யாழ்ப்பாணஞ் சென்று 1 வாரம் பின்பு பேராதனைக்குத் திரும்ப நேரம் சரியாயிருக்கும். கொழும்பில் "Tamilakam" No. 29, 42nd, Lane, Wellawathe என்ற விவாசம்.

நிற்க, எலியட்டின் கவிதை மொழி பெயர்ப்பைப் பற்றி பெரிதும் உண்மையான கருத்தையே கூறியிருக்கிறீர்கள். இது விஷயமாக மூற்றிலும் உமது கருத்தை நான் ஆமோதிக்க முடியாதிருப்பினும், இன்னும் ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழில் பெயர்க்கும்—தத்துவம்—உத்தி—முறை—இவை பற்றி நான் Experimenta Stagje இல் இருப்பதால் திட்டமாக ஒன்றுங்கூற இயலாமலிருக்கிறது. நானும் எனது

நண்பர்கள் சிலரும் ச.து.சு. யோகி, தே.வி. இருவரைப் பற்றியும் துருவித் துருவி அலசிச் சர்ச்சை செய்திருக்கிறோம்! இருவருக்கும் சாதகமாகவும் பாதகமாகவும் Point இருக்கின்றன என்றே எனக்குத் தோற்றுகிறது. தமிழில்—தமிழ் மரபிற்கு ஏற்றபடி தே.வி.யின் பெயர்ப்பு இருப்பினும் உமாரின் உலகிலிருந்து வெகுதூரம் விலகி வந்துவிட்டார். ச.து.சு. யோகியார் உமாரை உண்மையாகப் பெயர்த்தார். கருத்து ச.து.சு. யோகியிடம் சிக்கியது. கூறுவதற்கு சரியாக முடியவில்லை தே.வி. கருத்தைமாற்றி தனது தத்துவத்தின் படி கூறிவிட்டார். வெற்றி பெரிதும் தே.விக்காயினும் ச.து.சு. உமாரை உண்மையாக அறிய வழி செய்தவர். தெய்வத்தில் நம்பிக்கையின்மையிருப்பதை ச.து.சு. யோகியார் தான் வெளிக்காட்டியிருக்கிறார். தே.வி. கனிந்த முறையில் உமாரை mild ஆக்கி வேகத்தை யிழந்துவிட்டார். இதுதான் நான் கூறவேண்டியதன் சாரம். விரிவாகக் கதைக்கலாம் கொழும்பில் கண்டு என நம்புகிறேன். எனினும் நான் எலியட்டைக் கூடியளவிற்கு அப்படியே பெயர்க்க முனைந்தேன்.....

நிற்க, 27-11-53 "சித்தார்த்தன்" என் நண்பர். 'நான்தான் அவரை இத்துறையில் ஊக்குவித்தேன். அவருக்கு நல்ல ஆங்கில ஞானமும் ஆர்வமும் உண்டு. தமிழ் அவ்வளவு ஓடாது.' எனவே சில விடயங்களில் நான் கை கொடுத்துத் தூக்கிப் பழக்க வேண்டி நேரிட்டது. அது சற்றுக் கூடிவிட்டது போலிருக்கிறது. அத்துடன் ஜாய்ஸ் பற்றி எழுதிய குறிப்பும் என்னுடையதே. எனினும் கதையின் பெயர்ப்பிற்கு அவர்தான் பொறுப்பாளி. கடைசிப் பகுதியில் தான் நான் ஆங்காங்கு தமிழ் வசனங்களைத் தெளித்து விட்டேன். எனக்கு எலியட் 'பித்து'ப்போல் அவருக்கு ஜேம்ஸ் ஜாய்ஸ் 'பித்து' உண்டு. நேரமிருந்தால் நான்கூட ஒரு ஜாய்ஸ் கதையைப் பெயர்க்க முனைவேன். எனக்குப் பிடித்தமான சிறுகதையாசிரியர்களுள் அவரும் ஒருவர். இவை பற்றியெல்லாம் விரிவாகக் கதைக்க கொழும்பில் காண்பீர். என நம்புகிறேன். நாளைக்கு கொழும்பில் நிற்பேன் இரவு. அதன்பின்.....

அன்பு
கைலாஸ்

PEIRIS HALL
University Park
Peradeniya
28-10-1953

அன்பர் கணகரத்தினத்திற்கு,

வணக்கங்கள். நலம் அறிந்ததும் மகிழ்ச்சி.

சில வசதியின்மைகள் காரணமாக கடிதம் எழுத முடியவில்லை என்று எழுதியிருந்தீர். நான் சில காலமாக ஒரு வருக்குமே கடிதம் எழுதவில்லை. இன்று தான் விட்டபிள் தொட்டுவிடும் முறையில் முதல் கடிதம் எழுத உட்கார்ந்திருக்கிறேன். இனி இதைத் தொடர்ந்து வேறு நண்பர்களுக்கும் ஐந்தாறு கடிதங்கள் எழுதவேண்டும். உம்முடைய ஒவ்வொரு கடிதத்திலும் ஒவ்வொரு கேள்வியைப் போட்டு என்னைத் திணறடித்து விடுகிறீர். முதற்கடிதத்தில் தத்துவம் என்றால் எப்படியிருக்கும் என்பதற்கு என்னால் ஒன்றுஞ்சொல்ல இயலவில்லை. இப்பொழுது நான் சிறுகதையெழுதினால் என்ன என்பதும் பொறுத்த கேள்விதான். காலந்தான் பதில் சொல்ல வேண்டும். எனினும் கணத்திற்கு கணம் தோன்றும் சிதறலான துளிகள்தான் என்னிடம் இருக்கின்றன. **Abortion** என்று கூறும் கருச்சிதைவுதான் பெரும்பாலும். ஒன்றையாவது **Develop** பண்ண பொறுமையும் அவகாசமும் கிடையாது. என்னைப் பொறுத்தவரையில் சிறுகதையில் ஒரு குட்டி **Experiment**—பரிசீலனை செய்து கொண்டதானிருக்கிறேன். சர்வகலாசாலை தமிழ் இதழ் 'இளங்கதி'ருக்கு

ஒன்று இப்பொழுது எழுதி முடித்திருக்கிறேன். ஒரு நாளைக்கு நீர் வாசித்துப் பார்ப்பீர். அதன்பின் கதைப் போம்.

எனது புனைபெயர்களைப் பற்றி குறிப்பிட்டிருந்தீர். உண்மைதான். மறைந்து கொள்வது அவ்வளவு சுலபமல்ல. திறனாய்வுக் கட்டுரை பற்றி நீர் குறிப்பிட்டிருந்தது பெரும் பாலும் சரியென்றே ஒப்புக்கொள்வேன். எழுதி எழுதித்தான் தெளிய வேண்டும். சில இடங்களில் அச்சப்பிழைகளும் பிரமாதமாக அமைந்திருக்கின்றன. விமர்சன பாஷை நுட்பமானது. எனவே மொழிபெயர்ப்பு சற்று சிரமம். கஷ்டப்பட்டுத்தான் மொழி பெயர்க்கிறேன். சிலசில சொற்கள் தமிழில் தெளிவாக அமைந்துவிடுவதில்லை. எனினும் இப்பொழுது [அடுத்த] திறனாய்வுக் கட்டுரையில்—அதாவது டி.எஸ்.எலியட்டின் திறனாய்வு மொழி பெயர்ப்புக்களில் சிறிது முன்னேற்றம் கண்டிருக்கிறேன் என்று நம்புகிறேன். அத்துடன் மொழி பெயர்ப்பைப் பற்றி நானே ஒரு முடிவிற்கும் வந்தாகவில்லை. இது எல்லாம் கற்றுணரும் காலம். எழுதி எழுதித்தான் முதிர்ச்சியும் தெளிவும் அடையலாம். Style திடீரென அமைந்து விடும் ஒரு விஷயமல்ல. கஷ்டப்பட்டுத் தான் பெறமுடியும். கண்டனம் தேவை. யோசனைகள் அவசியம்.

நிற்க. சென்ற வாரம் டி.எஸ்.எலியட்டின் கவிதையின் பெயர்ப்பு பற்றி எழுதியிருந்ததில் நான் சிறிது என்னை Defend பண்ணிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். முதலாவது எலியட்டின் கவிதையை மொழி பெயர்க்க முடியாது. ஏனெனில் எலியட் யாப்பு முறைகளை எல்லாந்தகர்த்து ஏறிந்து தனக்கென ஒரு பாணியை வகுத்தவர். சாதாரண வசன கவிதையல்ல. ஆனால் திட்டமான யாப்பு முறையுமில்லை. அது அவரின் தனிச் சொத்துரிமை. பிறமொழியில் மொழி பெயர்ப்பு சிரம சாத்தியம். உதாரணமாக.

On Industrial District, there I was told of Economic laws.

In the pleasant countryside there it slemed. That the country now is only fit for picnics.....

என்று தானிருக்கிறது மூலத்தில், இதை இயந்திரஞ்சேர்நகர்களிலே,

வியாபார விதிகள் சொன்னார்
அமைதியுள்ள ஊர்ப்புறத்தோ
அலுப்புடையோர் போய் வருவார்
அங்கதுதான் செய்முறையாம்...

என்று எழுதினால்தான் மூலக்கருத்தை தவறாது கொண்டு வரலாம் என எனக்குப்பட்டது. யாப்பிற்குள் இல்லாததை யாப்பிற்குள் அமைப்பது வேடிக்கையாகவிருக்கும். மொழி பெயர்க்காமல் விடலாம். எலியட்டின் கவிதை வாழ்க்கையில் இது ஒரு முக்கிய அம்சமாகும் அத்துடன்,

O world of spring and autumn birth and dying
The endless cycle of idea action
Endless invention endless experiment...
Knowledge of speech, but not of silence
Knowledge of words and Ignorance of the WORD...
all our knowledge brings us nearer to Ignorance.
Where is the life we have lost living

இதை—

இளவேனில் கார்காலம் இறப்புண்டு
பிறப்புண்டு அந்தமிலா நியதியிலே
சிந்தனையும் செய்கைகளும் விந்தைகளும்
வியப்புகளும் விற்பனைச் சிருஷ்டிகளும்.....
பேசுதற்கு அறிவுண்டு மவுனம் பேணுதற்குத்
திறமையில்லை...

சொற்கள் பல தெரிந்து கொண்டோம்
சுருதியினைக் காணவில்லை...

அறிவாற்றல் வழியாலே அறியாமை

வந்தடைந்தோம்.

வாழ்வதற்குச் செலவிட்ட வாழ்க்கை

தான் இன்றுனக்கே!

என்று பெயர்த்தேன் ஓரளவிற்கு கவிதையின் Emotion யல்ல,
Feeling ஐயும் sense ஐயும் திருப்திகரமாகக் கொண்டு வந்து
விட்டேன் என நினைக்கிறேன்.

அது நிற்க, தலையங்கம் புதிராக இருக்கிறது என்று
எழுதியிருந்தீர். புதிர் தான். எனக்கு முற்றாகத் தெரியு
மென்று கூறமாட்டேன் கூற முடியாது. ஏனெனில் Elliot,
Symbolic ஆக ஏதாவது போட்டு வைத்திருப்பார். இது
அவரின் கவிதையின் ஒரு பகுதியின் மொழி பெயர்ப்பே.
முழுக் கவிதைக்கு, "அத்திவாரம்" அல்லது அடிப்பாறை
அல்லது பாறாங்கல் என்ற பொருள்படும் Rock என்று பெயர்.
இக்கவிதையின் முதல் வரியாகிய The Eagle Soars the
Summit of Heaven...என்பதைத்தான் Selden Rodman என்ற
எலியட்டின் வாரிசு ஒருவர் எங்கேயோ குறிப்பிட்டிருந்தார்.
எனினும் இவையெல்லாம் போட்ட தலையங்கத்திற்கு ஆதார
மாகா.

எலியட் "தெய்விக நம்பிக்கை கொண்ட இலட்சியக்
கருத்துக்களோடு ஒன்றித் தோய்ந்த உண்மை உருவக
வார்ப்புக்களான கவிதைகளையும், நாடகங்களையும் எழுது
பவர்." பெரும்பகுதியும் Bbile இல் இருந்து ஜீவன் பெற்ற
எதிரொலிகளாக இருக்கும். எனவே, புலியென்றால்,
அல்லது வேங்கை என்றால் அது ஒரு மனிதனின் கெட்ட
குணத்தை குறிக்கும். மிகச்சிறந்த உதாரணம்.

திக்குத் தெரியாத காட்டில் உனைத் தேடித்தேடி
அலைந்தேனே" என்ற பாரதியார் பாட்டு. அங்கு
ஜீவாத்மா, பரமாத்மாவைத் தேடி, ஐம்புலன்களான சுடர்

முட்கள் செறிந்த, காட்டுலகில் அலைவது குறிப்பாகக் கூறப் படுகிறது. கவிதை முழுவதும் [இக்கண்ணன் பாட்டில்] அப்படித்தான். அதுபோலத்தான்.

இங்கு கமுகு, மனிதனை எதிர்நோக்கும் Doom— வீழ்ச்சியை குறித்து, எப்போ மனிதன் வீழ்கிறான், இறக்கிறான் என்று பார்த்திருப்பதாக, சுழலும் கமுகு வட்டமிடும். அபாயம் போலவும், பருந்தின் வழி நிழல்போல மனிதனை தொடர்கிறது என்றும், புலன்களாகிய நாய்களுடன் அறிவை நாயாகப் பாவித்து, வேட்டையாடப் போவதென்றும். வேட்டையில் மூழ்கி, துன்பம் பெறுவதென்றும், காரண காரியம் எங்கு இருக்கிறது என்றும், உட்கருத்துக்களை ஆழமாக—நிறைய இருக்கின்றன. எலியட் உணர்ச்சி வசப்பட்ட Lyric சன்னத்தக் கவிஞரல்ல. அறிவும், Wit, Seriousness, கலந்த உணர்வுக் கவிஞர். வேதாந்தம் உள்ளே கிடக்கும். தேடிப் பிடிப்பது நம் கடன்.

எலியட்டை ஒரு கவிதையால் அறிய முடியாது. சீந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். சும்மா ஆகா, ஊஹீ என்ற போலி ஆவேசப் பாடல்கள் அல்ல. கவிதை முடிவு என்று பார்க்க முடியாது. ஏனெனில் இங்கு கவிஞரின் உணர்வு தான் முக்கியம் எலியட்டின் திறனாய்வுக் கருத்துக்கள் வரும் பொழுது கவனமாக வாசித்துப் பாடும் எனினும் பத்திரிகையில் போடுவதற்கு எலியட் சிறிது உயர்தரம் என்றே எனக்குப் படுகிறது. போகட்டும்.

நிற்க, நண்பர் ராமையா பற்றி அறிந்து சிறிது வருத்தம். யதார்த்த உலகம் இருப்பதை நான் சில சமயங்களில் மறந்து போவதுண்டு. இவை அதற்கு மருந்து: எனினும் என் அன்பையும் ஆசியையும் தெரிவித்தல் நலம். விடையை எதிர்பார்த்து...

அன்பு,
கைலாஸ்

RAMANATHAN HALL
University Park
Paradeniya
3-7-1954.

அன்புள்ள நண்பர் கனகரத்தினத்திற்கு!

உமது கடிதம் வெகுநாட்களாக எனது பழைய விடுதியில்—விடுமுறை நாட்களில் தங்கிக் கிடந்திருந்து நேற்று முன்தினந்தான் இங்கு கலாசாலையாரம்பத்துடன் புதிய விலாசத்தில் கிடைத்தது. சென்ற மூன்று மாதகாலமாகக் கோடை விடுமுறையில் யாழ்ப்பாணத்திலும் கொழும்பிலுமாக நாட்களைக் கழித்துவிட்டு இப்பொழுது இரண்டாவது வருட ஆரம்பத்தில் இங்கு வந்திருக்கிறேன். உமக்கு எழுதவும். உம்மைக் கண்டு பேசவும் சில வேளைகளில் நினைத்த துண்டு. என்றாலும் ஏகப்பட்ட ஜோலிகள். எப்படியோ நேரமும் காலமும் ஓடிச் சென்றுவிட்டன.

ஒவ்வொரு கடிதத்திலும் உமது அன்பினால் என்னை ஒன்றும் எழுத முடியாதபடி ஆக்கி விடுகிறீர். “கபாடபுரம்” பற்றி தங்கள் அபிப்பிராயம் முழுக்க முழுக்கச்சரி. எனினும் நான் சோர்ந்து போய்விடவில்லை. “கபாடபுரம்” இன்னொரு முறை ஒலிப்பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இம்முறை எதிரொலி ஒலியமைப்பைக் கவனித்து நடப்பிலும் சில திருத்தங்கள் செய்து சில வாரங்களுக்கு முன்தான் புதிய ஒலிப்பதிவு செய்தோம். செப்டம்பர் மாதத்தில் கேட்கலாம். “குரல்கள்” நடந்தபொழுது நான் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்தேன். சில தவிர்க்க முடியாத காரணங்களினால் கேட்க

இயலவில்லை. “குரல்கள்” புதியதொரு ரேடியோ நாடகம் பரிசீலனை. தோல்வி வெற்றி தெரியாவிடினும், குரல்களாலேயே மனஓட்டத்தின் விசித்திரங்களைத் தத்துவ முறைகளின்படி காட்ட முயன்றிருக்கிறேன். “எண்ணக்கடல்” கட்டுரையாக முன்பு நான் எழுதியதையே “குரல்கள்” என்று வானொலி நாடகமாக்கினேன்.

நிற்க “வீரகேசரி”யில் கட்டுரைத் தொடர்வர ஆரம்பித்ததும் நீர் கடிதம் போட்டிருக்கிறீர். இப்பொழுது முழுதையும் வாசித்ததன்பின் அபிப்பிராயங்கள் இருக்கும். தமிழ் நாவலின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் இத்துடன் பூர்த்தியாகவில்லை. நீளத்தின் காரணங்குறித்து 5 கட்டுரைகளுடன் நிறுத்திக் கொண்டேன். “சரித்திர நாவல்கள்” “பொழுது போக்கு துப்பறியும் கதைகள்” என்று இன்னும் இரு கட்டுரைகள் எழுத வேண்டும். சில மாதங்களுக்குப் பின்பு எழுத எண்ணியிருக்கிறேன்.

கட்டுரையின் “நடை” பற்றிய தங்கள் கருத்திற்கு என் நன்றி. கூடியளவு எனது சொந்தக் கருத்துக்களை வெளியிட்டதால் “நடை”யும் எனதாகவே இருந்திருக்கும். மேலும் எழுத எழுத நடையில் மெருகும்—அமைதியும் ஏற்படத்தானே வேண்டும். அதுதான் எழுதி எழுதிக் கிழித்தாவது ஆகவேண்டும் என்று சில வேளைகளில் கூறுவார்கள். கூடியவரை இலகுவாகவும் எழுத முயன்றிருந்தேன்.

அரு. ராமநாதனின் “அசோகன் காதலி” அகிலனின் “கிநேகிதி” மு.வ. ஷின் “கரித்துண்டு” மொழி பெயர்ப்புகள் “மேடம்பவாரி” இவைகள் எனது கட்டுரைகளில் இடம்பெறாதது உமக்கு ஐயத்தையுண்டாக்கியிருப்பதாக எழுதியிருந்தீர். இதர கட்டுரைகளைப் படித்ததும் சில கருத்துக்கள் புலனாகியிருக்கும். கட்டுரைத்தொடரின் முடிவுரையில் மு.வ. விற்குக் குறிப்பிடுக்கிறது. எனினும் “கரித்துண்டு” நான் இன்னும் படிக்காத நாவல்.

அகிலனை சிறுகதையாசிரியராகக் கொள்வேனே தவிர உயர்ந்தரக நாவலாசிரியனாக ஒப்பமுடியாது. “சரித்திர நவீனங்கள்” என்ற எதிர்காலக் கட்டுரையில் அரு. ராம நாதன் கட்டாயம் இடம் பெருவார். மாரிசாமி மொழி பெயர்ப்பைச் சரியாகச் செய்வதில்லை. திருத்தியும், மாற்றியும், ஆபாசத்தை—கலையம்சமின்றிப் பிரித்தும்—படுமோசமாக எழுதுபவர். சென்னை American Embassyயுடன் நெருங்கிய தொடர்புடைய அவரின் இலக்கிய எழுத்துக் களிலும் கீழ்த்தர அமெரிக்க இலக்கிய நாற்றம் அடிக்கிறது என்பது எனது தாழ்ந்த அபிப்பிராயம்.

எனினும் மொத்தத்தில் எனது 5 கட்டுரைகளையும் சற்று கவனமாகப் படித்தால் ஏன் பல பிரபல நாவலாசிரியர்கள் இடம் பெறவில்லையென்று தெரியவரும். சிலரை எடுத்துக்கொள்ள விரும்பினேன். எனினும் அவர்களின் நாவல்கள்—எல்லாம் ஒரே நிலையில் இல்லாமலிருந்தன. உதாரணமாக— ஜீவாவின் “உயிரோவியம்” சுமாரான நாவல். எனினும் மற்றவை உதவாதவை. எனவே ஜீவாவை விட்டுவிட்டேன். அத்துடன் என் கண்ணிற் படாதவை பல இருக்கலாம். இக்கருத்துக்களையும் சில காலத்திற்குப் பின் ஒரு கட்டுரையில் எழுதுவேன். 5 கட்டுரைகளையும் படித்திருப்பீர். உண்மையான நேர்மையான அபிப்பிராயத்தைக் கூசாமல் எழுதும்.

நந்திக் கலம்பகம்—கலாசாலை இதழ் இவைகளை அனுப்பி வைப்பேன். ஆனால் இப்பொழுது என் வசம் இல்லை. சிறிது தாமதமாகலாம்.

பிறியின்

அன்புள்ள

க. கைலாசபதி

RAMANATHAN HALL
University Park

Peradeniya

12-8-1954.

அன்புமிக்க கனகரத்தினம் அவர்களுக்கு!

அன்புகள். சில நாட்கள் உடல் நலமில்லாதிருந்தேன். இப்பொழுது நலம். பெரும்பாலும் கண்டபடி வெளியிற் செல்லாததால் அவசரமிருக்கிறது. எனவே உடனடியான பதில்.

நீர் கடிதத்தில் கூறியவையில் பெரும் பகுதியை ஒத்துக் கொள்கிறேன். எனினும், நாம் நினைத்தபடி எழுதவும் பிரசுரிக்கச் செய்யவும் எப்பொழுதும் முடிந்து விடுமா. அத்துடன், நான் உமக்கு அடிக்கடி கூறியிருப்பேன், மாணவன் என்ற முறையில் சில கட்டுப்பாடுகள் உண்டு. இனி பத்திரிகையின் தேவைகளும், வியாபார முறையும் உண்டு. இனி எவ்வளவுதான் நமக்கு ஆர்வம் இருந்தாலும், சன்மானத்தை தகுந்த முறையில் பாரபட்சமின்றி வழங்கும் தன்மை வேண்டும். எல்லாவற்றிற்கும் மேல் எனக்கும் அவகாசம் வேண்டும். இப்படிப்பல காரணங்களினால்தான் இனிமேல் தொடர்க்கட்டுரைகள் எழுதுவதில்லையெனத் தீர்மானித்தேன்.

“அம்பலத்தான்” பெயர்ப்புற்றி தங்கள் கருத்து சரியானதே. அதெல்லாம் சில தேவைகளுக்காக அவசர வேலைகள். எனது பெயரைப் போடாததே அதற்காகத்தான்.

உம்மைப் போன்ற வெகு சிலருக்குத்தான் 'இலக்கியம்' விளங்கும், பிடிக்கும். இதரமக்களுக்குக் கதைதான் வேண்டுமாம். ஆரம்ப எழுத்தாளன் என்ற முறையில் பெயர்களை ஸ்திரப்படுத்த சில 'இப்படி' வேலைகளும் செய்வதுண்டு. தெரிந்து செய்யும் 'மட்டரக வேலைகள்' மாறுபடும் மன நிலையில் பேதப்பட்ட படைப்புக்கள்தான்.

தற்சமயம் எனக்குச் சில ஜோலிகள். பல்கலைக் கழகத் தமிழ் நாடகம் ஆண்டு தோறும் முதலாந்தவணையில் போடுவது வழக்கம். இம்முறையும் இம்மாதம் 21ந் திகதி நாடகம். அதில் நான் பிரதமபாகத்தில் நடிக்கிறேன். பொறுப்புான வேலை. இராப்பகல் ஒத்திகைகள் நடக்கின்றன. பொதுவாக இதர 'நாடக சம்பந்தமான' வேலைகளும் உண்டு.

அத்துடன் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்துவரும் 'ஈழகேசரி' என்ற வாரப்பத்திரிகைக்கு வாரந்தோறும் 'பட்டதும் படாததும்' என்று ஒரு Column எழுதுவதுண்டு. கடந்த இரு வாரங்கள் எழுதவில்லை. அவர்களுக்கு புத்தகங்கள் மதிப்புரை செய்வதும் உண்டு. இப்படிப் பல ஜோலிகள் இருப்பதால் ஆராமர இருந்து ஆழமான உருப்படியான எழுத்துக்கள் எழுத முடிவதில்லை. இனியும் அடுத்த விடுமுறைக்குத்தான். குறுகிய கடிதத்திற்கு மன்னிக்கவும்.

பிற்பின்

அன்புள்ள

க. கைலாசபதி

RAMANATHAN HALL
University Park
Peradeniya

26th Jan. 1956.

அன்புமிக்க கணகரெத்தினம் அவர்களுக்கு!

வணக்கங்கள். விடுமுறை முடிவுற்று இங்கு கல்லூரிக்கு வந்ததும் உமது பொங்கல் வாழ்த்திதழ் வரவேற்றது. பொங்கல் கழித்து இரண்டு மூன்று தினங்களுக்குப் பிறகு தான் கைக்கெட்டியதாயினும், அன்பிற்கு நன்றி. உமது முகவரி இங்கு கல்லூரி விடுதியில் விட்டுவந்த பெட்டியில் அகப்பட்டிருந்ததால் நான் பொங்கல் வாழ்த்திதழ்கள் அனுப்ப இயலாது போயிற்று. மறந்தேன் என்று எண்ண விடாமல் இருப்பதற்கே இதைக் கூறுகிறேன்.

கொழும்பில் விடுமுறைக்காகத் தங்கியிருந்த ஒருமாத காலத்தில் உம்மைச் சந்தித்திருக்கலாம்; முடியவில்லை; பரவாயில்லை. கடிதம்தான் இருக்கவே இருக்கிறதே.

முன்பு இடைக்கிடை உபயோகமான—நாளை பெரிதும் மதித்து வரவேற்கும்—விமர்சனங்கள் உதவுவீர்; வெகுகாலமாக அப்படிச் செய்யவில்லை. ஏனோ?

இலக்கிய உலகில் புதினங்கள் என்ன? உமது நலம் எப்படி? இவைபற்றியறிய ஆவல்.

“சாந்தி” எனும் பெயருடன் இந்தியாவிலிருந்து வரும் இதழ் ஒன்றில் ஈழத்து எழுத்தாளர் பற்றி கட்டுரை ஒன்று சமீபத்தில் எழுதியிருந்தேன்; நீர் பார்த்தீரோ என்னவோ தெரியாது. அன்பர் மக்கீன் அதுபற்றி என்னிடம் சில “குறை நிறைகள்” கூற இருப்பதாகச் சொன்னார். கூறவில்லை.

பிறபின்
அன்புள்ள
க. கைலாசபதி

RAMANATHAN HALL
University Park
Peradeniya
12-3-1956.

அன்புள்ள நண்பர் கனகரத்தினத்திற்கு!

வணக்கங்கள். உமது கடிதங்கண்டு மகிழ்ந்தேன். நல்ல முறையில் காரண ஆதாரங்களோடு நீர் கூறும் விமர்சனங்களை நான் எவ்வளவு மதிக்கிறேன் என்பதை ஏற்கெனவே கடிதங்களில் எழுதியிருந்தேன். எனவே என்றுமே உமது கருத்துக்களைக் கேட்பதில் இன்பமுண்டு.

இனி உமது கடிதக்கருத்துக்களைப் பற்றி. நான் உம்மை அன்பர் தங்கவேலுவுடன் கண்டு “நடிக்காத நாடகம்” பார்க்க வரும்படி கேட்ட பொழுது கூடவே இடத்தையும் சொன்னதாக நினைவு. இல்லாவிடினும் தந்த அழைப்பிதழில் “அரங்க மண்டபத்திற்குள்” Enclosed Theatre எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. மழை பெய்தது. சனங்களும் நிறைய வந்திருந்தனர். நாடகம் நடந்தே முடிந்தது. நண்பர்கள் சில்லையூர் செல்வராசன், முருகையன் இப்படிப் பலரும் வந்து எம்மை ஊக்குவித்தனர். ஈழகேசரியில் நாடக விமர்சனங்கூட வெளிவந்திருந்தது.

நிற்க, சென்ற மாத “கலை[தை] மகளில்” தமிழுகள், கம்பதாசன் ஆகியோர் இருவரதும் கவிதைகள்

வெளிவந்திருந்தன. ஒருக்கால் தங்கள் நண்பர் தங்கவேலு பார்த்திருக்கலாம். கம்பதாசனும் தமிழகனும் ஒருவரல்ல என்பதற்கு இதுவும் ஒரு சான்றல்லவா?

அதுபோக, “சூறாவளி” நாடகம் குறித்து நீர் எழுதியது முழுக்க முழுக்கச் சரி. முதலாவது நாடகம் சில வருடங்களுக்கு முன் எழுதப்பட்டு, பூரணமாகாது கிடந்து பின்னர் சமீபத்தில் வானொலியாரால் தமது பழைய கட்டுகளுக்குள் கண்டு எடுக்கப்பட்டு, என்னையறியாமலேயே ஒலிபரப்பத் திட்டமிடப்பட்டது. இறுதியில் என் சம்மதத்தைப் பெற்றனர் தான். எனினும் தற்சமயம் எனக்கு பரீட்சைத் தவணையாதலாலும், வானொலி நாடகத்தில் முன்னையைப் போல ‘அக்கறை’யில்லை யாதலாலும், திரும்பப் பார்க்கவோ, திருத்தவோ மனமில்லாது விட்டேன். ஏதோ ஒலி பரப்பித் தள்ளட்டும் என்ற மனப்பான்மை. இவற்றிற்கு முடிவைத் தாற்போல நடித்த ராகவனும் தமக்கையும் Script ஐச் சாப்பிட்டு விட்டார்கள். முதல் ஏழு நிமிடங்களுக்குப் பின்பு கேட்கச் சகிக்காது ரேடியோவை மூடிவிட்டேன். போகுது கழுதை.

“தேன் மொழி”யில் எழுதிய வினாலியரரைப்பற்றிக் கொஞ்சம் உயர்வாகவே கூறி விட்டீர்கள். நான் நினைத்தெழுதியது போல “வாய்க்கவில்லை.” ஆமாம். அதில் தானே சிருஷ்டியிரகசியம் மண்டிக்கிடக்கிறது. நாம் நினைப்பதை; உணர்வதை, பிறசாதனங்களில் கல்லிலோ, வர்ணத்திலோ, வார்த்தைகளிலோ தேக்கிவிட முடியுமானால்,—அப்படியே அடைத்துப் பிடித்துவிட முடியுமானால்—பின்பு... அமரராகிவிடலாமே. நம்மைப் பொறுத்த வரையில், “இவர் சில கவிதைகளும் எழுதியிருக்கிறார்” என்ற கூற்றுக்கு இலக்கணமாகுபவனே தவிர, கைவராது கவிதை. அது கிடக்கட்டும்!

பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை பற்றிய குறிப்பு உமக்குத்திருப்தி தராது என்பது எனக்குத் தெரியும். அவரது

ஆராய்ச்சிகளைப்பற்றிய ஒரு ஆராய்ச்சியை, அல்லது இறந்த காலத்தது எழுதும்..... எழுதுவதா என நினைத்து பின் சிறு குறிப்புப் போதுமென எண்ணினேன். மேலும் வையாபுரிப்பிள்ளையின் முழு ஆராய்ச்சித் திறை, பணி, ஆகியவற்றை நல்லமுறையில் ஆராயந்தெழுதும் நோக்கமும் உண்டு.

வேறென்ன, இலக்கியம் சம்பந்தமான, ஏதாவது, புதினம், ரசமான செய்திகள், சம்பவங்கள் இத்தியாதி ஏதாவதிருந்தால் எழுதும். கண்காணாவிடினும் கருத்துக்கள் கலப்பதில் மகிழ்ச்சிதானே.

அன்பர் தங்கவேலுக்கு வாழ்த்துக்கள்.

பிறிபின்

அன்புள்ள

க. கைலாசபதி

RAMANATHAN HALL
University Park
Peradeniya
26-9-1956.

அன்புள்ள நண்பர் கனகரத்தினதுக்கு!

வணக்கங்கள். நலம்.

உமது கடிதம் கிடைத்தது. விடுமுறை முடிந்து நான் 25ந் திகதி இங்கு வந்ததும் வழக்கம் போல் உமது கடிதம் காத்திருந்தது. [போன விடுமுறை முடிவிலும் உமது கடிதம் இங்கு சில நாட்கள் தேங்கிக்கிடந்தது நினைவிருக்கலாம்] September எட்டாம் திகதியிலிருந்து 24ந் திகதி வரை விடுமுறை. நான் எமது தமிழ்ச் சங்க நாடக அரங்கேற்றம் சம்பந்தமாக யாழ்ப்பாணம் சென்றிருந்தேன். "துரோகிகள் என்ற நாடகம்"

நிற்க, இப்பொழுதுதான் உம்மை நான் எனது உண்மையான நண்பருள் ஒருவராக எண்ண நேர்ந்துள்ளது. இதற்கு முன் சந்திப்போம்; இலக்கியச் சர்ச்சை செய்வோம்; கலைகள் பற்றிக் கதைப்போம்; அவ்வளவுதான். எம்மைப் பற்றி அதிகம் அறிய முடியவில்லை. இல்லையா? பல சந்தர்ப்பங்களில் நான் உம்மை "ஏமாற்றி" விட்டதாக எழுதினீரே! அது உண்மை. என்னுடன் நெருங்கி உறவாடும் நண்பர்களை நான் கைவிட்டது கிடையாது. ஆனால் இப்படிப் பல தடவைகள் சிறுச் சிறு காரியங்களில் கவலை யீனமாக ஏமாற வைத்ததுண்டு. நோக்கம் கெட்டதல்ல;

அதை நண்பர்கள் அறிந்துள்ளனர். ஏதோ கலைஞருக்கும் எழுத்தாளருக்கும் பிறருக்கும் சகஜமாக உள்ள மறதி-கவலையினம்-கவனக் குறைவு-என்று பெரிதாகப் பேசி மழுக்க நான் விரும்பவில்லை. ஆனால் என் சுபாவமாகிவிட்டது. தவறை உணர்வேன்; திருந்துவது சுலபமாகத் தெரியவில்லை. என்னைப் பொறுத்தளவில் அசுர சாதனைகளைச் சாதிக்கா திருந்தாலும் ஏதாவது வேலைகள் இருந்து கொண்டேயிருக்கின்றன. என்னிலும் பார்க்கக் குறைந்த ஆரம்ப நிலையிலிருந்து “எழுத” முயல் பவரின் “எழுத்தை” திருத்திக் கொடுப்பது முதல் பல்கலைக் கழகத்தமிழ்ச்சங்க நடவடிக்கைகள் வரை, இங்கு கைநிறைந்த ‘கடமைகள்.’ விடுமுறைக்குள், நண்பர்கள், எழுத்து, வீட்டுக் கடமைகள் என்று பொழுது போவதே தெரியாது. என் நண்பர்கள் என்னை “வீடற்றவன்” என்று கிண்டல் செய்வதுண்டு. இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு மேல் ஓரிடத்தில் இருப்பதில்லை. இத்தகைய சூழலில்தான் கடந்த சில காலமாக [ஆண்டுகளாக] என் சுபாவம் அமைந்து விட்டது. இச்சுபாவத்தின் ஒரு வெளிப்பாடு, எண்ண சுத்தியோடு வாக்களித்தாலும் நிறைவேற்ற முடியாதிருப்பது. நாளடைவில் மறந்து போவது போகட்டும்.

வருகிற 30-ம் திகதி சாகிராக் கல்லூரியில் பாரதி விழாவாமே. நான் பார்க்க நிச்சயம் வருவேன். எனது நண்பர் ரகுநாதனும் பேசுவார். அவ்வமயம் தங்களைப் பார்க்கலாமோ? குடும்பத் “தொல்லைகள்” இல்லாது விட்டால்.....வரலாம்-என்ன?

சிலகாலமாக நான் பிரசுரத்திற்கு ஒன்றும் எழுதவில்லை. சில ஆராய்ச்சிகள் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். 16-9-56 ஈழகேசரியில் என்னைப் பற்றி ஏதோ எழுதியிருந்தனர்; பார்த்தீரோ தெரியாது. ‘மணிக் கொடி’ என்ற மாத இதழில் ஒரு கட்டுரை எழுதியுள்ளேன். தற்சமயம் ஒருமணியேர வானொலி நாடகம் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

மு.வ. வின் "நெஞ்சில் ஒரு முள்" பார்த்தேன்; படிக்கவில்லை இன்னும் Size பெரிதாக இருக்கிறது. சமீபத்தில் தல்லதொரு ஆங்கில நாவல் படித்தேன். K. A. Abbas எழுதிய Inqilab என்பது இந்திய விடுதலைப் புரட்சியை பின்னணியாகக் கொண்ட நாவல். Jalco Publication Fort Railway St. கடையில் பெறலாம். சின்னப் புத்தகம் அவசியம் வாங்கிப்படியும்.

மலர் முதலியவற்றை கொழும்பு கொண்டு வருவேன்.

பிறபின்
அன்புள்ள
கைலாஸ்

நண்பனாய் நல்லாசிரியனாய்...

செ. யோகநாதன்

பல இழப்புகள் பின்னர் ஏதோ ஒரு விதத்தில் சீர் செய்யப்பட்டு விடுகின்றன. காலப்போக்கில் அவை சமன் பட்டுப் போகின்றன. ஆனால் சில இழப்புகள் அப்படியே வெற்றிடங்களாக இருந்து, காலம் போகப்போக தமது தேவையினை மேலும் மேலும் உணர்த்தி ஏக்கமும் கவலையும் கொள்ள வைக்கின்றன. வரலாற்றில் அவசியமானவையாகி எதிர்காலத்திலும் வேண்டப்படுகின்ற தொடர்ச்சியாய் நின்று போகின்றன. பேராசிரியர் கைலாசபதியின் இழப்பினையும் அத்தகைய ஒன்றாகவே நான் உணருகின்றேன். இன்றைக்கு கைலாசபதி மிக வேண்டப்படுகின்ற அறிவு ஜீவியாகப் பலராலும் ஏக்கத்தோடு நினைவு கூரப்படுவதை நான் அடிக்கடி அறிகின்றேன்.

கிட்டத்தட்ட முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளின் முன்னர் நான் கைலாசபதியை முதன் முதலிற் சந்தித்தேன். பேராதனைப் பல்கலைக் கழக மாணவனாக நானும் ஆசிரியராக அவரும் அங்கே இருந்தோம். நான் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழை ஒரு பாடமாகப் பயிலாவிடினும், தமிழ்ச் சங்கம் நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் தங்கப் பதக்கத்தையும் கவிதைப் போட்டியில் இரண்டாவது பரிசையும் பெற்றிருந்தேன். அகில இலங்கை இளம் எழுத்தாளர் சங்கப் போட்டியில் தங்கப் பதக்கமும், கலைச்செல்வி நாவல் போட்டியில் பரிசும் கிடைத்திருந்தது. இந்தப் போட்டிகளில் கைலாசபதி

யும் நடுவர்களில் ஒருவராக இருந்தார். நேரில் காணாமலே எழுத்து மூலம் என்னை அறிந்திருந்தவர் முதற்சந்திப் பிலேயே மிகவும் வாஞ்சையோடு என்னோடு பேசினார். நானும் காலஞ்சென்ற எனது அருமை நண்பன் செ.கதிர் காமநாதனும் அவரை அப்போது சந்தித்தோம். பேசிப் பழகிய கொஞ்ச நேரத்திலேயே நீண்ட காலம் பழக்கமாகி யிருந்தாற் போன்ற உறவினை மனம் அடைந்தது இப்போ தும் பசுமையாக மனதிலே நிற்கின்றது. பின்னர் அவரைச் சந்திப்பது எனக்கு மிக அவசியமானதொரு தேவையாகவே மாறிப் போயிற்று.

அவரை ஒவ்வொருமுறை சந்தித்தபோதும் அறிவார்ந்த விஷயங்களை நான் தெரிந்துகொண்டேன். மிகத் தெளிவாக வும் நுட்பமாகவும் சமுதாய இலக்கிய நெறிகளை அவர் எடுத்துச் சொல்லுவார். எமது அபிப்பிராயங்களையும், அறிந்தவற்றையும் இயல்பாகக் கூறச்சொல்லிக் கேட்பார். அவை பற்றிய தன் கருத்துக்களைப் பிரியமானதொரு நண் பனைப்போல அவதானித்துக் கேட்டு நயமாக தனது அபிப் பிராயங்களைக் கூறுவார். அப்போது முகத்திலே - அறி வார்ந்த புன்னகையும் கண்களிலே தீட்சண்யமும் துலங்கிட அவரது தோற்றம் தனித்தன்மையான வசீகரம் பெற்றிடும்.

பல்கலைக் கழகத்தில் நான் அடியெடுத்து வைத்த காலத்தில் மு. வரதராசனும், அகிலனும் எனக்கு அதிசயமா யிருந்தார்கள். அவர்களின் எழுத்து எனக்கு ஆதர்சமாயிருந் தது. எனது பரிசு பெற்ற நாவலான 'ஞாயிறும் எழுகின்ற து', 1958ம் ஆண்டு இனக்கலவரத்தையும், தமிழர் போராட்டத்தையும் பின்னணியில் வைத்து இவர்களது பாதிப்பை உள்ளடக்கியிருந்தது. எனது சொந்த அனுபவங் களை கற்பனை செறிய எழுதியிருந்தேன், சிங்கள ஆதிக்க வெறிக்கு எதிரான போராட்டத்தில், தமிழரசுக்கட்சி முழுமையாக ஈடுபட்டு யாழ்ப்பாணம் கச்சேரிக்கு எதிரில் சத்தியாக்கிரக இயக்கம் நடத்தியது. அதன் இளைஞர் அணி

யான 'இளந்தமிழர் இயக்கம்', 'செய் அல்லது செத்துமடி' என்ற கோஷத்தோடு வலுவடைந்து வந்தது. நான் அதன் உதவிச் செயலாளராக இருந்தேன். கையைக் கீறிச் சிந்திய ரத்தத்தில் தமிழ் காக்க இந்த இயக்கம் கையெழுத்திட்டது. சத்தியாக்கிரகத்தில் பங்கு கொண்டது. அதன் உச்சகட்டமாக சிங்கள அரசுக்கு எதிர்நடவடிக்கையாக தமிழ் அரசு நிறுவும் முதல் அறிவிப்பாக தமிழரசுத் தபால் தலைகள் வெளியிட முடிவு செய்யப்பட்டது. மக்கள் எழுச்சி அதன் உன்னதத்தை அடைந்த நாட்கள் இவை. இந்த வேளையில் தமிழரசுத்தபால் விநியோகத்தில் நானும் ஒரு தபாற்காரனாக இருந்து, அதற்கு வேண்டிய விளைவுகளையும் பெற்றேன். இந்த மக்கள் எழுச்சி, தீர்க்கமான அரசியல் பார்வையற்ற போக்காலும் இனவெறியாலும் மூர்க்கமாக நசுக்கப்பட்டது. இந்த நிகழ்ச்சி என்னை வெருவாகப் பாதித்தது. மனதை அலைக்கழித்தது. இந்த உணர்ச்சிப் பெருக்கையே நான் நாவலாக எழுதினேன். இந்த நாவலின் பின்னணியை நான் விரிவாகக் கூறியதை கைலாசபதி கூர்ந்து கேட்டார். பிறகு எனக்கு மூன்று எழுத்தாளர்களை அறிமுகப்படுத்தி அவர்களது நூல்களையும் படிக்கத் தந்தார். அவர்கள், ராகுல்ய சாங்கிருத்யாயன், முல்க்ராஜ் ஆனந்த், கா. சி. வெங்கடரமணி.

ஏற்கனவே ஓரளவுக்கு நான் மார்க்சிம் கார்க்கியையும், அப்பாசையும் அறிந்திருந்தேன். பேராதனைப் பல்கலைக் கழக நூலகமும், கைலாசபதியும் எனது அறிவுலகில் புதிய வெளிச்சங்களை அடையாளங் காட்டினார்கள். நான் அங்கே பட்டப்படிப்புக்கான புத்தகங்களிற்குப் பதிலாக உலகின் தலைசிறந்த எழுத்துக்களோடு அறிமுகமாகி சிந்தனையைச் செழுமைப்படுத்த கைலாசபதியே முற்றும் முழுதான காரணமானார்.

அடுத்த ஆண்டில் நடந்த தமிழ்ச்சங்கக் குறுநாவல் போட்டியிலும் நானே முதற் பரிசு பெற்றேன். 'யாத்திரை'

என்ற குறுநாவல். கௌதம சித்தார்த்தன் புத்தரானதை அகரீதியான நோக்கில் கவித்துவமாக எழுதியிருந்தேன். கைலாசபதி இதை வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்தோடு விமர்சித்தார். தர்மானந்த கோஸாம்பி எழுதிய 'பகவான் புத்தர்' சட்டோபாத்யாயாவின் 'லோகாயுத' ஆகிய நூல்களைப் படிக்கத்தந்து சந்தேகம் கேட்கச் செரன்னார். இந்த நூல்களையும், ராகுல்ஜியின் நூல்களையும் படித்த பின்னரே நான் என் வரலாற்றுப் பார்வையின் வறுமையை உணர்ந்து கொண்டேன். அப்போது எனது இன்னொரு விரிவுரையாளர் கலாநிதி இந்திரபாலா. இவரின் வரலாற்றுக் கண்ணோட்டமும் என்னை அறிவியல் ரீதியான வரலாற்று அறிவோடு அறிமுகப்படுத்திற்று.

இந்த அறுபதுகளில் கைலாசபதி, தமிழிலக்கியத்தில் புதிய சூரியனாகவே அறியப்பட்டார். இலக்கியமென்றாலே தமிழ்நாடு தாயகம் என்றிருந்த மனோபாவத்தை அடித்து நொருக்கி தேசிய இலக்கியக் கருத்தாக்கம் வடிவம் பெறுவதற்கு கைலாசபதியே மூலவர். விஞ்ஞான மயப்பட்ட அறிவு வெளிச்சத்துடன் முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் படைப்பாக்கம் செய்வதற்கு கைலாசபதி உந்து சக்தியானார் என்ற கருத்து விவாதத்துக்கு உரியதல்ல. இந்த வேளையில் தான் முற்போக்கு எழுத்தை 'இழிசனர் இலக்கியமாக' சிலர் பிரகடனப்படுத்த முயன்றனர். இதற்கு எதிரான ஆணித்தரமான கருத்தை கைலாசபதி சித்தாந்த ரீதியாக உறுதிப்படுத்தினார். மக்கள் இலக்கியம் முற்போக்கு இலக்கியம் மட்டுமல்ல, அதுவே உன்னதமானதும் கூட என்ற கருத்து, கழுத்தையும் தாண்டி தமிழகத்திலும் துல்லியமாக ஒலித்தது.

தமிழிலக்கியப் பரப்பில் விஞ்ஞான ரீதியான கண்ணோட்ட ஆய்வினை விரிவாகவும், ஆணித்தரமாகவும் முன்னெடுத்துச் சென்றவர் கைலாசபதி. அது பழந்தமிழ் இலக்கியமாயினும் சரி, புதுத்தமிழ்ப் படைப்பாயினும் சரி. அவரது முதல் நூல் 'இரு மகாகவிக்கள்' வெளியான போதே

தமிழ் கூறும் நல்லுலக அறிவு ஜீவிகளின் புருவங்கள் கருங்கின.

தலையணைக் கணக்கான நாவல்களின் கற்பனா உலகத்தில் மெய்மறந்து அவற்றைத் தமிழின் உன்னதங்களென விமர்சகர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் தமிழ் நாவல் இலக்கியம் பற்றிய புதிய, மெய்மையான கண்ணோட்டத்தை முன் வைத்தார் கைலாசபதி. அப்போது மிகவும் பிரபலமாயிருந்த இளங்கீரன், நாவல் பரப்பில் அழுத்தமான தொடக்கத்தை உருவாக்கிய செ. கணேசலிங்கன் ஆகியோரின் படைப்புகளுக்கு அவர் எழுதிய விரிவான முன்னுரைகள் படைப்பாளிகளையும், விமர்சகர்களையும் பெரிதும் தாக்கமுறச்செய்தன. விவாதங்கள் எழுந்தன. கைலாசபதியின் அடியொற்றிய இளம் அறிவு ஜீவிகள், எழுத்தாளர் கூட்டமொன்றே உருவாயிற்று. கைலாசபதியின் எழுத்தை இந்த இளம் அறிவு ஜீவிகள் போராயுதமாகவும் போராயுதமாகவும் கைக் கொண்டனர். படைப்பாளிகளுக்கு அறிவு நெறிப்படுத்தலாயிற்று இவரின் முன்னுரைகள்.

இக்கட்டுரைகளின் தொகுப்பு நூலான 'தமிழ் நாவல் இலக்கிய'த்தைப் படித்தபோது நான் அடைந்த மனோநிலை மிகவும் பரவசமானது. திரும்பத் திரும்பப் படிக்கத் தோன்றிற்று. நம் முன்னே எத்தகைய இருள் நிறைந்திருந்தது என்பதை எண்ணிய போதே சங்கடம் தோன்றிற்று. அந்த இருளைப் போக்கடிக்கின்ற ஆணித்தரமான கருத்தோட்டம் எம்மைப் பலப்படுத்துவதாகத் தோன்றிற்று. யதார்த்தவாதம், இலக்கிய நெறி என்பனவற்றை வெகு எளிமையாகச் சொல்லி அதைப் படைப்பிலக்கியத்திற்கு இலக்கணமாக ஆக்கிவிட்ட அவரோடு நேரில் பேசச்சென்றேன். பேசியவற்றை அதே வசீகரமான புன்னகையோடு கேட்டார். கண்களில் தீட்சண்யம் மின்னிடச் சொன்னார்.

“இது உமது எழுத்துக்கு உதவ வேண்டும்...”

பல்கலைக் கழகத்தில் நான் பயின்று கொண்டிருந்த போதே 'யோகநாதன் கதைகள்' என்ற சிறுகதைத் தொகுதி வெளியாயிற்று. அதிலே சில கதைகள் வார்த்தை ஜாலங்களைப் பலமாகக் கொண்டவை. யதார்த்தம் பிறழ்ந்த அக உலகச் சித்தரிப்புகள். உண்மையாக எனது நூலுக்கான விமர்சனமாகவே அவரது வார்த்தைகளை நான் ஏற்றுக் கொண்டேன்.

ஆசிரியனாகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கையில் கைலாசபதியின் எழுத்துக்களை முதலில் படித்திறவர்களில் ஒருவனாக நான் இருந்தேன். 'ஒப்பியல் இலக்கியம்', 'பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்', என்று தொடர்ந்து வந்த நூல்கள் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பிலே மேலும் மேலும் விசாலத்தையும் ஆழத்தையும், வெளிச்சத்தையும் உண்டாக்கிக் கொண்டிருந்தன. அவரது எந்த எழுத்து வெளியானாலும் ஒருமுறைக்கு இரண்டு முறை படித்துவிட்டு உடனேயே கடிதம் எழுதி அனுப்புவேன் நான். அவரிடமிருந்து தவறாமல் பதிலும் வந்துவிடும். அதுவே இன்னொரு ஆய்வாக இருக்கும். எந்தக் கடிதமாயினும் அதிலே நிறைந்து தெரிகிற வாத்ஸல்யமும் அன்பும் நெஞ்சை நெகிழவைத்து விடும். உண்மையும், இதய சுத்தியும் நிறைந்த எழுத்தாகவே இருக்கும் நேசமுடன் அவர் எழுதும் கடிதங்கள். திரும்பத் திரும்ப அவற்றைப் படிக்கும் ஆர்வம் என்றுமே குறைந்ததில்லை.

எனது இரண்டாவது தொகுதியான 'ஒளி நமக்கு வேண்டும்' கையெழுத்துப் பிரதியோடு அவரைச் சந்தித்தேன். ஆசிரியனாயிருந்து பின் இலங்கை நிர்வாக சேவையில் நான் தெரிவாகி, கொழும்பில் பயிற்சி பெற்றுக் கொண்டிருந்த போதே செ. கதீர்காமநாதனும் நானும், அடிக்கடி அவரது வெள்ளவத்தை வீட்டுக்குச் செல்வோம். அப்போது நிர்வை பொண்ணையனும் எம்மோடு வருவார். எங்களோடு அந்த நாட்களில் வெளியான எமது எழுத்தைப் பற்றி விரி

வாகவே அவர் கூறுவார். ரேமண்ட் வில்லியம்ஸ், கிருஷ்ண சந்தர் ஆகியோரை இந்தச் சந்திப்புகளில் அவர் விஸ்தாரமாக அறிமுகம் செய்தார். கிருஷ்ணசந்தரின் நூலொன்றைக் கொடுத்தார். இதன் விளைவாக செ. கதிர்காமநாதன், நீர்வை பொன்னையன், நான் ஆகிய மூவரும் சில அருமையான கதைகளையும் எழுதினோம். இந்த எனது கதைகளின் தொகுதியே 'ஒளி நமக்கு வேண்டும்.'

'ஒளி நமக்கு வேண்டும்' தொகுதிக்கு அவர் ஒரு நீண்ட முன்னுரை எழுதினார். இந்த முன்னுரையே ஏன்னை எழுத்துப் பற்றிய திண்மையான அசைக்கமுடியாத கொள்கைப் பிடிப்புள்ளவனாக மாற்றிய தென்பதை இன்றும் ஒப்புக் கொள்கிறேன். அந்த முன்னுரையை இப்போது படித்துப் பார்க்கின்ற போது, இப்போது லேசாக அங்கு மிங்கும் முனகும் செல்லரித்துப் போன இலக்கியக் கருத்தோட்டத்திற்கு சரியான பதிலாகக் காணமுடிகின்றது. சரியானதென்றால் அர்த்த புஷ்டியான, தத்துவச் செழிப்பான, உயிர்ப்பு நிறைந்தது.

குறுநாவல் பற்றி அவர் கூறுகின்றார்:

“...கருத்துக்களும் உணர்வுகளும்— அவை சரியானவையோ, தவறானவையோ— எங்கிருந்து வருகின்றன. எவ்வாறு பிறக்கின்றன என்பதை நுட்பமாகச் சித்தரிப்பதாய் இக்குறுநாவல் அமைந்துள்ளது. மனப்போராட்டங்களின் மூலத்தைத் தொட்டுக் காட்டியிருக்கிறார் ஆசிரியர். இக்குறுநாவலைப் படித்தபொழுது எனக்கு மு. தளைய சிங்கம் எழுதிய 'தேடல்' என்ற (நீண்ட) சிறுகதையின் நினைவு வந்தது. அது மாறுபட்ட காட்சியை அளிப்பது. தளையசிங்கமும் பல்கலைக் கழக வாழ்வைக் கருவாய்க் கொண்டு சில கதைகள் (மாணவனாக இருந்த காலத்தும் பின்னரும்) எழுதினார். காதல், நட்பு, அரசியல் முதலியன வெல்லாம் வியர்த்தமானவை என்ற எண்ணமும்

தொனியும் 'தேடல்' என்ற கதையின் பொருளாகும். வாழ்க்கைக்குப் பொருளின்மையே அதன் அடிப்படைச் செய்தியாகும். யோகநாதனது கதை, சுமணா என்ற பாத்திரம் தற்கொலை செய்வதுடன் முடிகிறது. ஆயினும் அந்த அவல நிகழ்வு, காரணகாரியத் தொடர்புடன் விவரிக்கப்பட்டு விளக்கமும் பெறுகிறது. தற்கொலைக்கு அங்கீகாரம் வழங்கவில்லை ஆசிரியர். தனிமனிதப் பிரச்சினையாகவும் அதற்கப்பால் சமுதாயப் பிரச்சினையாக— அரசியற் பிரச்சினையாக உருமாற்றம் பெற்று விடுகிறது. தளையசிங்கத்தின் 'தேடல்' என்ற கதையில் வரும் பிரதான (தனிமனிதப்) பாத்திரம் எல்லை கடந்த வெறுப்புணர்ச்சிக்கு ஆளாகி, 'ஒரு நாளும் தான் அங்கு (பல்கலைக் கழகத்தில்) வாழ்ந்ததாகவே தெரியாத' அன்னிய மயத்துடனும் மனமுறிவுடனும் வெளியேறுகிறது. வாழ்க்கையை எதிர்நோக்கும் எழுத்தாளனுக்கும் அதனின்றும் தப்பியோடி அதனை நிராகரிக்கும் கலைஞனுக்கும் உள்ள அடிப்படையான வேறுபாட்டை இரு கதைகளையும் ஒப்பிட்டு ஆய்வோர் தெரிந்துகொள்வர்.'

'ஒளி நமக்கு வேண்டும்' தொகுதி 1974ம் ஆண்டுக்கான சாகித்திய மண்டலப் பரிசினைப் பெற்ற செய்தியை அறிந்து கைலாசபதி நீண்ட கடிதம் எழுதினார். பின்னர் எனது கதைகளைத் தொகுத்து, 'கண்ணீர் விட்டே வளர்த்தோம்' என்ற பெயருடன் வெளியிட்டேன். இதற்கு பேராசிரியர் நா. வானமாமலை முன்னுரை எழுதியிருந்தார். 'இந்த முன்னுரையை நான் எழுதுவதற்கு கைலாசபதியின் சீரிய ஆலோசனையும் பக்க பலமாயிற்று' என்று அப்போது நா. வா. எனக்கு எழுதினார். ஆனால் கைலாசபதி இதைப் பற்றி என்னோடு ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசவில்லை. இது தான் கைலாசபதியின் மிகச்சிறந்த குணங்களில் ஒன்று. தான் மதிக்கின்ற ஒருவரை பல தளங்களிலும் மேன்மைப் படுத்துவதை, உற்சாகப்படுத்துவதை அவர் கொள்கை

யாகவே கொண்டிருந்தார். இதை எத்தனையோ சந்தர்ப்பங்களில் நான் கண்டிருக்கிறேன்.

நான் மட்டக்கிளிப்பைச் சேர்ந்த வாகரைப் பிரிவில் காரியாதிகாரியாகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த போது கைலாசபதியிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. ஆவலோடு பிரித்தேன். “உம்மோடு வந்து சில நாட்கள் தங்க விரும்புகிறேன். தனியாக அல்ல. குடும்பத்துடன்...” எனக்கு மகிழ்ச்சி தாங்க முடியவில்லை.

எனது மகன் சத்யனுக்கு அப்போது ஒன்றரை வயது. நானும் என் மனைவியும் மட்டுமே அவனோடு வீட்டிலிருந்தோம். கைலாசபதி துணைவியார் சர்வமங்களத்தோடும் குழந்தைகளோடும் வந்து எங்களோடு வாழ்ந்த சில நாட்களில் கைலாசபதி என்ற தனி மனிதனின் மிக உயர்ந்த பண்புகளை பீக நெருக்கமாக அணுகிப் பார்த்திட முடிந்தது. தனி மனிதப் பழக்கங்கள் பலவற்றில் அவர் எனக்கு நிறைய முன் உதாரணங்களைக் காண்பித்தார்.

நேரத்தை அவர் பொன்னாகக் கருதியவர். எதையும் திட்டமிட்டுச் செய்பவர். விடுமுறை போல என்னோடு தங்கியிருக்க வந்தபோதும் நேரத்தை ஒழுங்கு முறையோடு செலவிட்டார், படிக்க வேண்டிய நேரத்தில் படிப்பு, எழுத வேண்டிய நேரத்தில் எழுத்து, உட்கார்ந்து பேசுகின்றபோது அரட்டையடிக்க மாட்டார்.

எந்த வேலையையும் அப்போதே செய்து முடிக்க வேண்டும் என்கின்ற ஆர்வம், நண்பர் என்ற விதத்தில் நிறைய எங்களுக்கு ஆலோசனை சொன்னார். அவை எமது வாழ்க்கையை சீராக நடத்த உதவின. அவர் சொன்னவற்றில் சிலவற்றை ஏனோ தெரியவில்லை அப்போது என்னால் ஒப்புக் கொள்ள முடியவில்லை. இப்போது என்னுடைய கடந்தகால வாழ்வை அசைபோட்டுப் பார்க்கின்ற போது அவர் சொன்னவற்றின் உண்மையையும் உறுதியையும் தெரிந்து கொள்ளவும், நடக்க முடியாமற் போனதுக்கு

வருத்தமடையவும் முடிகின்றது. அவர் சொல்லியும் நான் கேட்காமல் இப்போதும் அவஸ்தைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் அறிவுரைகளில் ஒன்று: “நண்பர்களென வருவோர் நம்ப நட. நம்பி நடவாதே.....”

பிரியமாகப் பேசுகிறபோது மனம் குழைந்து போய் விடும். அவருக்கு கோபம் வந்து நான் பார்த்த வேளைகள் மிகவும் குறைவு. அவ்வேளையில் அவர் பேசுவதைவிட பேசாமல் இருக்கும் பொழுதே அதிகம்.

“ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி எழுதவோ, பேசவேண்டுமோ என்று நினைத்தால் அதைப்பற்றி முழுமையாகத் தெரிந்து கொள்வது மிக அவசியம்” என்று அவர் கூறினார். இதை வாழ்நாள் முழுதும் முழுமையாகக் கடைப்பிடித்தவர் கைலாசபதி.

அவரைப் போல புத்தகப் பிரியரை நான் இதுவரை கண்டதில்லை. படிப்பாளி மட்டுமல்ல, புத்தகங்களை பூவைப் போல, பேசும் பொற்சித்திரங்களைப் போல அவ்வளவு கவனமாகப் பாதுகாத்து வைத்திருப்பார். அவர் என் வீட்டிற்கு வந்து தங்கியிருந்தபோது, என்னிடமிருந்த புத்தகங்களைப் பார்த்து விட்டு அவற்றை எப்படி வகைப் படுத்தி அடுக்கி வைப்பது என்று சொல்லித் தந்தார்.

தொழில் நிமித்தம் நான் எங்கெங்கோ அலைந்து திரிந்த பின் 1980ன் தொடக்கத்தில் கைலாசபதியை சந்திக்கச் சென்றேன். இதற்கு முன் நான் திருநெல்வேலியிலுள்ள அவரது வீட்டிற்கு குடும்பத்துடன் பலமுறை சென்று வந்திருக்கிறேன். ஆனால் இப்போது அவரை ஒரு துணை வேந்தராக, பல்கலைக்கழகத்தில் பார்க்கச் சென்றிருந்தேன்.

அலுவலகத்தில் நிறையப்பேர்.

வெளியே காத்திருந்தேன்.

வெளியே வந்தவர் என்னைக் கண்டுவிட்டு மீண்டும் அறைக்குள் கூட்டிச் சென்றார். களைத்த முகத்தில் இப்போது வசீகரமான புன்னகை.

“சுந்தரா, சத்தியன் எப்பிடி?” என்றவர், “சர்வம் உம்முடைய வீட்டுக்கு வந்தபோது என்னாலை வரமுடியவில்லை. மற்றது பெண் பிள்ளைதானே... என்ன பேர் வைச்சிருக்கிறீர்?” என்றார்.

“பாரதி...” என்றேன நான்.

“வெறும் பாரதியோ?”

“இல்லை. ஜெயபாரதி”

“அதுதானே...” என்றார் வசீகரம் இழைந்த புன்னகையோடு.

பிறகு அவரே கேட்டார்: “என்ன விஷயம்?”

அப்போது என் மனதிலிருந்த அசட்டுத்தனமான முட்டாள்த்தனமான ஆசையை கேட்கக் கூச்சமாக இருந்தது. எனது தயக்கத்தைப் பார்த்து விட்டு மீண்டும் உரிமையோடு கேட்டார்.

“என்ன விஷயம், சொல்லும்?”

“நான் தமிழ் எம். ஏ. செய்ய விரும்புகிறன்...”

அன்போடு என்னைப் பார்த்தார்.

“என்னை ஏன் கேட்கிறீர்? நீர் செய்ய என்ன தடை?”

“இல்லை. பி.ஏ.யிலை தமிழ் ஒரு பாடமாகப் படிக்கேல்லை. அதாலை எம்.ஏ. கியூ செய்ய வேணுமாம்...”

சிரித்தார்.

“உம்மைப்பற்றி பி.ஏ.க்காறருக்கு கேள்வி வைக்கிறம். பிறகென்ன உமக்கு எம்.ஏ. கியூ? பிறகு வாரும். யோசிப்பம்...”

“வேறையென்ன?”

“புதிசா ஒன்றும் எழுதேல்லையோ?”

கண்ணாடியைக் கழற்றியவாறு எழுந்தார். பிறகு சுருளான முடியை அழுத்தியபடி சொன்னார்.

“தலைநிறைய விஷயம் குவிஞ்சு கிடக்கு. எழுதநேரம் கிடைக்கேல்லை. எல்லாத்தையும் அள்ளி வெளியாலை எடுக்கவேணும்... சரி, நான் போகவேணும்; வீட்டுக்கு வாரும், ஆறுதலாகப் பேசலாம்...”

“கட்டாயமாக வாறன்...”

வேகமாக அங்கிருந்து புறப்பட்டார் கைலாசபதி.

அதுதான் அவரோடான எண் கடைசிச் சந்திப்பு.

கைலாசபதி தமிழ் விமர்சனத்தில் புதிய வழியைத் தொடக்கி வைத்தவர் என்பதில் இரண்டாவது பேச்சுக்கு இடமில்லை. பழந்தமிழ் இலக்கியங்களை கண்முடித்தனமாகவும், வரலாற்றோடு பொருத்தி ஆராய்கின்ற தன்மையின்றியும் தமிழறிஞர்கள் என்று கூறப்படுவோர் வெற்றுகைகள் எழுதிக் கொண்டிருந்த காலத்தில், வரலாற்று அணுகுமுறையோடு விஞ்ஞான ரீதியான கண்ணோட்டத்தில் ஆய்வுமுறை மேற் கொண்டவர் கைலாசபதி இவ்விஷயத்தில் வையாபுரிப் பிள்ளை போன்ற வெகுசிலர் ஆய்வு செய்ய முற்பட்டு இருட்டடிப்புக்கும் சேதாரங்களுக்கும் உட்பட்டிருந்தனர். ஆனால் கொள்கைத் திறனும், துணிவும், நேர்மையும் கொண்ட கைலாசபதி எந்த அச்சுறுத்தலையும் பொருட்படுத்தவில்லை. அவற்றை சவாலாக எடுத்துக் கொண்டு தன் பணியினைத் தொடர்ந்தார். அவர் ஒரு மார்க்சிய சிந்தனையாளர். மார்க்சியம் விஞ்ஞானப் போக்கான தத்துவம். இதன் அடிப்படை, ஆய்வுகளினால் உருவானது

பழந்தமிழிலக்கியம் பற்றிய கைலாசபதியின் ஆய்வுமுறையைத் தொடக்கமாகக் கொண்டு மேலும் மேலும் இதை விரிவுபடுத்தியும் செழுமைப்படுத்தியும் செல்லலாம். பலர், இத்தகைய ஆய்வு முறையை இன்று மேற்கொண்டு வருகிறார்கள். இன்றைக்கு வெளியாகின்ற தரமான ஆய்வு நூல்களின், துணை நூற்பட்டியலைப் பார்த்தால் கைலாசபதியின் குறைந்தது ஒரு நூலாவது அதில் இடம் பெற்றிருப்பதைக் காணலாம்.

நவீன படைப்பிலக்கியத் துறையில் எல்லா அம்சங்களையும் கைலாசபதி அளவிட்டிருக்கின்றார். யதார்த்தவாதக் கோட்பாட்டினை அவர் ஏற்றுக் கொண்டவராதலால், முற்போக்கு இலக்கியங்களை ஆழமாக விமர்சித்து இனங்காட்டியிருக்கிறார். சில படைப்பாளிகள் கைலாசபதிக்கு எதிராக தர்க்கத்துக்குப் பொருந்தாத அவதூறுகளை இன்று வரை கிளப்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மாயாவாதிகளும், வெற்றுப் புலம்பல் கற்பனையாளர்களும் மக்கள் விரோத இலக்கியகாரர்கள் என்பது சர்வதேச ரீதியான ஒப்புதல். இத்தகைய இலக்கிய வாதிகளை நிராகரிக்கின்ற உரிமை அறிவியல் ரீதியான சிந்தனையுள்ள எந்த விமர்சகனுக்கும் உள்ளது. கைலாசபதியும் இதையே செய்தார். 'கைலாசபதி ஒப்புக் கொள்ளவில்லை என்ற காரணத்தினால் மட்டுமே' அவரை இழித்துரைக்கும் பலரை நான் அறிந்திருக்கின்றேன்.

தமிழ்நாட்டில் பல இலக்கியக் கூட்டங்களிற்குச் சென்று, படைப்பாளிகளைப் பார்த்துப் பேசுகிற வேளையில் நவீன இலக்கியம் பற்றிய கைலாசபதியின் கருத்துக்கள் அவர்களைப் பாதித்துள்ள அழுத்தத்தை கண்டு கொள்ள முடிகின்றது அண்மையில் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்து அதிரடிப் பேச்சால் பிறர் கவனத்தைக்கவர நினைத்த எஸ். பொன்னுத்துரை, கைலாசபதியைப் பற்றி வெளியிட்ட அவதூறுக்கான விளைவை அவர் உடனேயே பெற்றுக் கொண்டு வாயை

முட நேர்ந்ததை கைலாசபதியின் செல்வாக்கிற்கு இன்னொரு உதாரணமாகக் கூறலாம்.

யதார்த்த வாதத்திற்கு எதிரான செத்துப்போன மேற்கத்தைய தத்துவப் பிணங்களுக்கு மாலை அணிவித்து போற்றுதல் செய்கிற கூட்டம் அங்கும் இங்குமாய்த் தெரிவிறது. தமிழிலக்கிய அடித்தளமும். விரிந்த அறிவுமற்ற இந்த அராஜகங்கள் கைலாசபதியை மோசமான விமர்சிக்கிறதை அறிகிறபோது மீண்டும் கைலாசபதியின் எழுத்து ஆழப்படுத்தப்பட வேண்டிய அவசியத்தை உணர முடிகின்றது. இன்றைய தலைமுறையை வழிப்படுத்த கைலாசபதியின் எழுத்தை அச்சிட்டு மேலும் பரப்பவும், விளக்கவும், விவாதிக்கவும் வேண்டும். இது காலத்தின் தேவை. மூத்த எழுத்தாளரான டொமினிக் ஜீவாவினிருந்து திக்குவல்லை கமால் மற்றும் இன்றைய இளம் எழுத்தாளர் வரை தமிழிலக்கிய மேன்மை கருதி இந்தப் பணியில் இறங்கவேண்டும்.

விஞ்ஞான ரீதியான கருத்துக்களின் ஆதாரம், நிறுவப்பட்ட உண்மையாகும். காலம் போகப் போக அந்த ஆதாரத்தை மேலும் விரிவுபடுத்தி செழுமைப் படுத்தலாம். மரபுச்சிய சிந்தனையாளரான கைலாசபதியின் கோட்பாடுகளும் அத்தகையவே. அவரின் அடிப்படையில் மேலும் விரிவுபடுத்தி செழுமை பெறச் செய்யவேண்டியது நமது கடமை. இதற்கான விவாதங்களும், கருத்துரையாடல்களும் அவசியமே.

(1996)

கைலாசபதியின் தனித்துவம்

செ. கணேசலிங்கன்

கைலாசபதியின் பேச்சிலும் எழுத்திலும் புதிய சிந்தனைக் கருத்துகள் மிளிர்வதைக் காணலாம். என்ன விஷயம் ஆக இருப்பினும் அரைத்த மாவை அரைப்பது போலல்லாது சலிப்படையாது அவரது பேச்சாடலைக் கேட்கலாம்; எழுத்தைப் படிக்கலாம்; புதுமையாகப் புத்தொளி வீசுவதாக இருக்கும்.

இலக்கிய விமர்சனம் அவரது தனிப்பெரும் கேடயமாகவும் போராயுதமாகவும் விளங்கியது: அவர் மறைந்து பதினாலு ஆண்டுகளான போதும் அவருக்கு நிகரான இலக்கியத் திறனாய்வாளர் எவரையும் நாம் இங்கு இன்று வரை காணமுடியவில்லை. தமிழ்மொழியில் மட்டுமல்ல இந்திய மொழிகளில் வரும் மதிப்புரைகளையும் ஆங்கில மொழியூடாக அவதானித்து வருகிறேன். அவருடைய அணுகு முறையைக் கடைப் பிடிப்பவர் எவரையும் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை.

பக்கங்காம் பல்கலைக் கழகத்தில் ஜியாஜ் தொம்சனின் வழி நடத்தலில் மூன்று ஆண்டுகள் கற்று செழுமைப்படுத்திய மார்க்சிய விஞ்ஞான அணுகுமுறையே அவரது தனிச்சிறப்பிற்கு காரணமாகும்.

இலக்கிய விமர்சனத்தின் அணுகுமுறை தானும் உலகத்திற்கு விளக்கம் கூறுவதை விட்டு அதை மாற்றியமைக்கும்

நோக்கம் கொண்டதாக இருந்தல் வேண்டும் என செம்மலரில் எழுதிய கட்டுரை ஒன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார் கைலாசபதி. மார்க்சிய சித்தாந்தத்தினை சாரம் இக்கூற்றே ஆகும். மார்க்சின் இயங்கியல் பொருள் முதல் வாதத்தின் தாற்பரியம் இதுவே.

வரலாற்றுப் பொருள் முதல் வாதம் மார்க்சியத்தின் விஞ்ஞானம். கைலாசபதி இலக்கியமானாலும் அரசியலாயினும் வரலாற்றில் அதன் வளர்ச்சிப் போக்கை முன்வைத்தே ஆராய்வார். 1960 வாக்கில் பேராதனைப் பண்கலைக் கழகத்தில் நடைபெற்ற கூட்டமொன்றில் அவர் பேசியது என் நினைவில் இன்றும் நிலைத்துள்ளது. தமிழர்க்கு தமிழ் மொழிக்கு ஆபத்து வரும் வேளையெல்லாம் அதன் சிறப்பையும் பெருமையையும் உயர்த்திப் பிடித்த கால கட்டங்களைக் குறிப்பிட்டு தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும், நடைமுறையிலுள்ள குரல்களையும் முன் வைத்து விளக்கினார். மேல் நாட்டில் நிலைபெற்ற மொழியினர் எவரும் இவ்வாறு தமது மொழியைத் தூக்கிப் பிடிப்பதில்லை.

1980 வரையில் திருமதி திருச்செல்வம் நினைவுச் சொற் பொழிவின் போது கடந்த நூற்றாண்டுக் கடைசியில் கிறிஸ்தவத்திற்கு எதிராக சைவசமய மறுமலர்ச்சியை ஆறுமுகநாவலர் ஆரம்பித்த தேசியக் குரலின் எழுச்சி 1950-களில் தமிழ் மொழிக்கும் சிங்கள மொழியுடன் சம அந்தஸ்து வேண்டும் என்ற அரசியல் போராட்டமாக எழுந்தது. பின்னர் 1970 களில் தமிழர்க்கு தனி நாடு வேண்டும் என்ற கோரிக்கையாக வளர்ச்சியடைந்ததை விளக்கினார்.

முன்னர் கூறியபடி இலக்கிய விமர்சனம் கூட உலகத்திற்கு விளக்கம் மட்டும் கூறாது உலகை மாற்றி அமைக்க உதவ வேண்டும் என்ற பரந்த நலனாய்வு முறையை மேலும் விரிப்பதாக கைலாசபதி மற்றோரிடத்தில் மேலும் விரித்து விளக்கிக் கூறினார்.

இலக்கிய விமர்சனம் அரசியல், வரலாறு, மொழி, சித்தாந்தம், பண்பாடு, சமயம் முதலிய துறைகளிலே நடைபெறும் ஆய்வுகளுக்கும் இணைந்த முறையிலே இடம் பெறவேண்டும் எனவும் கூறினார்.

கலை, இலக்கியம் மேல்மட்ட அமைப்பைச் சார்ந்தது. மேல் மட்ட அமைப்புகள் அடிப்படை அமைப்பான உற்பத்தி முறைக்கு சேவை செய்வதோடல்லாது மற்றைய மேல் மட்ட அமைப்புச் சார்ந்த கருத்தியல்களுடனும் தொடர்புடையவை ஆகும். ஆகவேதான் கலை, இலக்கியங்களை விமர்சனம் செய்யும் போது அவை சார்ந்து நிற்கும் உற்பத்தி முறை மட்டுமல்லாது அவை கூறி நிற்கும் சித்தாந்தம், பண்பாடு, சமூக வரலாற்றில் அவை பெறும் இடம் ஆகியவற்றையும் ஆழ்ந்து நோக்கவேண்டும் என வேண்டினார். இந்நோக்கில் அவரும் எழுதினார். பேசி வந்தார்.

இத்தகைய புதிய, விஞ்ஞான நோக்கு பழமை விரும்பிய வர்களால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. கைலாசபதியை கண்டிக்கவும் கிண்டல் செய்யவும் முயன்றனர். அவரோ அவை பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. ஆயினும் ஆங்காங்கே சில இடங்களில் பிற்போக்காளருக்கு சாட்டையடி கொடுத்தார்.

கண்டனங்களைக் கண்டு அவர் கவலைப்பட்டதில்லை. அவற்றை அவர் தூசாக மதித்தார். காரணம் மார்க்சியப் பிடிப்பு அவர் விஞ்ஞான பூர்வமான மார்க்சிய கோட்பாட்டில் நின்றே இலக்கிய விமர்சனத்தையும் கையாண்டார்.

மார்க்சியம் சார்ந்த கலை, இலக்கியங்கள் ஆதிக்கம் பெறுவதைக் கண்ட கற்பனாவாத விமர்சகர்கள் 'அவற்றில் கலை உணர்வு, கலை அழகு இல்லை, வெறும் பிரச்சார இலக்கியம்' என குரல் எழுப்பினார். அவர்களுக்கு எதிராக கைலாசபதி கணை தொடுத்து 'சமூக மாற்றம் கொண்ட மார்க்சிய புரட்சிகர உள்ளடக்கத்தைக் கண்டு அஞ்சுபவர்களே பிரச்சார இலக்கியம் எனப் புலம்புகின்றனர்' எனக் கண்டித்

தார். ஏதோ ஒரு செய்தி, முற்போக்காகவோ, பிற்போக்காகவோ இல்லாது எந்த இலக்கியமுமில்லை என்றும் கூறி வந்தார்.

சமூக நாவல்களை 'சமகால வரலாற்று நாவல்' எனப் பெயர் சூட்டி ஆராய வழிகாட்டிய பெருமையும் கைலாசபதியையே சாரும்; 'சமகால வரலாறு' எனக் கொள்ளும் போது அக்கால கட்ட பொருளாதாரம், அரசியல், சமூகவியல் கண்ணோட்டங்கள் தவிர்க்க முடியாததாகின்றன. இன்று பரவலாக வெளிவரும் வனிக நோக்கான சஞ்சிகைகளில் வெளி வருபனவற்றைத் தானும் இக் கண்ணோட்டத்தில் ஆராய்ந்து பார்க்கலாம். இதுவே ஓர் விஞ்ஞான பூர்வமான, அறிவியல் சார்ந்த கண்ணோட்டமாகும். கதா மாந்தர்களின் உணர்வுகளை மேலெழுந்த வாரியாக ஆராய முற்படுவது அவரவர் தமது அனுபவங்களுடன், உணர்வலைகளுடன் இனங்கண்டு மட்டும் அபிப்பிராயம் கூறுவதாகவே முடியும். அது இலக்கிய விமர்சனமல்ல. ஒரு கோட்பாட்டை, சிந்தாந்தத்தை முன் வைத்து நலனாய்வும் போக்கை கைலாசபதி கடைப்பிடித்தார். அதனாலேயே அவரது விமர்சனங்கள் ஆணித்தரமாக அமைந்தன.

கைலாசபதி ஆங்காங்கே எழுதிய கட்டுரைகளையும் ஆழத்தையும் அகலத்தையும் கண்டு வியந்தேன். அவரது புதிய அணுகுமுறையையும் சிந்தனைப் போக்கையும் தமிழகத்தில் அறிமுகப்படுத்த ஆர்வம் கொண்டேன். ஆங்காங்கே எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளைச் சுட்டிக் காட்டி அவற்றை நூலாக வெளியிட தொகுத்துத் தரும்படி வேண்டினேன்.

'பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்' என்று முதல் தொகுதியை 1966ல் தமிழ்நாட்டில் வெளியிட்டு பாரி நிலையமூலம் விற்பனைக்கு ஏற்பாடு செய்தேன். அத்தொகுதி இலக்கிய ஆர்வலர்களிடையேயும் கல்லூரி மாணவர்களிடையேயும் புத்துணர்வை ஏற்படுத்தியது.

ஆண்டுதோறும் டிசம்பர் மாதத்தில் தமிழ்நாடு வந்து ஒரு மாத கால விடுமுறையைக் கழிப்பேன். அக்கால கட்டத்திலேயே நூல்களை வெளியிடுவதிலும் ஈடுபட்டு வந்தேன்.

‘பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்’ கட்டுரைத் தொகுப்பில் போரசும் பெருந்தத்துவமும் என்ற கட்டுரை என்னை மிகவும் கவர்ந்தது. அக்கட்டுரையை மேலும் விரிவாக்கி தனி நூலாக எழுதும்படி கைலாசிடம் நினைவூட்டினேன். ஒப்புக் கொண்டிருந்தார். ஆயினும் விரிவாக எழுதுவதற்குரிய ஓய்வு அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை.

அடுத்த ஆண்டில் ‘தமிழ் நாவல் இலக்கியம்’ என்ற தலைப்பில் இளங்கீரனின் நாவல், என் ‘செவ்வானம்’ நாவல் ஆகியவற்றுக்கு எழுதிய முன்னுரைகளுடன் மேலும் கட்டுரைகளைச் சேர்த்துத் தொகுத்து, தொடர்புபடுத்தி தலைப்புக் கேற்றபடி எழுதித் தந்தார். இந்த நூலும் நாவல் இலக்கிய ஆய்வுமுறைப் பற்றிய பல புதிய கோட்பாடுகளையும் கருத்துகளையும் முன் வைத்தது. இந்நூல் தமிழ்நாட்டில் மற்றோர் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

இந்நூலைத் தொடர்ந்து அடுத்த ஆண்டில் ‘ஒப்பியல் இலக்கியம்’ என்ற நூல் எழுதச் செய்து வெளியிட்டேன். இந்நூலும் தமிழ் மொழியில் புதிய முயற்சியே.

அதன் பின்னரே ‘அடியும் முடியும்’ வெளியிட்டேன். பல மாதங்கள் அவகாசம் தந்தேன். ஆயினும் அவரிடம் நூலின் எழுத்துப் பிரதியைப் பெறுவது சிரமமான பணியே. சென்னைக்குப் புறப்படும் நாளைக் குறிப்பிட்டும் அவருக்கு நூலை முடித்துத் தரும் அவகாசம் கிடைக்கவில்லை. இறுதியில் நான் புறப்படும் முதல் நாளிரவு தூக்கம் விழித்து இரவிரவாக எழுதி முடித்து மறுநாட்காலையில் எழுத்துப் பிரதியைத் தந்தார்.

இலக்கிய ஆராய்ச்சி, திறனாய்வில் தனி நூலாக கைலாசபதி எழுதி வெளியிட்டதாக எதையும் கூறிவிட முடி

யாது. யாவும் ஆங்காங்கே எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளை குறிப்பிட்ட தலைப்பில் தொகுத்து, இணைத்து மேலும் சில கட்டுரைகளை எழுதிச் சேர்த்தே வெளியிட உதவினார்.

பல புதிய ஆராய்ச்சிகளை ஓய்வாக எழுதி வெளியிடுவதற்கான காலத்தை நோக்கியிருந்தார். அதற்கேற்ற கால அவகாசம் கிடைக்காது போயிற்று.

கைலாசபதியும் முருகையனும் இலக்கிய நயம் பற்றி இலங்கை வானொலியில் ஆற்றிய சொற்பொழிவுகளைத் தொகுத்து இலக்கிய நயம் என்ற தலைப்பில் கொழும்பில் அச்சிட்டு வெளியிட்டேன். விற்பனை மெதுவாகவே நடைபெற்றது. 1983 ஜூலை 23 சனிக்கிழமை இரவு 9 மணி வரையில் வெள்ள வத்தையிலுள்ள எமது விஜயலட்சுமி புத்தக சாலையில் விற்பனை முடித்து கதவுகளை அடைத்து விட்டு வீடு சென்றேன். 25ம் தேதி திங்கட்கிழமை நடைபெற்ற கலவரத்தில் கடை பூராவும் எரிக்கப்பட்டு சாம்பலாகியது. விற்பனைக்காக எஞ்சியிருந்த 'இலக்கிய நயம்' நூல் பிரதிகள் யாவும் எரிந்த சாம்பலுடன் சங்கமமாகியது.

கைலாசபதி மறைந்து 31வது நாள் யாழ்ப்பாணத்தில் நினைவு நாள் கொண்டாட ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அன்று வெளியிடுவதற்காக அன்னாரின் கட்டுரைகளைத் தொகுத்து 'இலக்கியச் சிந்தனைகள்' என்ற நூலை வெளியிட்டேன். அதை உரிய நாளில் வெளியிடுவதற்காக இரவு பகலாக உழைக்க நேரிட்டது. அத்தொகுதியை வெளியிட்டதில் எனக்குப் பூரண திருப்தி ஏற்பட்டது. கைலாசபதியின் எழுத்துகளைப் பற்றி எதுவுமே அறியாதவருக்கும் அன்னாரை நன்கு அறிமுகப்படுத்தக் கூடிய சிந்தனைகளைக் கொண்டது அந்நூல்.

கைலாசபதியின் முழு அறிவையும் சிந்தனையையும் தமிழ் மக்கள் பெற முடியாதது பெரிய இழப்பே. அந்த இழப்பை ஈடுசெய்ய இன்றுவரை வேறொருவர் கிட்டாததும் கவலைக்குரியதே.

எங்கள் நினைவுகளில் கைலாசபதி

கால் நூற்றாண்டு தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் முக்கிய பங்கு வகித்தவர். அன்னாரின் காலத்தில் வாழ்ந்ததே எமக்கெல்லாம் தனிப்பெருமை.

நல்லாசிரியனாய் நண்பனாய் வாழ்ந்த பெருமை எனக்குண்டு. மறைந்து பல ஆண்டுகளாகியும் அவருக்கு நிகரான இலக்கியத் திறனாய்வாளர் எவரையும் காணமுடியவில்லை.

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களை மார்க்சிய, இயங்கியல் அணுகுமுறையில் ஆய்ந்த முன்னோடி. தமிழிலக்கியப் போராளியாக விளங்கியவர். ஒப்பியல் இலக்கியத்தை தமிழில் அறிமுகப்படுத்தியவர். திறனாய்வுத்துறையின் ஒளிவிளக்கு.

இளையதலைமுறையை ஈர்த்துச் சென்றவர். அரும்புகளை இனங்கண்டு நீர் வார்த்தோன். உயர்ந்த பண்புகளின் உறைவிடம்.

இவ்வாறெல்லாம் பேராசிரியர்கள், எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள், திறனாய்வாளர்கள் தமது நினைவுகளாக கைலாசபதி பற்றி இந்நூலில் கூறுகின்றனர்.